

YENİ DEMOKRAT

GENÇLİK

DEVİRİMCİ, DEMOKRAT, YURTSEVER KAMUOYUNA HASAN ERDEM'LE DAYANIŞMA KAMPANYASI

Hasan Erdem 19 Ekim günü, İstanbul Haznedar'da bombalanan DYP bürosunun yakınından geçerken polisler tarafından büroyu bombalayan kişi olarak kurşun yağmuruna tutulan bir genç. Kurşun yağmuru sonucu Hasan Erdem vücudunun çeşitli yerlerinden yaralanır. Bu yetmezmiş gibi polisler tarafından yanına gelinerek bir kez daha taranır ve tartaklanır. Hasan kaldırıldığı hastanede polislerin baskısı sonucu doktorlar tarafından hemen ameliyata alınmaz. Ameliyata alındığı zaman ise iş işten geçmiştir ve yaralandığı yerlerden birisi olan bacağı kangren olmuştur. Birkaç gün bacağın kurtarılması için müdahale de bulunulur. Ancak polislerin hastane personeli üzerinde kurduğu baskı sonucu yeterli müdahaleler de yapılmaz. Bunun sonucu kangren olan bacağı diz üstünden kesilmek zorunda kalır.

Hasan Erdem daha sonra TKP/ML - TMLGB örgütü üyesi olduğu gerekçesiyle tutuklandı. Şu anda Bayrampaşa Cezaevi'nde bulunuyor. Hasan Erdem'in acilen yurtdışına çıkarılarak protez bacak tedavisine girmesi gerekiyor. Ancak mahkeme "tutukluluk halinin devamı" kararı vererek onu ömür boyu koltuk değneklerine mahkum etmek istiyor.

Bu koşullarda Hasan için yapılacak şey öncelikle Başbakanlık, İçişleri ve Adalet Bakanlığı ile yargılandığı 1 No'lu İstanbul Devlet Güvenlik Mahkemesine mektup, telgraf, kart vb. yollarla başvurarak tahliye edilmesini istemek bununla birlikte Hasan ERDEM'in ailesinin açmış olduğu maddi yardım kampanyasına katılmaktır. Hasan ERDEM'in ailesi hastanede olduğu süre içinde tüm varlıklarını ilaç ve benzeri şeyler için tüketmiş durumdadır. On milyonlarca lira sadece hastane aşamasında harcanmış durumda. Protez bacak için yurtdışına çıkarılmadığı koşullarda göz önünde bulundurularak acil girişimlere başlamak gerekiyor. Hasan'ın tekrar protez bacakla da olsa yürüebilmesi buna bağlı. Bu nedenle başta okuyucularımız olmak üzere tüm devrimci, demokrat, yurtsever kamuoyunu Hasan Erdem için başlatılan kampanyaya güçleri oranında omuz vermeye, Hasan'ı tekrar yürütmek için duyarlı olmaya çağırıyoruz.

HASAN ERDEM, Hesap No: 306736 Pamukbank Türbe Şubesi-İstanbul

TAŞINDIK

Yeni Adresimiz: Oğul Sok. 16/3

34400 Sultanahmet-İST.

Tel: 516 60 20 - Telefax: 518 23 23

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK

OCAK-SUBAT 1991

UMUT YAYINCILIK
ve Basım San. Ltd. Şti.
Adına Sahibi
ve Yazı İşleri Müdürü
Ertuğrul KARATAŞ

Yönetim Yeri:
Sultanahmet Mah. Oğul Sok.
No: 16 Kat: 2
Eminönü - İSTANBUL
Tel: 516 60 20 - 518 23 23
Fax: 518 23 23
Baskı: Metinler Matbaası

İÇİNDEKİLER

Başyazı	2
Müslüman Gençliğin Karakteri ve Anti Faşist Mücadelenin Kavranışındaki Eksiklikler Üzerine	4
Yanlışlarımızı Mahkum Etme Cesaretine Sahip Olalım Halka Zarar Veren Eylemlere Karşı Çıkalım	7
Meslek Liselerinde Staj Sömürüsü	8
Bir Panelin Ardından	10
Haberler	17
Röportaj 2. Bölüm	30
Ekim'e Dair	35
Evrım Kuramları	38
Cinsel Özgürlük - II	42
Mektuplar - Mesajlar	47

SUNU

Merhaba,

İlk sayımızın çıkışında yaşadığımız teknik zorlukların tecrübesi ve kısa bir sürede kurulan iletişim köprüsüyle, yani mektuplarınızla ve gösterdiğiniz ilgiyle daha büyük bir coşkuyla hazırladığımız bu sayımızla tekrar sizlerle. Geçen süreçte meydana gelen olaylar ve gelişmeleri uzun aralıklı çıkabildiğimizden dolayı sığağı sığağına yakalayabilmemiz bu aşamada yetersiz oluyor. Önümüzdeki sayılarda bunu aşacağımıza inanıyoruz.

Dergimiz tüm gençliğe yönelik olmakla birlikte öğrenci gençlikle iletişiminin daha yoğun olmasından dolayı bu kesime daha geniş yer vermektedir. Bu durum, ancak gençliğin diğer kesimlerinin daha aktif katılımıyla tüm gençliği doyurucu bir nitelik kazanacağından işçi ve köylü gençliğin dergimizin üretimine katkılarının daha da artmasını bekliyoruz. İletişim ve dayanışmamızı güçlendirdiğimiz ölçüde daha nitelikli ve geniş kesimlere hitab edebilen bir dergi ortaya çıkacaktır. Bütün okuyucularımızı dergimizin oluşturulmasında katılımcı olmaya, bu konuda çaba sarfetmeye çağırıyoruz.

Öğrenci gençliğin güncel sorunları olarak öğrenci derneklerinin sağlıklı hale getirilmesi ve güçlendirilmesini acil bir ihtiyaç olarak kavratılması görüşündeyiz. Gençlik, örgütlenme ve kitleselleşmenin yollarını bulup sorunlarına çözümler üretmediği sürece mücadelesinin ivmelenmesi beklenmemelidir. Diğer bir sorunda sivil-faşist saldırılar ve yanı sıra İstanbul'da gelişen Müslüman gençlikle devrimci öğrenciler arasındaki çatışmalar. Bu konudaki yanlış anlayışlar üzerine görüşlerimizi sizlere bu sayıda aktarıyoruz. Faşizmle mücadele de kavranamayan-kavranmak istenmeyen noktaların görünüşte "sol" özünde sağcı anlayışlarınerelelere götürdüğü açıkça görülüyor.

Haberlerin yanı sıra birinci sayıdan itibaren yayınladığımız dizi yazılar bu ayda sürüyor. Aldığımız mektuplar ve dayanışma mesajları için teşekkür ediyoruz. Daha önce belirttiğimiz gibi kolektif bir dergi perspektifini sürdürme noktasında her türlü yazı ve eleştirilerinizi bekliyoruz. Bir sonraki sayıda buluşmak üzere...

Onurlu - Demokratik - Bilimsel ve İş Güvenceli Bir Eğitim İçin;

ÖĞRENCİLER ÖĞRENCİ DERNEKLERİNE!

Mevcut toplumsal sistem; bir avuç komprador burjuva ve büyük toprak ağalarının çıkarları üzerine kurulan, onların zenginlik ve egemenliklerinin sürdürülmesini varlık koşulu ve tek amaç olarak alan, bu temel üzerinde örgütlenen bir bütündür. Egemenler yaşamın her alanında gizli-açık resmi kurumları, denetim altında tuttukları eğitim ve iletişim araçları, çıkarlarına hizmet eden kültür ve gelenekler doğrultusunda topluma dayattıkları yaşam biçimleri vb. aracılığıyla örgütlenirken, diğer taraftan da mevcut sistem tarafından ezilen-sömürülen geniş halk yığınlarını da örgütsüzlüğe mahkum etmeye çalışmak için büyük çaba harcarlar. Çünkü onlar çok iyi bilmektedirler ki; örgütsüz, tek-tek kişileri kandırmak, tepkilerini bastırmak ve denetim altında tutmak hem çok kolaydır, hem de mevcut sistemin devamı için yaşamsal boyutta önemlidir. Mevcut sistemden hoşnutsuz olanların birleşmesi ve örgütlenmesi, "uyuyan devin uyanması" zenginliklerinin ve egemenliklerinin sonu demektir.

Toplumun her alanında geçerli olan bu durum, genelde eğitim, özelde de üniversiteler için geçerliliğini korur ve sürdürülür. Mevcut komprador-feodal eğitim sisteminin amacı egemen sınıfların göbekten emperyalizme bağlı olan ekonomilerinin ihtiyacını karşılayacak sınırlı elemanların, faşist diktatörlüklerinin devamını sağlayacak idari kadroların ve düzenin gerici-faşist-kemalist savunucularının yetiştirilmesidir.

Bu isteklerinin gerçekleşmesi içindir ki; bugün iş bulmanın esas dayanağı bilgi değil yabancı dille-

rin -yani emperyalistlerin dillerinin- bilinmesidir. Bunun içindir ki; üniversitelerde çağdışı anti-bilimsel Türk-İslam sentezi ve faşist-kemalist ideoloji beyinlere yerleştirilmeye çalışılmaktadır. Bunun içindir ki; üniversite gençliği kişiliksizleştirilmeye çalışılmakta, baskı altında tutulmakta, gericiğiliğin, bireyciliğin ve yozluğun etkisi altına sokulmaya çalışılmaktadır.

Egemen sınıflar tamamen kendi çıkarlarına hizmet eden bu eğitim sistemini oluşturarak bu alanda örgütlenirken, bununla kalmamış aynı zamanda bu sistemi korumanın ve devamını sağlamanın da koşullarını yaratmaya çalışmışlardır. Geniş öğrenci yığınlarının beklentilerine ve halkın çıkarlarına taban tabana zıt olan bu sistemin devamının başka türlü mümkün olamayacağı gerçeğinden hareketle çeşitli önlemler almışlardır. Aldıkları önlemlerin en başında ise geniş öğrenci yığınlarını örgütsüzlüğe sürüklemeye çalışarak, onların hoşnutsuzluklarını, tepkilerini birleştirmelerine, birlikte sorunlarına çözümler aramalarına ve çözümler için kitlesel mücadelelere girmelerini önlemek ve onları tek-tek ideolojik propagandaları ve tehditleriyle sindirmek ve yıldırma yer almıştır.

Bugün öğrenci gençliğin çok küçük bir bölümü dışındaki geniş kesimi barınma, beslenme sorunundan işsizliğe mahkum olmaya, kişiliğini özgürce geliştirip ifade edememekten iletişimsizliğe, kültürel gerilikten kalitesiz eğitime değin birçok yaşamsal sorunla karşı karşıyadır. Bugün yurtlar birer cezaevi, üniversiteler ise yüksek liseler durumundadır.

Eğitim kalitesiz, gerici-faşist karakterdedir. Özgür bir düşünce ve tartışma ortamı yoktur. Üniversiteler üzerinde hergün yeni yeni kararlar alınıp uygulamaya sokulurken öğrenci gençlik "insan" yerine konulmamakta, hiçbir konuda düşünceleri alınmamakta, kendisine de okullarda ne de yurtlarda söz ve yönetime katılma hakkı verilmemektedir. Paralı eğitim adım adım yürürlüğe sokulmaya çalışırken yurt, yemek ve kantin fiyatları sürekli artmaktadır.

Egemen sınıflar, çıkarlarımıza ve beklentilerimize taban tabana zıt bu uygulamaları yaşama geçirirken dayandıkları temel nokta dağınkılığı-mız, örgütsüzlüğümüzdür. Tek tek tüm bu sorunlarla karşı karşıya olan bizlerin kurtuluşu bu sorunların çözümlerini hep beraber aramaktan ve gerçekleştirmeye çalışmak için birleşmemiz ve örgütlenmemizden geçmektedir. Her sınıf ve tabakanın kendi çıkarlarını, haklarını korumayı ve geliştirmeyi hedefleyen, ekonomik ve demokratik-kitlesel-mesleki örgütlenmeleri vardır, olmalıdır. İşçilerin ve memurların sendikaları, köylülerin kooperatifleri, esnafların dernekleri bu tür örgütlenmelerdir. Biz de, sorunlarımızın çözümünü istiyorsak, sorunlarımızı tartıştığımız, çözüm aradığımız ve çözümleri hayata uygulamaya çalıştığımız kendi öz DEMOKRATİK ve KİTLESSEL örgütlerimizi yaratmalı, onlarla birleşmeliyiz. Bu örgütlenmeler ÖĞRENCİ DERNEKLERİ'dir.

Öğrenci derneklerinin bugüne değin ki pratiklerinin gerek polis-jandarma ve idarenin ağır baskıları ve engellemeleri, gerekse de kendi hataları nedeniyle birçok yetersizlik ve olumsuzlukları içerdiği bir gerçektir. Bugün öğrenci dernekleri oldukça güçsüz, geniş öğrenci kitlesinden kopuk ve çoğu yerde işlevsiz bir haldedirler. Öğrenci derneklerinin pratiklerindeki yetersizlik ve olumsuzlukların ve bugün içinde buldukları dağınkılığın ve işlevsizliğin belirleyici nedeni öğrenci derneklerinin içine düştükleri önemli hatalardır. Öğrenci derneklerinin, kısır çekişmelerin, dar-grupçu tavırların belirlediği gündemlerin yürütüldüğü yerler olması, geniş öğrenci yığınlarının çıkarını savunan politikaların kitlelerden kopuk, -"kitlelerin öğretmenini olmadan önce öğrencisi olma", onları tanıma ve politika ve eylemlilikleri kitlelerle birlikte oluşturma yerine, kitlelere dışarıdan duyurmalar, çağrılar, hatta bazı zamanlarda buyruklarla hayata geçirilmeye çalışılması bugünkü olumsuz durumun esas nedenleri ol-

muştur. Derneklere gelen ileri kitlelere kendilerini ifade etme şansı tanınmamış, kısır, dar-grupçu çekişmeler içinde bu insanlar derneklerden soğutulmuştur. Tüm bunlar devletin polisi-jandarması-idaresi ve basını aracılığıyla baskı ve demogoji politikalarıyla birleşince içinde bulunduğumuz durum kaçınılmaz olmuştur.

Bugün geniş öğrenci yığınlarında öğrenci derneklerine karşı bir soğuma ve güvensizlik birçok devrimci-demokrat kişi ve çevrede öğrenci derneklerinin yaşatılması ve geliştirilmesi konusunda bir umutsuzluk olduğu açıkça gözlenen bir hal almıştır.

Bu ağır ve olumsuz koşullar bizi umutsuzluğa ve güvensizliğe asla sürüklememelidir. İçinde bulunduğumuz ve hergün yakıcı bir şekilde yaşadığımız geleceğimizi ve kişiliğimizi tehdit eden sorunlarımızı çözmeye uğraşısından vazgeçmek bizim için intihar etmek demektir. Geçmiş pratiklerinde ne denli hatalar olursa olsun, bugün ne denli ağır koşullar içinde bulunursa bulunsun kendi öz, demokratik ve kitlesel örgütlülüğümüz olan ÖĞRENCİ DERNEKLERİ sorunlarımızı ortaya koyacağımız ve çözüm üretebileceğimiz tek örgütlenmelerdir. Öğrenci derneklerinin olmaması veya güçsüz ve işlevsiz bir durumda olması bizim sorunlarımızla tek başımıza karşı karşıya kalmamız ve sonuçta çözümsüzlüğe teslim olmamız anlamına gelir. Eğer sorunlarımızı çözmek istiyorsak, onurlu-demokratik-bilimsel ve iş güvenceli bir eğitim istiyorsak yapılması gereken derneklerimizi doğru bir çizgide yeniden inşa etmek ve işlevli kılmaktır.

Doğru bir kitle çizgisine ve çalışma tarzına sahip, kitlelerin içinde yer alan onlarla birlikte politika ve eylemlilikler üreten, kısır çekişmelerden, dar, grupçu anlayışlardan arınmış öğrenci derneklerini yaratmak, öğrenciler olarak çıkarlarımızın ve beklentilerimizin hayata geçmesinin tek yolu ve güvencesidir. Bu yaşamsal gerçeği bilince çıkararak bulunduğumuz alanlardaki ÖĞRENCİ DERNEKLERİ'ne katılalım, derneklerimizi doğru bir çizgide yeniden inşa edelim, işlevli kılalım.

**ÖRGÜTSÜZ HAK ALMA MÜCADELESİ
YÜRÜTÜLEMEZ!**

**ONURLU-DEMOKRAT-BİLİMSSEL VE
İŞ GÜVENCELİ BİR EĞİTİM İÇİN; ÖĞRENCİLER ÖĞRENCİ DERNEKLERİNE!**

Müslüman Gençliğin Karakteri ve Anti Faşist Mücadelenin Kavranışındaki Eksiklikler Üzerine:

İstanbul'daki üniversitelerin hemen hepsinde (bazılarında birkaç kez tekrar ederek) yaşanan devrimci öğrencilerle, kendisini, "Müslüman Gençlik" olarak adlandıran bir grup islamcı öğrenci arasındaki gerginlik ve çatışmalar hem gündemi işgal etmesi açısından, hem de yaşananların çözümlenmesi noktasında devrimci saflarda sergilenen farklı tavırlar açısından gelinen süreçte önemli bir yer tutmaktadır.

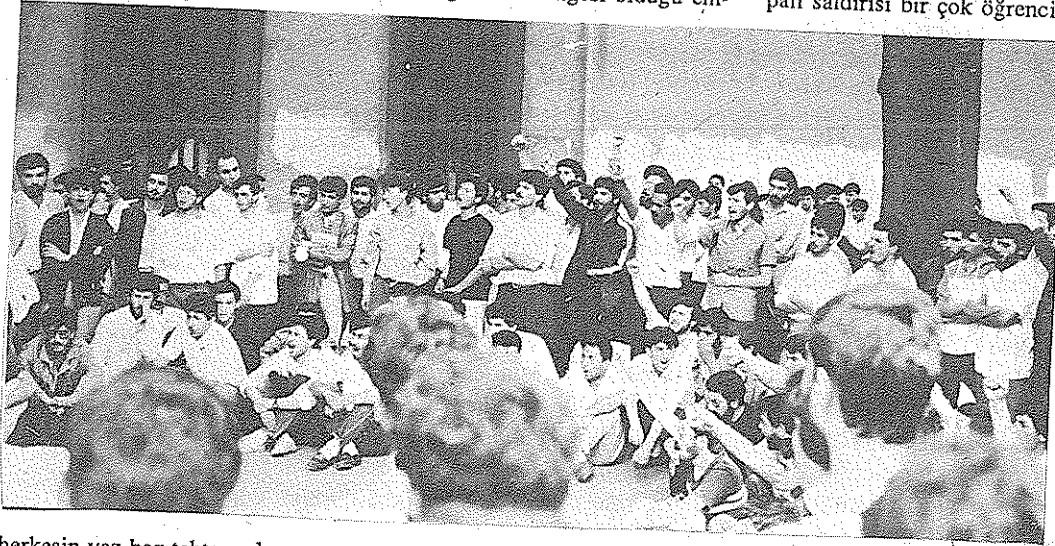
İlk olarak 4 Aralık günü Marmara Üniversitesi Göztepe kampüsünde Müslüman gençlik taraftarlarının afiş ve dövizlerini öğrenci derneği panosuna asması devrimci öğrencilerin haklı tepkisiyle karşılaşmış gerginlik ve tartışmalar gün boyunca sürmüştür. Devrimci öğrencilerin, dernek panosunun

runda kalmıştır. Fakat sürtüşmeler bu olayla sınırlı kalmamış hafta boyunca değişik biçimlerde devam etmiştir.

Marmara'yla sınırlı kalmayan gerginlik 9 Aralık günü Yıldız üniversitesine taşınmış müslüman gençliğin tekrar yıldız-der'e ait panolara afişler asması ve afişlerde orak-çekiç'in emperyalizmin simgesi olarak lanse edilmesi tanrıyonun yükselmesine sebep olmuş devrimci öğrencilerin afişlerin indirilmesi yönündeki uyarılara kulak tıkanmıştır. 10 Aralık günü Müslüman gençliğin aynı tavrı tekrarlamaları devrimcileri fiili tavrı almaya zorumlu kılmış panolardaki afişler indirilmiş ve orak-çekiçin enternasyonalist proleteryanın ve ezilen dünya halklarının yaşattığı değerlerin simgesi olduğu em-

çeşitli yerlerinden yaralanmasına sebep olmuştur.

Saldırı, olayın duyulması ile başta İ. Ü. olmak üzere tüm üniversitelerde protesto edilmiştir. Bazı devrimci anlayışların ve öğrenci derneklerini olayların üzerine gitmeleri üzerine karşılıklı karalama kampanyasına bürünmüş ve "görüldüğü yerde saldırmalıdır", mantığıyla en ufak çelişki çatışmaya dönüştürülmüştür. 16 Aralık pazarı günü Yıldız üniversitesinde müslüman gençliğin kantin ve yemekhaneye asılan afişlerini indirilmesi atmosferi bir anda gerginleştiriyor, ardından bazı devrimci grupların müslüman gençliği hedef alan molotoflu sopalı saldırısı bir çok öğrencinin yara-

isteyen herkesin yaz boz tahtası olmadığını uzun mücadeler sonucu elde edilmiş bir hak olduğunun ve ancak bu mücadeler içerisinde yer almış öğrencilerin bu panodan kullanma hakkı olduğunu bildirmesi üzerine müslüman gençlik afiş ve dövizleri indirmek zo-

paryalizmin ve kötülüklerin semgesi olarak lanse edilmesinin bu değerlere saygısızlık olduğu vurgulanarak orak-çekiçin böylesi afişlerde kullanılmaması istenmiştir. Bunun üzerine müslüman gençlik devrimcilerine şişe ve sopalarla saldırmış 5 devrimci öğrencinin

lanmasına ve kantinin tahrip olmasına sebep oluyordu. Bu son olaydan sonra karşılıklı misilleme biçimine bürünen saldırılar Aralık ayı boyunca İstanbul, Yıldız, Marmara üniversitelerinde değişik biçim ve zamanlarda devam edegelmiştir.

Bu süreç içerisinde devrimci saflarda Kemalist "laikliği koruyalım" "ortaçağ karanlığına geri dönmek istemiyoruz" söylemlerine ve "Direniş komitelerinin" ruhunu "savunma komiteleri" adı altında diriltme girişimlerine değin bir çok hatalı teori ve pratik sergilenecek, gerek içinde bulunduğumuz durumun değerlendirilmesinde ve gerekse de anti-faşist mücadeler konusunda sözde değil, pratikte buna uygun tavır almak gerektiğinde su yüzüne çıkan bir çok yanlış kavrayışın olduğu ne yazık ki bir kez daha ortaya çıkmıştır.

Her tavrı koşullayan iki ana veri vardır. Birincisi söz konusu tavır hakkındaki genel bakış açısı (olayın teorik soyutlanması) ve ikincisi bu bakış açısının somut pratiğe nasıl uygulanacağını belirleyen mevcut durum. Müslüman Gençlik ile devrimciler arasındaki su yaşanan olayları incelerken eğer bu iki veriyi gözden kaçırırsak, günü birlik politika üreten ve olayların ardından sürüklenen bir konuma düşmemiz kaçınılmaz olur ki bu gün bir çok anlayış durumu budur.

Birincil olarak konuya genel bakış açısını ele alırsak, bu noktada ilk sorun Müslüman Gençliğin karakteri konusunda ortaya çıkmaktadır. Bu grup kendisini "Düzen karşıtı, anti-faşist, anti-emperyalist" olarak nitelerken devrimci saflarda bu grubun "faşist" olduğundan "anti-emperyalist" olduğuna değin bir çok görüş kendini ifade etmiştir.

Öncelikle şunu belirtelim ki bir hareketin ilerici-gerici, devrimci-karşı-devrimci olduğunu belirleyen kıstas o hareketin siyasi hedefinin niteliği ve eyleminin muhtevasıdır. Müslüman Gençlik kendisini ne kadar gizlemeye çalışırsa çalışsın tek merkezli politik ve örgütsel birliği olan homojen bir yapı değildir. Şafak, Rahmet, tohum adlı farklı gruplardan oluşmuş heterojen bir platformdur. Uzun vadeli siyasi hedefi İran İslam devrimini örnek alarak, İran'a bağlı şeriat kurallarının hakim olduğu "her ülkenin kendi özgül koşullarını gözönünde bulundurarak bölgesel imamlar yaratılmalı ona bağlanmalıdır". Mantığını savunmakta, doğrudan Tek imama bağlılığı İran'a Humeyni'ye bağlılığı savunmaktadır. (Hizbullah tek imama bağlılığı savunuyor). Bu, İslami modeli yaratmak ve bütün dünya da "İslam Enternasyonalizmini" yaymak şeklinde özetlenebilir. Söylemde

laik-kemalist-faşist diktatörlüğe karşı olduklarını, amaçlarının bu diktatörlüğü silahlı mücadelerle yıkma olduğu belirtilse de müslüman gençliğin Kemalist resmi ideoloji ile sadece teorik bir hesaplaşma içerisinde oldukları pratik olarak ne TC'yle ne de hamisi ABD'yle açık ve net bir hesaplaşma içerisine girmediği kendilerinin bildiği bir gerçektir. Bir bütün olarak düzene karşı olma noktasında rüştünü ispat etmiş bir yapı olmadığı gibi, içinde düzene karşı tavrı değişik tonlarda olan "tarikatları" barındırmaktadır. Ancak düzene karşı rüştünü ispat etmediğinden hareketle bu grubun faşist olduğuna söylemekte mümkün değildir. Şimdiye kadar esas yönelimleri, pratikleri ve söylemleri bir yönde olmamıştır. Gelecek süreçte "Müslüman Genç-

Bizim esas amacımızın özünü (bu her devrimci anlayış için böyle olmalıdır mevcut iktidarı yıkmak ve yerine proleterya önderliğinde demokratik halk iktidarını kurmak, oluşturur maktadır. Faaliyetimizin oturması gereken hat şu ya da bu grubun ajit-propaganda ve eylemliliklerini engellemek değil, kendi ajit-propaganda ve eylemlerimizi mevcut alana ve sürece uygun bir şekilde yaşama uygulamak, yükseltmektir.

lik" in bir ayrışma yaşaması olasıdır. Bu ayrışmada düzen yanlısı-koruyucu tavrı alan faşist yapılarda ortaya çıkabileceği gibi (Mit'in ve siyasi şubenini bu yönde çabalar içerisinde olduğunu düşünmek kehanet olmasa gerek) düzen dışı radikal unsurlarda var olabilecektir.

Bugünkü süreçte Müslüman Gençliğin faşist olduğu belirlemeleride "anti-faşist anti-emperyalist olduğu belirlemeleride yanlışır. Bugün için "düzen karşıtı anti-emperyalist söylemler kullanan, ancak bu yönde somut bir pratiği olmayan (Körfez savaşı sırasında diğer islamcı gruplarla birlikte anti-emperyalist gösteriler düzenlemesi kayda değer tek pratiğidir). Orta ve uzun va-

dede düzen yanlılığı - korumacılığı ile düzen karşıtlığı arasında muhtemel bir parçalanma yaşayacak olan kısa vadede düzen karşıtı konumda bulunan şu anda tam olarak biçimlenememiş bir yapı olarak tespit edilmesi daha doğrudur.

Konuya genel bakış açısını koyarken ortaya çıkan değer bir sorunda Müslüman Gençliğin ajitasyon ve propagandasına alınacak tavrı konusudur ki bu sorunun içerisinde anti-faşist mücadelerle anlayışında girmektedir. Sorunu öz ve esas hedefimizin ne olduğu noktasında yakalarsak, bu sorunun yanıtını bulmak hiçte zor olmayacaktır. Bizim esas amacımızın özünü (bu her devrimci anlayış için böyle olmalıdır, mevcut iktidarı yıkmak ve yerine proleterya önderliğinde demokratik halk iktidarını kurmak oluşturur maktadır. Faaliyetimizin oturması gereken hat şu ya da bu grubun ajit-propaganda ve eylemliliklerini engellemek değil, kendi ajit-propaganda ve eylemlerimizi mevcut alana ve sürece uygun bir şekilde yaşama uygulamak, yükseltmektir.

Ama "ne yazık ki" bu gün iktidarı hedefine uygun düşmeyen bazı hatalı teori ve pratikler devrimci saflarda yaşam hakkı bulmaktadır. "Direniş komitelerinin" ruhunu daha da geri bir noktadan yeniden diriltmeye çalışılan olması bunun en açık örneğidir. Sadece sivil-faşistlere karşı örgütlenen ve kitlelere asıl hedefin siyasi iktidar olması gerektiğini göstermeyen "Direniş komiteleri" anlayışı sahiplerinin izlediği pratik ve bugün geldikleri çizgi gözler önündeyken "Laik eğitim" "inanç özgürlüğü" çerçevesinde oluşacak "anti-faşist savunma komitelerini" ileri sürmek bu ve daha bir dizi yeni olumsuzlukları geri bir noktadan tekrara kalkışmaktan başka bir işe yaramayacaktır. Laikliği, "laik eğitimi" bugün egemen sınıfların bir kolu da savunmaktadır. (Kendine sosyal demokrat diyen faşist SHP den DSP ye ve hatta DYP ve Anap'ın Liberal kesimlerine değin) Anti-faşist mücadeleri laiklik mücadelerine indirgemek egemen sınıfların yani bizzat faşizmi uygulayanların laik kanadını da "anti-faşist savunma komitelerine çağırarak demektir. Faşist diktatörlüğün devlet biçimi olduğu ülkemizde anti-faşist sınıflar devrimci halk sınıflarıdır, anti-faşist komite ve cephe-lerde ancak bunlar yeralabilir. Bu gerçeği göz ardı etmek ya faşist diktatör-

lüğün varlığını inkardır ya da laiklik uğruna iktidar mücadelesini geri plana çekmektedir.

"Orta çağ karanlığına geri dönmek istemiyoruz, bu kitlelere mesaj vermek açısından örgütlü propaganda da kullanılabilir" diye ortaya çıkıp her türlü İslamcı faaliyeti engelleyeceklerini söyleyenler ise "Kemalizmin çağdaş uyarılı yakalama" balonlarının ve bu balonların günümüzde aldığı biçim olan "çağ atlamak" masallarını etkisinde kurtulamamak demektir. Faşist baskı ve terörün emekçi halk muhalefeti üzerinde azgınca hüküm sürdüğü, her türlü gerici baskı ve uygulamanın devlet eliyle yaşandığı, ulusal zulüm ve katliamların kol gezdiği ülkemiz, orta çağ karanlığının tam göbeğinde değil midir? Eğer orta çağ karanlığına karşı olduğu söyleniyorsa yapılması gereken Kemalizmin ideolojik etkisinde kalmak değil, doğrudan ona ve onun vücut bulduğu düzeni karşısına almaktır.

Kemalizmin gerçek yüzünü (Faşist, ırkçı, komprador-feodal, şoven) teşhis edebilmek, ülke gerçeklerini anlayabilmenin ve bu gerçeklerin çeşitli alan ve süreçlerde aldığı biçimini çözebilmenin ön koşuludur. Aksi takdirde iktidar hedefinden ve mücadelesinden kopuk, islamcılar - ya da sivil faşistlerle günlük boğuşmalar içerisinde iktidar hedef ve mücadelesinden uzak kalmak, hatta niyet ne olursa olsun Kemalizmin ve düzenini savunucusu haline gelmek kapıda bekleyen korkunç bir tehlikedir.

Şu anda Müslüman Gençliğin ajitasyon-propaganda ve eylemliliklerini engellemek devrimcilerin görevi değildir. Eğer onların faaliyetinde "devrim'e" devrimci değerlere bir saldırı sözkonusuysa, bu nokta da ilk başvuracağımız yöntem uyarıdır. (ki bunu yapmamızdaki asıl amaç düzenin islamcılar devrimcilere karşı kullanma politikalarına karşı ve müslüman gençlikteki düzen eğilimi güçlerin güçlenmesini engellemektir. Bu güçleri doğrudan ve daimi düşman ilan eden söylemleri değil onları düzen karşıtı ya da en azından kendi lehimize taraflaştırıcı söylemler kullanmalıyız.)

Devrim'e "devrimci değerlere", devrimci ajit-propaganda ve eylemliliklere sistemli bir saldırı söz konusu ise bu karşımadaki gücün devletle bütünleşmiş bir güç olduğunu gösterir.

Bu nokta da tavrımız anti-faşist mücadelenin esasta iktidar mücadelesi olduğunu unutmadan, bu gücün niteliği ve iktidarla olan bağları kitlelere etkili bir şekilde teşhir edildikten sonra (Faşizme karşı mücadelede kitlelerin yıkıcı gücünü, yanımıza alarak faşizmin karşısına dikmek olduğu unutulmadan) tecrit etmek olmalıdır. Bizler ne hep teşhir ne de hep tecrit siyasetine karşıyız. Yapılması gereken teşhir ve tecrit siyasetini birlikte uygulamak ve koşullara göre - (güçler dengesi, geniş kitlelerin tavrı, içinde bulunulan dönem vb.) birine ağırlık vermektir.

Burada önemle vurgulamak istediğimiz diğer nokta da sivil faşistlerle mücadele konusunu ve sivil faşistler esas faaliyet olarak ele almamız gerektiğidir. Düzen sivil faşistleri, devrimcileri iktidar mücadelesinden ve hedefinden uzaklaştırmak için her fırsatta önümüze sürmeye, üstümüze saldırmaya çalışacaktır. Böyleli durumlarda yapılması gereken "kavga başladı" "gün bugündür" (bu ifadeler bazı devrimci anlayışların bu süreçte astığı afişlerden alınmıştır.) nidalarıyla ortaya çıkıp öğrenci gençliğin bugüne değin ki akademik demokratik ve siyasi mücadelesini, iktidar mücadelesinin ve dolaşısıyla anti-faşist mücadelenin bir parçası olarak, görülmediğini (itiraf etmek) bu mantığın doğal sonucu "anti-faşist mücadelenin tek ve ortak biçimini sivil faşistlerle mücadele olarak ele almaktır. Ve "Mal bulmuş Mağribi" gibi sivil faşistlerle günlük çatışmalara dalmak değil, en kısa zamanda sivil faşistleri politika alanının dışına bırakıp, faşist diktatörlüğe tavrı almak ve iktidar mücadelesini temel alarak, alanda ve süreçte büründüğü gündeme ve mücadeleye dönmeye çalışmaktır.

Soruna bu bakış açısını koyduktan sonra şimdi de içinde bulunduğumuz durumu ele alalım. Bu konuda hemen herkes aynı düşüncelerde olduğu ve "görünen köy kılavuz istemeyeceği" için uzun uzun tahlilelere girmeyeceğiz. Geniş öğrenci yığınlarından "tecrit" olmuş, "dağmık", "örgütsüz" bir durumda ve "ağır baskılarla" karşı karşıya olduğumuz herkesçe aşikar. Öğrenci Gençlik hareketinin durumu buyken yapılması gereken "islamcılarla" hergün bir üniversitede toplanıp çatışmayı hedeflemek ve böylelikle geniş öğrenci kitlesine daha da uzaklaşmak, sorunla-

rimizi çözmeyi bir kenara bırakmak ve polisini geniş kitlelerin gözünde "tarafsız" "huzur ve güveni sağlayan" bir güc konumuna yükselmesine malzeme sağlamak mıdır? Yoksa en kısa zamanda bu dar ve bizi asıl görevlerimizi yerine getirmekten alıkoyan gündemi terkedip, öğrenci gençlik hareketinin içinde bulunduğu olumsuz durumlardan kurtaracak politikaları tespit etmek ve bunları gündeme sokmaya çalışmak mıdır? Yanıt bizce çok nettir. Seçeneğimiz ikinci şıktır ve bu konuda ki pratiğimizde, soruna genel bakışımız ve mevcut durum ışığında bu şekilde biçimlenmiştir. Bu süreçte birinci şıkkı tercih edenlerin soruna genel bakışlarında ki - (yukarıda ortaya koymaya çalıştığımız) yanlışlıkların yanı sıra, öğrenci gençlik hareketinin sorunlarını çözme niyetleri de sorgulanmaya adaydır. Son çatışmaların İÖDF kurultayı öncesine gelmesiyle, öğrenci gençlik hareketinin içinde bulunduğu olumsuz durumun nedenlerinin ve çözümlerinin hemen hiç tartışılmaması ve böylelikle mevcut durumun değişmesi yönünde hiçbir adım atılmayarak önemli bir fırsatın kaçırılması, anlatmaya çalıştıklarımızın canlı bir ifadesidir.

Gerek sorunun genel kuruluşundan ve gerekse de öğrenci gençlik hareketinin içinde bulunduğu durumun incelenmesinden görülmektedir ki "devrimci-islamcı çatışması" öğrenci gençlik hareketine yarar değil, zarar vermektedir. Bu süreçte yapılması gereken, islamcılar ve anti-faşist mücadele konusunda doğru bir çizgiye ve soğuk kanlı bir tavra sahip olmaktır. Böyle davranırsak islamcıların ajitasyon ve propagandalarında yer alan bazı "yanlış" ifadelerin değişmesini daha kolay ve 'kalıcı' bir şekilde sağlayacağımız gibi, düzenin, islamcıları karşımıza dikme politikalarını boşa çıkarmış olacağız. Bu tavrı, aynı zamanda, öğrenci gençlik hareketi açısından çözümü yaşamsal olan sorunların ele alınması olan asıl gündemimize dönmemiz ve "örgütlülüklerimizi" doğru bir çizgide yeniden inşa etmemiz için, kitlelerle kucaklaşmamız için, devrimci anlayışların daha da yakınlaşması için zaman bulmamızı da sağlayacaktır. Öyleyse en kısa zamanda bu çatışmalardan sıyrılmak ve öğrenci gençlik hareketinin asıl gündemlerine dönmelerini sağlamak için dört elle çalışalım.

Yanlışlarımızı Mahkum Etme Cesaretine Sahip Olalım Halka Zarar Veren Eylemlere Karşı Çıkalım

26 Aralık 1991 günü İstanbul Bakırköy'de korsan gösteri ve Olağanüstü Hal Bölge Valisinin kardeşinin mağazasına karşı girişilen tahrip eylemi sonucunda, istenmeyen-hesaplanmayan bir durum meydana gelmiş, çıkan yangın sonucunda yaralananlar dışında 11 kişi de yaşamını yitirmiştir.

"Kürdistan Gençler Birliği" tarafından düzenlenen ve Kürdistan'da TC'nin yaptığı katliamları (en son bir gün önce Kulp'ta askerler, savunmasız yürüyüşçüler üzerine ateş açmış, çoğu daha gençliğinin baharında olan 14 kişi ölmüş, 50'den fazla insan da yaralanmış) protesto etmek, kendisinde Kürt kökenli olan Olağanüstü Hal Bölge Valisinin kardeşinin dükkanlarını tahrip etmeleri sağlarken ve Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin haklılığının propagandasını yaparak mücadeleye destek vermek amacıyla taşınan bu eylem, yarattığı sonuçlar açısından hiç de beklendiği gibi olmamıştır. Sonuçları yeterince hesap edilmeden yapılan bu eylem sonuçta tam tersine olarak, halka zarar, egemenlere ise saldırı fırsatı vermiştir. Karşı-devrimin yeni hükümet aracılığıyla sürdürdüğü "Devrimcileri tecrit etme ve imha, Sosyalist parti, HEP vb. reformist-tasfiyecilerle güçleri toplumsal muhalefeti kontrol altına alabilecek yasal sınırlandırma" Politikasına güç kazandırmıştır.

Türkiye Devrimci Hareketinin bu tür eylemlere girdiği, tarihinde pek görülmemiştir. Bu konuda ger-

çekten genel olarak duyarlı davranılmış, sorumluluk duygusuyla hareket edilmiştir. Bazı hesap edilemeyen, istenmeyen kazalar karşısında da hareketler genel olarak özeleştirisel açıklamalarda bulunmuşlardır. (Bazı küçük burjuva hareketlerin bazı tutumlarını, PKK'nın geçmişte bu gibi eylemlerine yeşil ışık yakan-destekleyen tavırlarını bu duyarlılık kategorisi içinde değerlendirmiyoruz.)

Egemen sınıfların erken seçim ve koalisyon alternatifleriyle kitlelerin umutlarını yeniden düzen içinde canlandırma çabalarına rağmen varolan bunalımın ve hoşnutsuzluğun gelişmeye devam ettiği, alttan alta "Hiçbir burjuva partisi umut değildir" bilincinin yaygınlaştığı konjüktürde Bakırköy eyleminin yarattığı sonuç olumsuzluklara neden olmuştur. M-L'ler ve devrimciler bu sonuç karşısında doğru tavır alarak eylemcilerden ve bağlı oldukları yapılanmadan özeleştirisel bir açıklama bekledikleri-istedikleri bir aşamada PKK Genel sekreteri A. Öcalan'ın "eylemi destekliyoruz" şeklindeki açıklamasıyla karşılaştılar. Doğan olumsuz sonuç üzerine birde böyle olumsuz sahiplenme tavrı eklenince, egemenlere daha fazla saldırı fırsatı verilmiş ve devrimcilerin halk karşısında olumsuz bir konuma düşmelerine neden olunmuştur.

"Kürt halkının reaksiyonudur. Siz Kürdistan'da katliam yaparsanız Kürtlerde yapar. Bu eylemler İstanbul, İzmir, Ankara gibi büyük

şehirlere yayılacaktır. Biz destekliyoruz" vb. türden yapılan açıklamalar A. Öcalan'ın (şahsında PKK'nın) pragmatist tutumunu gösterir. Devleti tehdit edip korkutmak, cesaretini kırmak amacıyla dahi olsa bu tür eylemlere yeşil ışık yakılması anlayışı kesinlikle mahkum edilmelidir.

Egemenlerin Kürt halkı üzerindeki katliamlarının Kürt halkı tarafından, Türk halkının katledilmesiyle cevaplanması anlayışı Milliyetçi, halklar arasında düşmanlık tohumları ekici, kürt milliyetçiliğine karşı olarak Türk şovenizmini güçlendirici ve özünde faşizme hizmet edici bir yaklaşımdır.

Bu tutum devrimcilerin hiçbir koşulda tasvip edemeyecekleri, devrimcilerin varlık nedenlerine ters düşen ve devrimci kimlikle çatışan bir tutumdur. Geçmişte olduğu gibi bugünde halka karşı yönelmiş ve halkları birbirine düşman eden davranış ve anlayışların şiddetle karşısında olan YENİ DEMOKRAT GENÇLİK bu durumun Türkiye ve K. Kürdistan devrimci gençlik hareketi içinde tartışılarak mahkum edilmesi görüşündedir. Devrimci hareketlere çağrımız budur.

Hiçbir eylemi küçümsememeli, sonuçları daha baştan iyi hesaplanmalıdır. Haklı ve güzel amaçlarla başlayan fakat sonuçları iyi hesap edilmeyen bir eylemin, yapanları haksız konuma getiren sonucunu ve bunu faydacı tarzda kullanan anlayışları mahkum edelim.

MESLEK LİSELERİNDE STAJ SÖMÜRÜSÜ

Endüstri Meslek ve Ticaret Liselerinde öğrenciler okul döneminde 2 gün okula 3 gün işyerlerine staja gitmektedirler. Yaz dönemi ise hafta boyu staja gitmektedirler. Bu sistem öğrencilere branşlarını okulda 2 gün teorik eğitimle 3 günde pratik olarak öğretilmesi olarak gösterilsede gerçekte bunun böyle olmadığı, bu sistemin patron-ağa devletinin sömürü çarklarına hizmet ettiği açıktır.

Staj gören öğrenciler, işyerlerinde bir işçi, bir memur gibi çalıştırılmalarına rağmen bir işçi bir memur kadar ücret alamıyorlar. Öğrenciler meslek öğrenme adı altında ya çok az bir parayla ya da parasız olarak çalıştırılarak katmerli bir sömürüye uğruyorlar.

Bu işletmede normal bir işçinin 1.5 milyon TL aylıkla yaptığı işi bir öğrenciye ya 100.000 - 200.000 TL ücretle veya parasız olarak yaptırıp aşırı kâr elde ediyorlar.

Öyle işverenler var ki 15 işçi çalıştırarak üretim yapacak işletmesine 5 kadrolu işçi, 10 stajyer öğrenci alıyor, böylece 1 işçiye vereceği ücreti 10 öğrenciye vererek aşırı kâr elde ediyor.

Bu sistemle yapılan, öğrencinin teorik olarak öğrendiklerini pratikte uygulamak değil işverene ucuz iş gücü ve aşırı kâr elde etmesini sağlamaktır, öğrencilerin keyfince sömürülmesi için patronlara peşkeş

çekilmesidir. Bu sistemle yapılan; patronları koruyarak, daha çok kar yapmalarını sağlayarak sömürünün bir takım kılıflarla süslenerek (meslek öğretme, beceri kazandırma vb.) kokuşmuş kapitalist oyunlarla devam ettirilmesidir.

Bu staj sistemiyle egemen sınıflar açıkça işçilerin işlerinden atıl-

Öğrenciler işyerlerinde işveren tarafından hakarete uğramakta, hor görülmekte, ezilmekte, dayak yemekte (kafası yarılan, kolu bacağı kırılan öğrenci örnekleri vardır.) Öğrencinin buna karşı yapacak birşeyi yoktur, hakkını arayacak bir yetkilinin bulunmaması öğrencinin boyun eğmesine aylarca yıllarca sömürülmesine, ezilmesine neden olmaktadır. Öğrenci işverene karşı eli kolu bağlı durumdadır.

masını, yerlerine stajyer öğrencilerin alınmasını teşvik etmiştir.

Komprador burjuvazi sosyal haklara sahip, sendikası, grevli, toplu sözleşmeli, olan işçileri atarak yerine ucuz iş gücü sağlayan, sendikası, grevsiz, denetimden uzak kârlı bir sömürü kaynağı olan öğrencileri kullanmaktadır. 1 işçi

çalıştıracığı parayla 10 öğrenci çalıştırmaktadır.

Patronların işçi atmaları kampanya hâline getirdikleri bu dönemde yıllarca çalıştırdıkları, en iyi çağında enerjisini alm terini sömürdüğü işçileri gözlerini kırpmadan vicdansızca atmaktadır. Atılan işçilerin yerini kalifiye elemanla yani ölçüden, makineden anlayan öğrencilerden tamamlamaktadır.

Babacan, işçi dostu kesilen egemenler çıkardıkları kanunlarla işten atılmaları teşvik ve işçi düşmanı yüzünü bu kanunlarla bir kez daha tescil etmektedirler.

Yasaya göre staj gören öğrencinin işletmede meslek öğrenip öğrenmediğini okul tarafından belirlenen okul koordinatörleri tarafından kontrol edilmesi gerekmektedir. Fakat koordinatörler işverenlerle anlaşarak onlara sömürmeleri için stajyer öğrenci sağlamakta ve bunun karşılığında çeşitli çıkarlar elde etmektedirler (para, çevre vb.). Koordinatörler çeşitli çıkarlar elde ettikleri için öğrencilerin ağır işlerde çalıştırılmalarına, ezilmelerine, dövülmelerine, hor görülmelerine göz yummaktadır. Koordinatörler göstermelik olmaktan öteye gitmemekte, yasadaki belirtilen yükümlülükler bile yerine getirilmemektedir. Öğrenciler staj gördükleri işyerlerinde tüm sosyal haklardan (sendika, dernek, giye-

cek, yol, yemek vb.) mahrum çalıştırılmaktadır.

Fabrika ve işyerlerinde sendikali işçiler atılarak yerine sendikaya üye olması, greve katılması yasak olan öğrencilerden alınması, bilinçli olarak sendikalaşmanın ve işçi birliğinin engellenmesinin bir göstergesidir. Patronlar da sendikali işçinin kendisi için bir tehlike eve daha öz sömürü olduğunu bilmektedir. Onun için sendikası, sözleşmesiz işyerleri hedeflemektedir. Stajyer öğrencinin greve katılması yasaklanmıştır. Öğrenciler grev kırıcısı olarak kullanılmaktadır. 1980 sonrası ilk önemli grev olan NETAŞ grevi sırasında çeşitli meslek liselerinden gelen öğrencilerle üretim devam ettirilmiştir. Stajyer öğrencilerle grev sırasında üretim devam ettirilerek öğrenciler grev kırıcısı olarak kullanılmışlardır. Yasaya göre staj gören öğrenci çalıştığı işletmenin sahibiyle bir sözleşme imzalamaktadır. Bu sözleşmeye göre işveren istediği zaman sözleşmeyi feshederek öğrenciyi işten atabilmektedir. Fakat öğrencinin böyle bir hakkı yoktur. Sözleşme süresi boyunca staja devam etmek zorundadır. Hiçbir hakka sahip bulunmamaktadır.

Staj gören öğrenci işyerinde mesleğini öğrenmeye yönelik eğitim alması gerekirken bu yapılmıyor. İşyerlerinde meslek öğretmeye, beceri kazandırmaya kesinlikle önem verilmiyor. Öğrenciler sırf kâra yönelik çalıştırılmaktadırlar. Öğrenci kendi branşı dışındaki mesleklerde de çalıştırılmaktadır. Örneğin tesviyeci metal işinde, metalci döküm işinde, elektrikçi metal işinde çalıştırılabilmektedir. Mesleki normlara uygun, çağın teknolojik yeniliklerini öğretecek, sanayi

tecrübesiyle okuldaki teorik birikimi, homojen şekilde birleştirecek bir eğitim verilmemektedir. Bu bakımdan mesleki bilgi veriliyor denmesi boş bir safsatadan ibarettir. Mesleki eğitim yerine kolaycı, kara yönelik, çağ dışı, teknolojiden uzak, üretken olmayan bir eğitim verilmektedir. Öğrenciler kendi dallarında staj yapacakları yerde angarya işlerinde kullanılıyorlar. Bunlar:

- Getir, götür işleri, hamallık yapmak
- Çay yapip, getirmek
- Atölyenin veya fabrikanın temizliğini yapmak
- Yemekli yerlerde bulaşık yıkamak
- Büro beklemek
- Atölyenin fabrikanın vergi, elektrik, su gibi tahsilat işlerini yapmak
- Tesfiye, frezecelik adına preste çalıştırılmak (Arsan kauçuk, Gamak, Otoson gibi)
- Metalcilik adı altında robot gibi montaj işlerinde çalıştırılmak (Netaş, Letetaş, Profilo gibi)
- Tesisatçıların mühendislik veya fabrika bürolarında getir-götür gibi iç hizmetlerde görevlendirilmek
- Kız öğrencilerin büro sekreterliğinde görevlendirilerek sırf telefonlara cevap verip işyeri sekreteri olarak çalıştırılmak
- Tuvalet temizlemek.

Kısacası öğrenciler mesleki eğitim yerine angarya işlerde çalıştırılıyorlar. Staj yapan öğrencilerin işverene karşı eli kolu bağlı olmaları, ona boyun eğmeleri istenmektedir. Öğrenciler işyerlerinde işve-

ren tarafından hakarete uğramakta, hor görülmekte, ezilmekte, dayak yemekte (kafası yarılan, kolu bacağı kırılan öğrenci örnekleri vardır.) Öğrencinin buna karşı yapacak birşeyi yoktur, hakkını arayacak bir yetkilinin bulunmaması öğrencinin boyun eğmesine aylarca yıllarca sömürülmesine, ezilmesine neden olmaktadır. Öğrenci işverene karşı eli kolu bağlı durumdadır.

Disiplin yönetmeliği işyerlerinde aynı şekilde uygulanmakta ve bu şekilde işverenin eline bir silah verilmektedir. Yönetmelik işyerinde de tek tip öğrenci yetiştirilmesinin devamlılığını sağlamaktadır. Stajyer öğrencinin iş sağlığı, iş güvenliği kesinlikle yoktur. Aşırı kar için işyeri kazalarını önleyici önlemlerin olmadığı atölyelerde çalıştırılan öğrenciler çeşitli iş kazalarına maruz kalmaktadırlar. Gözü kör olan, parmağını kolunu makinaya kapıran, ömür boyu sakat kalacak durumda olan pek çok öğrenci bulunmaktadır.

İşyerlerinin çoğunluğu işyeri sağlığından uzak durumdadır. Böyle işyerlerinde çalışan binlerce öğrenci meslek hastalıklarıyla yüz yüzedir.

Görüldüğü gibi eğitim, eğitimin üretimle birleştirilmesi, disiplin yönetmeliği denen faşist yaptırımlar vb. adı altında meslek liselerinde korkunç bir sömürü ve bu sömürünün devamı için baskı, örgütsüzlük mevcuttur. Bu örgütsüzlüğü örgütlülüğe dönüştürmek için Yeni Demokrat Liseliler'e çok iş düşmektedir. Günlük sorunlardan yola çıkarak, bu sömürü ve baskının en geniş siyasi teşhirini yapmalı ve yaratılan her türden örgütlülükle bunların üzerine gitmenin yanında bunları stratejik hedeflerimizle bütünleştirilmeliler.

BİR PANELİN ARDINDAN

Geçtiğimiz Kasım ayı içerisinde İÖDF tarafından gerçekleştirilen, Eskişehir (tek kişilik hücre tipi) cezaevine nakledilen Devrimci tutsakların açlık grevi eylemiyle dayanışma ve bu yönde kamuoyu oluşturmayı amaçlayan bir panel Boğaziçi Üniversitesinde gerçekleştirildi. Konunun ciddiyeti itibarıyla konuşmacı olarak yalnız SEZA MİS'in gelmiş olması, panele gösterilen duyarlılığın yeterince olmaması soruların propagandaya yönelik bir üslupla yöneltilmesi ve tek yanlı bakış açılarıyla geçmişin değerlendirilmesi üzerinde tartışmalarla panelin kısırlaştırıldığı gözlemlenmiştir. Açılan tartışmaların bir grup öğrencinin konuyu Eskişehir tabutlukları güncelliğinden 1984 ölüm orucuna hapsedmeye ve propagandif davranışlara girmeleri bizce panelin amaçlarına ters düşmektedir. Organizasyon olarakta değişik çevrelerden panelistlerin gelmemesi-gelememesi- büyük bir eksiklikti. Bütün bunlara rağmen olumlu bir girişim olarak değerlendirdiğimiz bu çabayı konuşmacı olarak katılan SEZA MİS'ten değerlendirmesini istedik. Sizlere bu değerlendirmeyi sunuyoruz.

Yeni Demokrat Gençlik'ten arkadaşlar öğrenci dernekleri olarak "insan hakları özelde de Eskişehir cezaevinde yaşanan olaylarla ilgili panel düzenleyeceklerini ve bu konuda benimde konuşmacı olarak katılmamı istediklerinde 'olur' yanıtını verdim. Zira cezaevlerinde yaşanan onca zor ve mücadele dolu yılları an, gün gün tüm benliğimde yaşayan bir insandım. Ve bugün Eskişehir tabutluklarına konulan arkadaşlarla tüm bu süreci birlikte yaşamıştık. Dostluğunu, yoldaşlığını yaşadığım onca insan bu tabutluklara diri diri konulmak isteniyordu. Ayrıca bu nedenlerden dolayı da -ki cezaevi sürecini yaşamamış olsaydım aynı duyguları taşırdım. Eskişehir ile ilgili her türlü eylemlilikte bulunmak için çok daha büyük istek ve sorumluluk duyuyorum.

Panel saat 14.00'de başlayacak dendi. Ama panel başladığında saat 15.00 idi, organizasyonda yetersizlik söz konusuydu. Konuşmacı olarak sadece ben ve öğrenci gençlik adına bir arkadaş vardı. Oysa daha fazla sayıda insanın katılacağı söylenmişti. Herşeyden önce kitlenin azlığı yüreğimin buruklaşmasına neden oldu. Oysa demokrasi çılgınlıklarının ortada dolaştığı bir dönemde Eskişehir'de göz göre göre bir

vahşet yaşıyordu. İlgisi çok daha fazla olmalıydı.

Çoğu 10 yıldır cezaevinde olan ve yine çoğu idam ve müebbetlik olan 200'ün üzerinde ki siyasi tutsak bu tabutluklara diri diri gömül-müşlerdi. Ölüm hücrelerine konulurken keyfi işkencelerden geçirilmiş, saçları, bıyıkları kesilmişti. Bir çocuğun bile doyamayacağı azıcık yemek, hayvanların önüne konur gibi kapı altından verilmektedir. Yukarıdaki mazgal açıldığında içerideki tutsağın her davranış rahatlıkla gözlenmektedir. Banyo ya da tuvalet ihtiyacını giderirken bir görevlinin bakışlarıyla göz göze gelmesi kaçınılmaz olmaktadır. Havalandırma denilen yer ise 3 metre eninde, 3 metre boyunda, hareket etmeye asla olanak tanımayan hücreye eşit başka bir tabutlukta. Tek farkı şu ki yekselen duvarların üzerinden tel örgülerle örülmüş bir avuç gökyüzü görmeleri mümkündür. Devletin buradaki amacı -fırarlar kesinlikle bir baha-neydi- tek başına olan tutsağa istediği an isteği zorbalığı rahatça uygulamak ve hatta intihar etti diye gerekli gördüğü bir zamanda öldürmektir. Almanya'daki Baoder Meinhof'lara yapıldığı gibi. Ayrıca devlet bu uygulamasıyla her türlü insani ilişkiden yalıtılmış insanın ruhsal çöküntüye uğramasının

maddi zeminini hazırlamak istiyordu. İşkenceci görevliler dışında hiçbir insan yüzü görmeden günler aylar, yıllar geçirmek, yaşarken ölümle penceleşmekten başka bir şey değildir. İşte tüm bu nedenlerdir ki oraya sevk edilen tüm tutsaklar daha önce aldıkları kararlar yaşımlarını ortaya koyarak direniş geçitler. Yıllarca baskı, zulüm, işkence ve açlık grevleriyle yıpranmış bedenlerini yeniden ortaya koydular. Hitler'in kafasıyla hareket eden devlet fiziki işkencenin yanında onlara tuz ve şekerde vermeyerek fiziksel çöküşlerini hızlandırmaya çalışmış ve bunu da 'kanuni cebir' adı altında savunmaya geçmiştir.

Siyasi tutsakların bu şartlar altında orada yaşamalarına seyirci kalan ya da gerekli duyarlılığı göstermeyenler için, bu bir utanç vesilesi olmalı ve vicdanı olarak onları derinden yaralamalıdır. Hiçbir gerekçe işkenceye seyirci kalmayı haklı çıkaramaz. Bu nedenle insanların bu tip olaylara karşı çok daha duyarlı olması gerekirdi. Panele ilgi göstermeyen öğrencilerin bu tür bir duyarlılık içinde olmadıkları açıktı.

Kitlenin azlığının yarattığı buruklukla masaya oturdum. Yıllar sonra bizim dönemimizden biraz daha farklı duygu, düşünce ve tavır

inçinde olan öğrenci gençliğin karşısına çıkmam, sürekli giriş çıkışlarının olduğu, panele yeterince ilgi gösterilmediği bir ortamda, zorlu cezaevi sürecine yabancı olan bu kitleye sorunu yeterince anlatamayacağım endişesiyle heyecanlandım. Uzun uzun anlatacağım konuları bir solukta anlatıp bitirdim. Boğazıma birşeyler düğümlendi, yetersiz anlatmanın burukluğunu yaşadım. Sorulacak sorularla konuya daha çok açıklık getirebileceğimi söyleyerek sözü öğrenci derneklerinden arkadaşlara bıraktım.

Öğrenci arkadaş uzunca bir tebliğ okudu. Tebliğ uzadıkça yüreğimdeki burukluk daha da arttı. Birincisi öğrencilerin ilgisi azdı, ikincisi tebliğ baştan sona öğrenci sorunlarıyla doluydu. Bu sorunları elbette yadsımıyorum, sorunlar vardır ve onlar içinde daha gereklidir. Bu başka bir panel konusu olup daha detaylı tartışılabilir, çözüm yolları önerilebilirdi.

Ama bugünkü panelin gündemi genelde insan hakları özelde ve ağırlıklı olarak Eskişehir cezaeviyle ilgiliydi ki onca değerli insanın yaşamını ortaya koyduğu bu sorunun bir an önce çözümü gereklidi. Zira her geçen gün ölüm haberlerine gebeydi. Tabii ki panelde öğrenci sorunlarına insan hakları bağlamında kısaca değinilebilirdi ki insan hakları sorunu salt öğrenciler için değil toplumun ezici çoğunluğu için gündemde olan bir konudur. Sonuçta Eskişehir cezaeviyle ilgili olarak kayda değer birşey söylenmeden tebliğ sona erdi. Konuyla ilgili olarak çözümlemesi, değerlendirilmesi ve de yapılması gereken o kadar çok şey var ki, hiç birine yeterince değinilmedi bile. Panelin çok daha yararlı olabilmesi için şu konular tartışılıp değerlendirilebilirdi:

Eskişehir cezaevi süreci ne zaman ve hangi mantıkla başlatılmıştı? Neden şimdiye kadar uygulamaya konmamıştı da şimdi konu-

yordu? Eskişehir cezaevinin Kürdistan'da yükselen ulusal kurtuluş mücadelesi ve gelişen sınıf mücadelesiyle ilintisi neydi? Bazı metropol ülkelerinde uygulanan bu sistemin ülkemizde uygulanma şansı var mıydı ya da hangi düzenlerde uygulama şansı artardı? İçinde bulunan süreçte bu sorun nasıl çözümlenebilirdi, gidişat neydi? Anti-terör yasasının konuyla bağlantısı neydi? Tabutluklarda yaşamamanın insanın fiziksel ve ruhsal yapısı üzerindeki etkileri neler olabilirdi? Bu sorunun çözümü için şimdiye kadar neler yapıldı? Bundan sonra daha neler yapılabilirdi? Genel olarak cezaevine düşen insanlara karşı sorumluluklarımız neler olmalıdır ve onlar en çok ne tür şeylere ge-

Açlık grevi yaparak ölümü göze almanın soylu bir direniş olduğu (-ki her devrimci direniş ve ölümü göze alma soyludur) ama yer ve zaman bakımından o günkü ölüm orucu eyleminin yanlış bir taktik olduğunu söyledim. Zira İstanbul cezaevi başından beri bir direniş hattı izlemişti. Zaman zaman yenilgi ve gerilemeler olsada süreçte damgasını vuran hep direnişçi hat olmuştu. Ve o günkü koşullarda alt çalışmalarını yapılarak -ki yapılıyor-du- kitlesel tavır takınmanın açlık grevinin zemini vardı ve orada saldırıları geri püskürtmenin en iyi yoluda kitlesel direniş üzerine yükselen bir kitlesel AG'den geçiyordu. Böylesi bir durumda "cezaevi teslim oluyor, Mamaklaşıyor" sub-

reksinim duyarlar? vb. vb. bir dizi şey tartışılabilir çeşitli önerilerde bulunabilirdi. Oysa bunlara doğru dürtüst kafa yorulmadı. Öğrencilerin cezaevi yaşamı ile ilgili bir-iki sorusundan ve onlara verdiğim yanıtın sonra arkadaşlardan bazıları 1984 yılında İstanbul cezaevinde gündeme gelen ölüm orucu eylemini nasıl değerlendirdiğimi sordular.

Konuyla ilgili olarak o sürece yaşayan biri olarak izlenim ve düşüncelerimi söyledim.

jektif tespitiyle apar-topar ölüm orucu eylemine başvurmak güçler dengesi de hesaba katıldığında doğru bir taktik değildir. Nitekim eylemin sonunda eyleme katılan yapılanmalardan biri "devlet güçlüydü, bilemedik" tesbitini yapmak zorunda kaldı. Oysa bu çok daha önceden görülebilecek bir olguydu.

Tabii ki burada "devlet güçlür onun için hiçbir şey yapmamalıyız" -ki doğaldır ki devrimin ilk dönemlerinde devlet taklit olarak zaten güçlü olacaktır ve politik tesbitler

bu objektif olgu göz önüne alınarak yapılacaktır- mantığıyla hareket etmiyoruz, etmemeliyiz de. Zira devletin gücü taktiksel anlamdadır. Onun bugün ne kadar örgütlü bir yapısı, topu, tüfeği, ordusu, sermayesi olsa da, gücünü bunlardan alsa da stratejik anlamda güçsüzdür. Güçlü olan biziz. Çünkü biz halkız, haklıyız ve emeği temsil ediyoruz. Elbette devletin taktik olarak gücü olduğu dönemlerde de eylemlilikler yapılır, yapılıyordu. Ama yapılan her eylem devrim açısından kazanımlarımızın neler olacağını önceden hesap etmek zorundayız. Soruna "ölümün ne önemi var eylem güzelse" mantığıyla yaklaşamayız. Hele ki girişilen bir eylemin mutlaka ama mutlaka proletaryaya bir kazanımı olmalıdır.

Öyle dönemler olur ki o an yenilgi gündeme gelse de geleceğe bırakacağı miras açısından eylemin yapılması bir zorunluluk haline gelir ve yapılır da. İşte Paris Komünü böyle bir yenilgidir. Marks ve Engels bunun bilincinde olarak eyleme destek verdiler. Hatta bizzat katıldılar. Zira Paris Komününün proleteryaya bıraktığı miras, ders ve tecrübeler hiçde azımsanacak şeyler değildi. Paris komünü subjektif bilincin önemini ve örgütlü zoru yenmek için yaşamın her alanında örgütlü bir karşı zorun oluşturulmasının zorunluluğunu gözler önüne serdi. Eski toplumdan kurtulmak için var olan devlet yapısının parçalanarak yerine yeni bir sistemin konulmasının zorunluluğunu dayattı ve proleterya diktatörlüğünün bir gereksinim olduğu fikrini geliştirdi. İşte bu yönleriyle Paris Komünü o günkü koşullarda yenilse bile tarihsel bir öneme sahipti. Ve sonraki süreçte verilen proleteryanın mücadelesinde yol gösterici niteliğe sahipti.

Ölüm orucu eyleminin somut kazanımları nedir? diye sorduğumuzda "devrimcilerin idealleri uğruna ölümü göze alabilecekleri" mesajını vermiş olmasıydı. Ama

bu mesaj zaten çok önceleride verilmişti, veriliyor da, verilecektir de. Ö.O eylemi kitlede var olan direniş ruhunu yükselteceğine eylemin gidişatı, sallantıda olan bir çok unsuru-run bağımsızlara geçmesine neden olmuştu. Bu durum düşmanı gereğinden fazla sevindirmişti. Düşmanın tüm politikası direniş hattını bozguna uğratmak ve insanları "bağımsızlaştırarak" (kimliklerini inkara zorlayarak) teslim almaktı. Bu konuda ne kadar çok kitleyi direniş saflarından koparırsa o kadar çok başarılı oluyordu.

Tutsaklık koşullarında -ki bu başka alanlar içinde geçerlidir- hakları alabilmek ve saldırıları geri püskürtebilmek için mücadelenin kitleselliği büyük bir önem arz etmektedir. 12 Eylül süreci bu gerçeği tüm çıplaklığıyla gözler önüne sermiştir. Ama öyle dönemler olur ki kitleyi hareketle geçirmek için bazılarının öne çıkması tarihsel bir görev olur ve çıkılır da. Onlar direnişi başlatmanın bir mesajı olurlar. Nitekim Diyarbakır'da kendini yakma ve ölüm orucunu eylemi buna örnektir. Oradaki tutsaklar düşmanın yaptırımlarına uydukları halde baskı, zulüm, işkence dur durak bilmiyordu. Sözcüğün gerçek anlamıyla bir vahşet yaşıyorlardı. İnsanlar hergün ölüp ölüp diriliyorlardı. Birilerinin ateşi tutuşturması kaçınılmazdı. Nitekimde öyle oldu, onlar kendilerini yakarak kitleyi direnişe çağırdılar. Direnmekten başka alternatif olmadığını söylediler. Ve kendini yakma ve ölüm orucu eyleminden sonra kitle direnme tavrına girdi. Kitlesel süresiz açlık grevleri ve çeşitli direnişlerle kan can pahasına bazı haklar alınmaya başlandı.

Bir yerde doğru olan bir eylem başka bir yerde somut durum ve zamanlama açısından taktik olarak yanlış olabilir. Nitekim de öyle oldu.

Direnin soylu oluşu -ki her devrimci direniş ve ölümü göze alma soyludur- onun zamanlamasının ve mantığının yanlışlığını eleştirmemizin önünde engel olmamalıdır. Eleştirilen şehitler değil uygulanan politikadır. Bu nedenle şehitlere saygısızlık olarak değerlendirmek gerek. Aksini düşünmek olaya bilimsel değil duygusal yaklaşım anlamına gelir.

Ayrıca soruna Che'nin dediği gibi "ölüm nereden gelirse gelsin / eğer türkülerimiz dilden dile / silahlarımız elden ele dolaşacaksa / hoş geldi safa geldi" mantığıyla yaklaşmalıyız. Zira devrimci mücadelede ölümün nerede, ne zaman ve hangi koşullar altında bizi yakalayacağını bilemeyiz. Önemli olan gerektiği yer, zaman ve koşulda ölümü kucaklayabilmektir. Ölüm düşmanla girişilen bir çatışmada tek bir kurşunla ve anında olabilir. Ya da idam sehvasında, eylem anında, intihar timinde, kendini yakmada, ölüm orucunda ya da işkencede gündeme gelebilir. Şimdi tek kurşunla acı çekmeden hemen öldü diye, direnişin ya da ölümün soyluluğuna bir helâl gelir mi? Ya da daha az niteliklidir diyebilir miyiz? Belirleyici olan kişinin yaşama onca tutkunken girdiği kavgada ölüm ya da yaşam dayatmasıyla karşılaştığında idealleri uğruna seve seve ölümü göze almasıdır. Diğerleri işin nicelik yanısıdır ve tâlidir. Elbette bir kurşunla hemen ölmek ile ölüm orucunda ölmek arasında çekilen acı açısından fark vardır. Ona kalırsa günlerce işkence görerek ölmek ile açlık grevinde ölmek arasında da çekilen acı açısından fark vardır. Ölüm orucunun belli bir aşamasından sonra bilinç yitimine uğrayarak bitkisel yaşama girildiği halde 90 gün ya da daha fazla sürede bilinç kaybı olmadan

her gün işkenceye tabi tutulmanın verdiği acı çok daha fazladır. Şimdi ölüm orucunda gün be gün eriyerek, hücre hücre öldüğünü söyleyip diğer ölümleri hafife alan -niyet bu olmasada verilen imaj o oluyor, zira sürekli ölüm orucu şehitlerinden bahsediliyor- doğru bir yaklaşım olabilir mi? Açıktır ki bu tür yaklaşımlarla sorunu açıklamaya çalışmak hiçte haklı ve doğru bir yaklaşım değildir.

Bu mantığın bir yansıması olacak ki İstanbul cezaevindeki ölüm orucunu haklılığını savunan arkadaşlar genelde bu direniş gündemede tutmakta "bir tutam kır çiçeği-ydi direnenler" diyerek kır çiçeklerini ölüm orucu şehitleriyle sınırlandırma tavrına düşüyorlar. Öyle ki İstanbul'da ki ölüm orucu şehitlerini sürekli gündeme getirdikleri halde, aynı biçim ölümle şehit olan Diyarbakır'daki ölüm orucu şehitlerini dile getirmeyi unutuyorlar. Oysa yaşamın her alanında direnen ve ölümü göze alanlar bizim için kır çiçeğidir. Dağlardaki kır çiçeklerinin sayısı cezaevlerinde ölümü göze alan kır çiçeklerinin sayısından çok daha fazladır. Bu nedenle kır çiçeği nitelmesini salt ölüm orucu şehitleri için kullanmak veya o imajı vermek diğer kır çiçeklerine haksızlık olur.

Panelde İstanbul cezaevindeki ölüm orucunun nasıl değerlendirdiğim sorusuna kısaca yanıt verdim. Ama tabii ki bu eylemin doğruluğunu savunan arkadaşları ikna etmek mümkün değildi. Onlarda konu özgülünde düşüncelerini söyledikten sonra yapılması gereken şey; (konu özgülünde bir kısmımız böyle, bir kısmımız şöyle düşünürüz deyip, zira yeni ve ikna edici başka düşünceler ortaya konulmadığına göre bu düşüncelerimizin değişmesi mümkün değildi) kısır polemiklere meydan verilmeden asıl gündeme dönmektir. Fakat ölüm orucunu savunan arkadaşlar ısrarla bu eylemin doğru olduğunu, bir tutam kır çiçeğinin mücade-

siyle İstanbul cezaevlerinin teslimiyetten kurtulduğunu, bu eyleme katılmayanların (ki taktik olarak yanlış bulunduğu için katılmamıştı da) tarih önünde suçlu oldukları ve özeleştiri vermeleri gerektiği noktasında ısrarla durdular. Arkadaşların direnişi sadece ölüm orucuyla özdeşleştirmeleri diğerlerinin direnmediği noktasında fikirler öne sürmeleri (yer yer başkalarının direndiğini laf arasında kabul etselerde) bazı arkadaşlara cevap hakkı doğurdu. Süreci yakından yaşayan ve o eylem sürecinde İstanbul cezaevinde olan bir arkadaş kalkarak durumu yeniden izah etti ve o günkü koşullarda ölüm orucu eyleminin taktiksel anlamda yanlış bulunduğunu belirtti. Artık tartışmanın noktalanması gerekirken tekrar tekrar aynı konulara değinildi. Doğru dürüst tartışılmayan gündem maddesi iyice bir kenara itildi. Ve kitle üçer-beşer salonu terk ederken hala aynı konu üzerinde tartışılıyordu.

Direnin salt ölüm orucu eyleminde odaklaşır ve konuyu kısır döngüye döndüren arkadaşlar hatalıydı. Yeni Demokrat Gençlik'ten arkadaşlara cevap hakkı doğduğunda cevap vermeleri doğrudur. Ama bir kez cevap verdikten sonra -ki sonraki cevaplarda (sorular aynı olduğu için) bir öncekinin benzeri olmak zorundaydı- sorunu kapatıp gündem maddesine çekme noktasında duyarlı davranmaları gerekirdi. Bu noktada duyarlı davranmıyıp kısır döngünün devamına ortak oldular. Bu da onlar açısından bir eksiklik ve bir daha düşünülmesi gereken bir durumdur.

Panelleri kısır polemiklere dönüştürmemek konusunda herkes kendi içinde en büyük sorumluluğu duymalıdır. Devrim ciddi bir iştir ve soyduğumuz iş gerçekten çok büyüktür. İttifaklar sorununun sürekli bilincinde olarak hareket etmeliyiz bir taraftan birbirimize karşı ideolojik ve siyasi mücadele verirken diğer taraftan sürekli düşma-

na karşı ittifak yapabilmenin zemini açık tutmalıyız. Ne kadar çok yüksek sesle konuşursam ya da ne kadar çok tekrarlısam o kadar çok haklı olurum psikolojisinden sıyrılmalı ve doğru olanı yaşama geçirmenin sorumluluğunu taşımalıyız.

Panel organize etmedeki amaç oraya gelen kitleye gündeme ilgili en geniş açıklamayı yapmak ve o konuda yararlı tartışmalar açmaktır ki ancak o zaman amaca uygun davranılmış olur. Kısır polemiklerle kitlenin zamanını çalmaya kim senin hakkı olmamalıdır. Bu elbette tek tek olay ve olgular değerlendirilmeyecektir anlamına gelmez. Yeri ve zamanı geldiğinde kısır polemiklere düşülmeden bunlarda yapılmalıdır. Bunun için de yer ve zaman konusunda isabetli olunmalı, ikincisi farklı fikir ve değerlendirmelere rağmen bir arada olabileceğimizi düşmana karşı, bir arada mücadele edeceğimizi, demokratik bir kafa yapısıyla içimize sindirmemiz gerekir.

Demokratik bir kafa yapısına sahip olmak mücadelede etkinleşmenin, olgunlaşmanın ve devrimde samimiyetin bir göstergesidir. Demokratik bir kafa yapısına sahip olanlar ideolojik ve siyasi mücadelede de o kadar tutarlı ve sağlam bir zemin üzerinde mücadele ederler. Değerlendirmelerinde aklama ya da karalama önyargısıyla değil, objektif olma olgusuyla hareket ederler. Yıkıcı değil yapıcıdır. İradeci değil nesnelirler. Ben yok sayarsam yok olur mantığıyla hareket etmezler. Farklı düşünce ve eylemlerin farkındadırlar. Onlara rağmen ve onları dönüştürmeye çalışarak mücadele ederler. Maddi zemini var olduğu müddetçe farklı düşünce ve eylemlerin kendini dayatacağını bilirler. Ve tüm emeklerini proletaryanın -ki bu aynı zamanda tüm eylemlerin hatta tüm insanlığın yararınadır- lehine sonraki aşamada sınıfsız bir toplum yaratılması uğruna harcarlar.

Değinme ihtiyacını duyduğum bir başka noktada şudur.

Tüm genç arkadaşlar şunun bilincinde olmalıdırlar; bir siyasi yapılanmayı ya da kendi dışındaki siyasi yapılanmaları değerlendiren tek tek olayları kıstas almamalarıdır. Elbetteki tek tek olayların genel ile ya da genelın tek tek olaylarla diyalektik bağlantısını kabul etmeliyiz. Ama bu tek bir olaydan yola çıkarak aklama ya da karalama tavrına bizi götürmemelidir. Bizim esas üzerinde durmamız gereken olgu, bir siyasi yapılanmanın genel hattıdır, devletle kopuş noktasında radikalizmi ve direnişi savunup savunmaması onu yaşama geçirip geçirmemesidir. Bu genel hattın hakkını obj. olarak teslim ettikten sonra tek tek olayların olumluğu ya da olumsuzluğu tartışılabilir, tartışılmalıdır. Her siyasi yapılanmanın dönem dönem genel hattına ("solcu" ya da uzlaşmacı) ters düşen eylemleri de gündeme gelebilir. Ama bu tek tek olaylar genel hat konusunda düşüncemizi değiştirmez, değiştirmemelidir de. Bu tür yaklaşımlar bizleri istikrarlı değerlendirmeler yapmaktan uzaklaştırır.

Genel hat ideolojik, siyasi, örgütsel, stratejik, taktiksel, teorik ve pratik bütünlüğü içerir. Bunlarda sadece tek tek taktikler gözönüne alınıp değerlendirmeye gidilirse objektifliği yakalamak mümkün olmaz. Bu, genel hattı direnişçi olan bir yapılanmanın günün birinde asla uzlaşmacı hatta dönüşmeyeceği ya da tersi- mantığınada götürmemelidir. Bunu yadsınmak iki çizgi mücadelesini ve geri dönüşleri açıklamada bizleri tikanıklığa götürür. Her süreci kendi somutunda değerlendirme gelişme ve değişimleri yakından takip etme sorumluluğumuz olmalıdır.

Ö. orucunu savunan genç arkadaşlar direniş hattını tek tek olaylarla açıklamaya çalıştıkları için çocukça bir yaklaşım (diğerlerinin

de aynı paraleldeki katkılarıyla) "şu eylemde ben vardım sen yoktun" ya da "benim şu kadar şehidim var" yarışmasına girdiler. Tek tek eylemler ki bu eylemlerin doğruluğu veya yanlışlığı tartışılabilir-genel hattı belirleyemeyeceği gibi (genel hattın bir yansılması olsada bire bir kendisine tekabül etmeyebilir) tek başına şehitlerin azlığı ya da çokluğu da belirlemez. Diyelim ki bir siyasi yapılanma bir dönem taktiksel yanlışlıkları dolayı şehit verdi. Şimdi şehitlerin çokluğundan yola çıkarak direnişçi bir hat izlemiştir diyebilir miyiz? ya da obj. ve subj. durumu çok iyi değerlendiren bir yapılanma, o dönem az şehit vererek, mücadelede yol almaktadır -ki devrimci yaklaşımda bu olmalıdır- şimdi az şehit verdi diye direnişçi hatta değildir diye bir tesbite bulunabilir miyiz? Elbette bulunamayız.

Ama şurası da açık bir gerçeklik ki devrim mücadelesi şehit vermeyi göze alacak ve şehitlerin üzerinde yükselecektir. Düşmanla girilen dişe diş mücadelede şehitler vermeyi baştan göze almak gerekir. "Hiç bir şehit vermeyi göze almadın, ben mücadelecisi bir hattayım" demek hem kendini hem de halkı aldatmaktan başka bir anlam taşımamaktadır.

Paneldeki bu tür tartışmalar ve içine düşülen kısır polemikler şunu göstermektedir ki, genç arkadaşların çok yönlü ve bütünsellikli düşünmede önemli yetersizlikleri vardır. Tabii bunda henüz genç ve tecrübesiz oluşlarının, geçmişin tecrübelerinin yeterince aktarılmayışının, içinde buldukları ortamı, dünyadaki ve ülkemizdeki durumu çok yönüyle kavramayışlarının, devrimin onlardan nasıl bir sorumluluk beklediğinin yeterince ayrımında olmayışlarının da etkisi vardır. Tabii birazda üniversiteli olmanın, kendilerine bir ayrıcalık yarattığı psikolojisine kapılabiliyorlar. Herşeyin en iyisini en doğrusunu ben bilirim gibisinden.

Eminim ki genç arkadaşlar, devrimin kedilerinden ne tür sorumluluklar beklediğinin yeterince ayrımında olsalar dı (-ki bu biraz da pratikte yetkinleşme meselesidir-) bu tür kısır polemiklere düşmemeye çok daha büyük özen gösterirlerdi. Attıkları her adımda, aldıkları her nefeste, kurdukları her ilişkide, her eylemde her davranışta devrime nasıl yararlı olabileirim konusunda yoğunlaşırlardı. Kısa ya da uzun vadede sonuç alıcı işlere yönelirlerdi. Az emekle nasıl çok verim elde edebilirim noktasında yetkinleşmeye özen gösterirlerdi.

Genç arkadaşlar yaşamı çok yönüyle tanıyamadıkları için eksikliklerini yeterince bilince çıkaramıyorlar. Oysa öğrenmeleri, bilmeleri, kavramaları, uygulamaları gereken o kadar çok şey var ki. Bunun farkında olsalar ve eksikliğini yüreklerinden duyumsasalar boşa geçen her anı değerlendirip, verimsiz olan her işi ayıklar, daha çok işe yaramanın mutluluğunu derinden duyumsarlardı. Ki öğrenmenin yaşı, zamanı ve sonu yoktur. Kendimizi en yetkin hissettiğimiz dönemde bile öğrenmemiz gereken pek çok şey vardır olacaktır da. Diyalektiğin yasası hareket olduğuna göre, bizim bilgi ve beceri düzeyimizde ivmesi hep yukarı doğru ve hareket halinde olmalıdır. Bugünü açıklayan bilgi düzeyimiz yarını açıklamada yetersiz kalabilir. Zira yerinde saymak gerilemenin öbür adıdır. Bu nedenle her zaman için yaşamı açıklayacak, kavrayacak ve olumlu, yönde değiştirecek bilgi ve beceriye sahip olmalıyız. Bu da ancak ve ancak yaşama büyük bir coşkuyla emek vermekle mümkün olur.

Oysa görünen o ki devrimci mücadelede -ki bu gençler de çok daha yoğun olmaktadır- hala çok emekle az verim elde edilmekte, yetersizlikten kaynaklanan dar pratikçilikten dolayı alınması gereken yol yeteri düzeyde olmamaktadır.

12 Eylül'ün yarattığı tahribatı bir dezavantaj olarak bir kenara bırakırsak -ki bunun azımsanmayacak bir dezavantaj olduğunun bilincinde olmayız- geçmiş tecrübelerden yararlanma gibi bir avantajımızda vardır. Geçmiş yaşayanlar bu konularda tecrübe aktarma noktasında titiz ve duyarlı olmalı gençler ise bu tecrübelerden yararlanma noktasında büyük bir ilgi ve sorumluluk duygusuyla yaklaşmalıdırlar.

Geçmişte yaşanan yanlışlık ve hataların tekrar tekrar yaşanması artık yanlışlık ve hata olmaktan çıkar suç niteliğine bürünür. Ve devrim adına yola çıkan herbir birey herbir yapılanma bu suç işlememe noktasında büyük bir özveri ve sorumluluk duygusuyla hareket etmelidir.

Bu konuda hayalciliğe ve karamsarlığa kapılmadan mücadele etmeliyiz. Geçmişte yaşanan hatalar artık hiç yaşanmaz hayaline kapılmamalıyız. Zira hatalardan arınmak bıçakla keser gibi olmuyor sürece içinde ve pratikteki mücadeleyle arınabilir. Ya da bazı hataların (-ki bu ilk dönemlerde zorunlulukla olacaktır-) hala devam ettiğini görüp bizden adam olmaz karamsarlığına kapılıp mücadeleden soğumamak gerekir. Tecrübelerin dökmünü yapmak sadece başlangıçtır. Sonuç almak için ise bu tecrübelerin pratikte özümsemesi gerekir. Bu da sürece, özveriye ve sorumluluk duygusuna ihtiyaç duymaktadır. Süreci uzatmak ya da kısaltmak ta iradenin önemini sürekli bilinç üzerinde tutmamız gerekir. Yaşamı ne kadar çok yönlü kavra-

yp inisiyatifli olursak ve geçmişin tecrübelerini ne kadar çok özümsersek mücadelede de o kadar çok başarılı oluruz.

Tekrar gündeme dönersek, Eskişehir cezaevinde her siyasi yapılanmadan insanın ölümüne direndiği bir günde yapılması gereken yıllardır tartışılan "biz direndik, siz direnmediniz" kısır döngüsüne girmek değil direnişin ne anlama geldiği ve toplumda direniş ruhu yaratılması için neler yapılması noktasında kafa yorulmalıydı.

Genç arkadaşlar şunu bilmeliler ki, geçmişte direnen direnmeyen, önce direnmeyip sonra direnen herkes ya da her yapılanma direnmenin insan yaşamındaki önemini, an, gün gün, işkenceyi zulmü bedeninde yaşayarak, özünde kimin ne kadar bilince çıkardığı ayrı bir değerlendirme konusu olsa da, direnmenin önemini gördüğünü söylemek doğru bir tesbittir. Zira direnmemenin yarattığı sonuçlar tüm çıplaklığıyla gözler önüne serildi. Direnmemek hergün ölümün ve aşağılanmanın öbür adı oldu. Yaptırımlara uymak, düşmanın dediğini yapmak hiçte işkenceyi zulmü azaltmadı. Düşman teslimiyeti gördükçe daha çok ve daha çok saldırdı. İnsanları ruhsal ve fiziksel olarak bir yıkıntı haline getirmeyi hedefledi. Direnmeyenler bunu büyük ölçüde başardı da. Direnenler fiziksel olarak yıpransada, (-ki bir takım haklar elde ettikleri için) direnmeyenlerden daha az yıprandılar ruhsal olarak dinç yaşadılar. Hele de bir çok fiziksel rahatlığın psikolojiyle olan bağlantısını düşünersek direnenlerin bir kısmı fiziksel olarak daha dinç kalmanın olanağını buldular.

Direnme Yaşamaktır. Direnme Mutluluktur. Yaşamı coşkuyla kucaklamak ve onu insan tadında yaşamak demektir. Direnen insanların gözlerinde yaşam sevinci bulursun, kahkahası yürekten kopup gelir, oysa teslim olanın gülcükleri yüzünde donar, omuzunda dünyanın yükü var sanır ve altında eğilir eğilir. Yaşamdan hiçbir tat almaz.

Direnme Yılmaz Güney'in dediği gibi "kolay" olanı seçmektir. Maddi manevi bir yığın zorluğu olsada (-ki vardır-) direnme "kolay"dır. Zira direnmemek, kimliğini savunmamak, yalanan, yanlışın, zorbanın, ciğeri beş para etmez birinin karşısında boyun eğmek, ruhsal ve fiziksel olarak bir yıkıntı haline gelmek ve yaşarken ölmek demektir. Öyle an olur ki, ölümden de beter olur. Ve açıktır ki insan yüreği taşıyan bir kişi için bu dünyanın en zor işidir. Tüm nedenlerden dolayı direnmenin, yalana, yanlışla, zorbalığa karşı çıkmanın önemini bilinç üzerine çıkarmalıyız. Direnenlerin yani mutlu insanların sayısının günbe gün çoğalmasında için elimizden gelen tüm çabayı göstermeliyiz. Değnilmesi gereken bir başka noktada; direnmeyi olağanüstü bir meziyet olarak sunmamaktır. Elbette ki her direniş yüreğimizde sevgi tomurcukları açtırır. onur kaynağımız olur ve yaşamı güzelleştirir. Bu işin bir yanısıdır. Diğer bir yanı var ki ola direnmenin yaşamın bir parçası olmasıdır. Direnme bir devrimcinin hele de bir komünistin sıradan bir görevidir. Sosyalist insanlar "aman ne yaman direndi" desinler diye direnmezler doğru bulduğu inandığı için direnir. Bilinç ve de onun bir yansıması olan inançla bütünleşmiş her insan direnebilir. Bu direniş ru-

hunu kazanmada bireye ve onu çevreleyen koşullara ne tür görevler düştüğü ayrı bir değerlendirme konusu olduğu için burada değinmek istemiyorum.

Ve bizlere düşen asıl görevde bazı arkadaşların yaptığı gibi direnişi bir avuç "kır çiçeği" ile sınırlandırıp sürekli onlardan söz etmek değil (bizler için direnen her insan kır çiçeğidir. Ki bunlar üzerlerine düşeni yaptılar, direniş ruhları yolunuzu aydınlatıyor.) kır çiçeklerinin sayısını nasıl artırabilir, ezilenlerin direngen bir nitelik kazanması için neler yapabiliriz noktasında kafa yormaktır.

Hepimiz biliyoruz ki, geleneksel bir toplumda yaşıyoruz. Ve böylesi toplumlarda insanlar genel olarak kendileri direnmez hep bir kahramanın öne çıkmasını beklerler. Yapılması gereken zor işleri ona havale eder, kendi sapına kadar boyun eğmişken, dilden dile kahramanın yaptığı yiğitlikler anlatılır bir masal gibi. Bir Köroğlu, bir İnce Memet, bir Pir Sultan'ı çıkarır ortaya. Oysa bizler herşeyi kahramanlardan bekleyen bu geleneksel düzeni yerle bir etmek istiyoruz. Kendi hak hukuk ve sorumluluklarının bilincinde olan bir toplum yaratmak istiyoruz.

Hepimizin belleklerindedir, daha dün Taksim meydanında nazi üniforması giymiş tiyatrocuların sokaktaki insana "kimliğini göster" "arkanı dön" "yere yat" diye bağırduğunda, nasılda korku ve panik içinde denileni yapmışlardı. Bir nazi subayının ülkemizde ne işi var diye sormak akıllarına bile gelmemiş. Devletin zoru zorbalığı her üniformalı karşısında insanları ezik durumda bırakmakta ve itaate zorlamaktadır. Bu nitelikte yaşanan her olay yüreğimize bir bıçak gibi saplanmalıdır. Ve bu tür olaylar nasıl direngen bir toplum yaratabilir; noktasında çok daha fazla kafa yormamıza ve emek harcamamıza

za neden olmalıdır. Toplumda devlete karşı korku duvarının yıkılması için ne gerekiyorsa onu yapmalıyız. Korkunun yüreklerde kök saldığı bir toplumda (-ki korku durağan bir duygu değildir, aşılması müddetçe gittikçe kök salar, kurbanından çok daha fazla teslimiyet çok daha fazla ihanet bekler. Kişiyi bir böcekten farksız duruma getirir-) iyiden güzelden doğrudan yana birşeyler yaratmak hiçde kolay olmuyor. Toplumda bu duvarın yıkılmasının tek yoluda mücadeleyi kitleleştirilmesi ve insanların mücadeleyi içselleştirmesi için gerekli olan kurum ve kuruluşları güçlendirmeli, yoksa da oluşturmalıyız.

Eğer kır çiçeklerinin yaşamın her alanında direnenlerin nostalji olmadan yaşamda kan can bulmasını istiyorsak -ki tüm samimiyetimizle istediğimiz açıktır ezilenler kesiminde bir direniş ruhu yaratmalı ve direnişin kitleleşmesine çaba göstermeliyiz.

Mücadelenin olduğu yerde mutlaka önderlere de ihtiyaç vardır ve yaşam bunları zaten ortaya çıkarır. Ama kalıcı zaferler istiyorsak mücadeleyi mutlaka ve mutlaka kitleleştirerek zorundayız. Bunu asla aklımızdan çıkarmamamız gerekir. Mücadelenin kitleleşmesi aynı zamanda demokratik halk devriminin de, sosyalizmin de, komünizmin de garantisi olur.

Yazıya rengini veren genelde genç arkadaşlara hitaben yazılmış olmasıdır. Esasta onların ortak noktalarından yani devrim saflarında olmaları ve genç olmalarından yola çıkarak bir değerlendirme ve önerilerde bulunma düşüncesiyle kaleme aldım. Bu oradaki tüm ar-

kadaşların aynı nitelik, aynı kapasite, aynı anlayış ve aynı davranış içinde olduğu anlamına gelmez. Zira bu yaşamın diyalektiğine de ters olur. Oradaki arkadaşlar farklı sınıflar ve katmanlardan gelmişlerdi ya da farklı siyasi yapılanmaları içinde ve etkisindedirler. Bakış açıları, davranışları ve yapılanmaları buna paralellik arz edebilir, eder de. Bu anlamda çeşitli yönlerden, çeşitli farklılıkların olması kaçınılmazdır. Bizler ayrım noktalarımızı ne kadar net bilir ve içimize sindirirsek birlikte o kadar çok iş yapabileceğimize olanağı yaratabiliriz. Düzenin çirkinliklerine muhalefet etme ve emekten yana bir düzeni isteme yönündeki ortak noktamızı -ki bunu gerçekleştirme noktasında farklı yön ve yöntemlere sahip olsak da- sürekli bilinç üstünde tutmalı ve doğrudan güzelden emekten yana olan bunu yaşama geçirmek için çaba harlayan herkesi ve her yapılanmaya bu yönüyle sevgi ve saygı duymalıyız. Bu noktayı ne kadar çok bilinç üzerinde tutarsak ayrılık noktalarımızda da o kadar demokratik bir yaklaşım içinde oluruz. O kadar çok etkilenme ve dönüştürme olanağı yakalarız.

Elbette panelde yaşanan bu olumsuzluklara rağmen oraya gelen arkadaşlar kendi kesimlerinin toplumsal olaylara karşı en duyarlı insanlardır. Ve tüm samimiyetleriyle devrim için iyi şeyler yapmak istiyorlar, bunun içinde emek veriyorlar. Tüm bunları yadsımıyorum. Devrim için verilen her emeği coşkuyla karşılıyorum. Ama devrim onlardan çok daha fazla şeyler bekliyor. Genç ve dinamikler, kavrama kapasiteleri var. Bu anlamda devrim daha çok şey verebilirler ve vermedirler de. Hangi konumda ve hangi yaşta olursak olalım hepimizin ortak düşüncesi devrim için verebileceğimizin azamisini vermeye çalışmak olmalıdır. İşte soruna bu boyutuyla değinme ihtiyacı duydum...

TKP/ML 4. KONFERANSI SONUÇLANDI

Dergimize posta kanalı ile ulaşan TKP/ML imzalı belgelerde 4. Konferansın başarıyla sonuçlandığı belirtilerek çeşitli kararlar doğrultusunda görüşler belirtilmiştir. Kamuoyunun ilgisini çekeceği düşüncesiyle yayınlamayı uygun buluyoruz.

Belgelerde şöyle deniyor:

"İnsanlığın nihai kurtuluşu olan sınıfsız bir toplum şiarı ile ilerleyişini sürdüren partimiz, bütün komünist partilerin tarihinde görülen parti içi iki çizgi mücadelesini yaşayarak çözümlendi. Sağ sol sapmalar parti çizgisindeki etkinlikleri 3. Konferansımızla partimiz saflarından tasfiye edildiler. Ancak, bu durum partimizi yeni bir bölünmeyle karşı karşıya getirdi. Partimizin askeri alandaki önemli bir bölgesi olan DABK, 2. MK sağ oportünistlerinin parti bünyesinde yarattıkları tahribatlara tepki temelinde ayrıldılar. Yenilginin peşinden gelen bu ayrılık 3. MK'mıza çok zor yeni görevler yükledi. Bir yandan DABK ayrılığını durdurmaya çalışırken, bir yandan da, hemen hemen tümü dağılmış

parti örgütlerini toplama ve ayakları üstüne oturtma ile uğraşırken aynı zamanda partinin askeri kanadı TIKKO'yu yeniden inşa etmeyle karşı karşıya kaldı.

Görevlerine dört elle sarılan 3.MK'mız adeta yeni bir parti oluşturucasına partiyi derleyip topladı ve askeri alanda parti

men başarıyla sona erdi. 4. MK'mız partimizin mevcut gücüne dinamizm kazandırma ruhuyla yönetim devraldı. Genişlemiş parti örgütünü yetkinleştirmek, sınıf mücadelesinin seyri- ne uygun taktikler üretmek, sınıfla bütünleşmenin bilinciyle yeni atılımlar gerçekleştirmek ve KŞİ'lar yaratmak için çok daha yoğun bir faaliyetle karşı karşıyadır. Partimiz bütün zorlukların üstesinden gelecek tecrübe ve bilgi birikimine sahiptir. Bunu 3. Konferansımızdan sonraki dönemde yeterince kanıtladı.

4. Konferansımız;

İktidar mücadelesinde KŞİ'ların oluşumu için gerilla savaşını geniş-

letip ilerletmek için somut önemli kararlar almıştır.

Dünya'da ve ülkemizde başta Başkan Mao ZEDUNG olmak üzere Marksizm ve Leninizme yönelen saldırılara karşı ideolojik ve siyasi perspektiflerle donanmıştır.

Milliyetçi temellerde ortaya çıkan "yeni arayışlar"ı mahkum

YAŞASIN PARTİMİZ
TKP/ML'İN 4.
KONFERANSI TMLGB

etmiş ve ülkemizdeki bütün milliyetlerden emekçilerin biricik kurtuluşunun Partimiz saflarındaki bir birlikten geçtiğini ilan ediyor.

Bütün mücadele biçimlerini ilkesel olarak reddetmemekle beraber, ülkemizin sosyo-iktisadi yapısından kaynaklanan silahlı mücadelenin esas ve temel mücadele biçimi olduğunu bir kez daha ilan ediyor.

Partimiz; oluşumuna temel teşkil eden ve önderimiz İbrahim KAYPAKKAYA tarafından netleştirilmiş beş temel belgeyi sonuna kadar savunup, onu özgül koşullara uyarlayarak geliştirmeyi hedefliyor.

Ülkemizde Türk egemen güçlerinin Kürt ulusu üzerindeki milli baskı ve asimilasyon politikasına karşı mücadele etmeyi ML olmanın en temel kriteri kabul edip, Kürt ulusunun ayrılıp ayrı devlet kurma hakkı da içinde olmak dahil kendi kaderini kayıtsız şartsız tayin etme hakkını bugünde sonuna kadar savunuyor.

Partimiz, işçi sınıfı ve emekçi halkımızın devrimci mücadelesini şelamlıyor ve önderlik konusunda üzerine düşeni yerine getirmek azminde olduğunu ilan ediyor.

Partimiz; Dünya proleteryanın devrimci mücadelesini destekliyor. Başta ML/MZD'ni savunan kardeş partiler olmak üzere devrimci örgütlerle bağlantı kurup, dayanışmaya gideceğini ve destekleyeceğini ilan ediyor. Devrimci ulusal kurtuluş hareketleri destekliyor.

Partimiz; Başkan Gonzalo yoldaş önderliğindeki Peru Komünist Partisi'nin Dünya prole-

teryanı ve ezilen halklara güç, umut ve ilham kaynağı olan şanlı mücadelesini coşkuyla selamlıyor.

TÜRK, KÜRT, ERMENİ, LAZ, ÇERKEZ ve DİĞER BÜTÜN EMEKÇİLER!

ML-MZD bilimiyle donanarak ayrımcı, sömürücü soygün düzenini yıkıp, yerine bütün milliyetlerden emekçi halkların gönüllü birliğinin ifadesi olan DEMOKRATİK HALK İKTİDARI İÇİN TKP-ML saflarına katılın.

Türk egemen güçlerinin Kürt milleti ve milli azınlıklar üzerinde sistematik biçimde sürdürdükleri milli zulüm ve baskıya karşı yıllardır mücadele den TKP-ML'nin açtığı kızıl bayrağın altında toplan, ML proleterya partimiz dışında hiçbir sınıf ve hareket, ulus ve ulusal azınlıkların ayrıcalığına son vermez ve onları bu baskılardan kurtarmaz. Türkiye'de bu baskılarda ebediyen son verecek tek parti TKP/ML'dir.

Emeğin örgütsüzlük zincirini kırmak için Partimiz saflarında çelikten birlik oluştur. İşçi sınıfı ve emekçi halkın başka kurtuluşu yoktur. Ancak, ML-MZD bilimini savunan ve bu bilimle donanan gerçek bir proleterya partisi, nihai kurtuluşunuzu sağlayabilir. Bu partide Partimiz TKP/ML'dir. TKP/ML saflarına katıl.

Kızıl Siyasi İktidarları yaratacak gerilla savaşına omuz ver.

Sınıfsız ve sömürsüz bir Dünya için TKP/ML saflarında ileri atıl.

GENÇLER; Gelişmenin önüne set çekerek, düşünemeyen, yaratıcı olmayan ve daha da önemlisi emperyalizmin uydusu

bir gençlik yaratmak isteyen düzeni yıkmak için TKP/ML'nin 4. Konferansı ışığında mücadele yürüten TMLGB saflarındaki yerini al...

Baskı ve sömürünün boyunduruğunda pençelesen emekçiler, kurtuluşunuz için mücadeleye atılın ve bu köhne düzenden kurtuluş feneriniz; halk ordusu TIKKO'ya katılın.

Bağımsız ve Demokratik bir Türkiye için İleri"

Ayrıca Proleterya saflarında önemli bir gündem işgal eden birlik sorunu üzerinden de şu tespitler yapılmaktadır.

"3. MK'nın 3 toplantısında DABK'in niteliğine ilişkin almış olduğu karar yanlıştır. DABK'in esas niteliği hala değişmediği halde "söl oportünist" değerlendirilmesi tepkisel bir karardır. DABK sol sapmalarına karşı esas niteliği ML'dir. Bu bugün içinde böyledir." (.....)

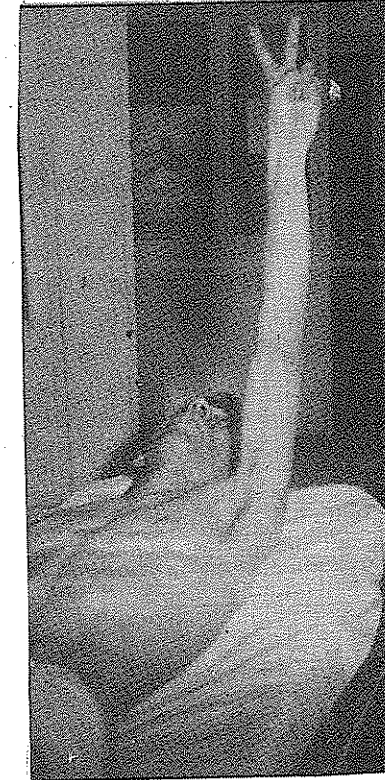
"4. Konferansımız DABK'ı sol bir sapma içinde görmekle birlikte esas niteliğini ML olarak değerlendirmekte ve DABK ile ilkeli ve samimi bir birlikten yana olduğunu ilan etmektedir. Konferansımız ne pahasına olursa olsun mutlaka birlik olsun şeklinde bir anlayışa sahip değildir."

"Bu yaklaşım ve anlayıştan hareketle DABK ile birliğin gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini araştırmak ve birlik görüşmelerini sürdürmek üzere bir "Birlik Komisyonu" kurulacaktır. Birlik komisyonunun yürüteceği görüşmelerin sonucunu MK değerlendirecek, birliğin gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini partinin eğilimide dikkate alarak karar verecektir."

İnfaz Başarısızlıkla Sonuçlandı

Son aylarda iyice yoğunlaşan sokak infazları ve polislerin halka potansiyel suçlu gibi bakarak önüne geleni kurşunlaması artık güncel bir hal almaya başladı. Bunun örneklerinden birini 19 ekim günü Hasan Erdem kurşunlanarak ve sonuçta bir bacağını kaybederek yaşadığı için sözleştiği için ablasının İncirli'de ki evine gitmek için kendi evinden çıkar, Bağcılardan minibüse binerek Haznedar'a gelen Erdem minibüsten indikten sonra ablasının evine doğru yürürken polislerin saldırısıyla karşılaşır. Ne "dur" ihtarı ne de başka bir uyarı olmadan kurşun yağmuruna tutulur. Telaşa kapılarak koşmaya başlar. Mermiler sonunda onu bulur ve bacağından yararlanarak düşer. Yanına gelen polisler tekrar ateş etmeye başlarlar. Hasan Erdem her ateşten sonra "Geberttik" diye haykırıklarını duymuş. Böylesine azgınca saldırı nedendir? Savunmasız bir insanı, üstelik ayağa kalkamaz bir durumdayken hangi tehlikeden dolayı kurşunlamaya devam ettiler. Bunun mantığı; aynı Hasan paşa da İsmail Oral ve Hatice Dilek, Küçükçekmece'de Murtaza Kaya olayı gibi "Yakalama öldür", "İnfaz et", "Topla tüfekle saldırdılar, çiçek mi atsaydık" dedikleri gözü dönmüşlüğü, barbarlığın, devlet terörünün somutlanmasıdır. Vücu-

dundan 8 kurşun çıkarılan Hasan Erdem ölmemiştir. Zorunlu olarak yakınlardaki yaşam hastahanesine kaldırılır. Ama hemen soyulur ve elbiseleri ortadan kaybedilir. "Gazlı Kangren" gerekçe gösterilir. amaç "Yakın mesafeden ateş edilme olayını" gizlemektir. Kimse ilgilenmez müdahale edilmez ve başka bir hastahaneye nakledilir.

Çapa Tıp Fakültesine nakledilen Hasan Erdem 12-13 saat sonra ameliyata alınır. Hasan Erdem şöyle diyor:

"Bu bilinçli bir geciktirmeydi. Olayla ilgim olmadığını anlayınca ve zorla kabullendiremeyeceklerimi anlayınca beni öldürerek olayı geçirtmeyi amaçlıyorlardı. Ama her türlü çabalarına rağmen beni öldüremediler ve gerçekleri anlatıyor olmamı engelleyemediler. Bu insanlık dışı mahluklar hakkında suç duyurusunda bulunuyorum (.....). İşe ilk olarak üzerine yakından ateş ettiklerini ispatlayacak delilleri ortadan kaldırmakla başladılar. Çapa Tıp Fakültesi başhekimlerinden Sağman (soyadını bilmiyorum) polislerle işbirliğine girerek "Gazlı Kangren" olduğum gerekçesiyle elbiselerimi yakma talimatı verdi. Polisin delil yok etme ve aleyhte delil yaratma çabası bununla bitmiyor. Olayla ilgili gerçek dışı tutanaklar tutarak kendilerince birşeyleri ispatlamaya çalıştılar. (.....) Polisin elimde bir silah olduğu iddiası koskocaman bir yalandır. Olay günü üzerimde silah veya silaha benzer herhangi bir şey yoktur. Silahı nereden bulduklarımı bilmiyorum. Ama neden üzerime yılmak istedikleri açık. Amaçları ilgisiz olsun, olmasın bir "Fail" bulmaktı. Piyango bana çıkmıştı... Yaşam hastahanesi ve Çapa'da tutulan ayrı tutanaklarda üzerimde 23 adet bazılarında 13 adet kurşun çıktığı yazılı. Bu durumda iki seçenek var ya polis tarafından yaşam

hastahanesinden çıktuktan sonra ceplerine mermi kondu ya da tutanaklar tamamen sahte... Ayrıca tanık olarak gösterilen Yusuf Özyol'un aynı gün aynı saatte ve aynı dakikada polise verdiği iki ayrı ifadenin birbiriyle çelişki içinde olması, bu ifadelerin tanığın iradesiyle alınmadığını gösteriyor. Hiç kimse aynı anda iki farklı şey söyleyemez. Polis ifadeyi kendisi yazmış ve imzalatmıştır. Bu tür olaylar sıradanlaşmaya başladı. Bahçelievler polislerinin bu konudaki sicili ortadadır. Daha bir hafta kadar önce

yine bir eylem sonrasında çevreye saldırmış ve olayla hiçbir ilgisi olmayan gezmeye çıkmış dört kişiden Mustafa Aktaş'ı üzerine 14 kurşun sıkarak öldürmüş ve diğer üçünü göz altına almıştır. Mustafa Aktaş "Terörist" olarak kamuoyuna lanse edilmiş sonra bunun gerçek olmadığı Mustafa Aktaş ve arkadaşlarının olayla ilgisinin olmadığı polislerin ateş açması üzerine korkup kaçtığı ve bunun üzerine 14 kurşunla vurularak öldürüldüğü ortaya çıkmıştı. Fakat bildiğim kadarıyla Mustafa Aktaş'ı vuran polisler hakkında herhangi bir işlem başla-

ılmamıştır. Buda polisin pervasızlığını arttırmış "Fail" bulma sevdasıyla yoldan geçenlere ateş etme cesareti vermiştir.

Dün Mustafa Aktaş üzerinde oynanan senaryo bugün benim üzerimde oynanmak isteniyor. Tek farkla. Üzerime ateş edilen 8 kurşuna ve polisin tüm çabalarına rağmen hala yaşıyorum ve ben bu olayın peşini bırakmayacağım. Çünkü kimsenin vurulmasını istemiyorum!"

Hasan Erdem bir bacağı kaybetti ve tutuklu olarak "yargılanıyor"

Sokak infazları devam ediyor...

Gaziantep Üniversitesinde Kontgerilla Vahşeti

Gaziantep Üniversitesinde öteden beri süregelen devlet terörü 23.11.1991 tarihinde inşaat mühendisliği bölümü öğrencilerinden MURAT ÖZSAT'ın kontgerilla tarafından vahşice katledilmesiyle yeni bir boyut kazandı.

Yüzyıllardır aşağılanan, horlanan, milli zulüm altında inim inim iniletilen kürt ulusunun gerilla mücadelesiyle şahlanan kitlesel serhildanları karşısında acizleşen TC ölüm mangalarını halkın üzerine sürerek kitlesel katliamlardan medet ummaktadır.

Vedat Aydın'la tırmanan İ. Hakkı Kocakaya ile devam eden cinayetler serisinin son kurbanı ise Üniversiteli MURAT ÖZSAT.

Gaziantep Üniversitesinde polis ve idarenin koordineli işbirliği başından beri çok açık ve pervasız bir şekilde işlerliğini sürdürüyor. Öyle ki insanın bazen burası emniyet mi diye düşünesi geliyor. Siyasi Polis ve İdare kordineli bir şekilde öğrenciler üzerinde azgın bir terör estiriyor.

Türkiye Kürdistan'ın tüm üniversitelerinde yoğun bir kürt potansiyeli mevcut. Gaziantep Üniversitesi de bunlardan bir tanesi. Kürt öğrencilerin oldukça yoğun olduğu Gaziantep Üniversitesinde bilinçli olarak Kürt-Türk ayrımı yapılmakta ve provakasyonlar yaratılmaktadır.

Gaziantep Üniversitesindeki azgın devlet terörünün özellikle kürt öğrenciler üzerinde yoğunlaştığıda çok açıktır. Öyle ki öğrenciler göz altına alındığında kimliklerine bakılıp batılı olan bırakılabilmektedir. Gözaltına alınan bütün öğrencilere ajanlık yapmaları için kendilerine baskı yapılmakta ve öğrenciler ölümle tehdit edilmektedir. Emniyetin bütün bu iğrenç işleyişine Rektörlük ve idare açık bir şekilde katılmaktadır. Öğrenciler siyasi şubeden bırakıldıktan sonra ikinci bir kezde rektörlük ve idare tarafından sorgulanmaktadır. Rektör Uğur Buget ve sekreteri Esen öğrencileri bizzat götürüp kendilerinden Muhabirlik yapmalarını istemektedir.

Öğrencilere kendileriyle çalışmaları halinde, her dersten geçecekleri, maddi olarak hiçbir sıkıntı çekmeyecekleri söylenmektedir. Kürt öğrencilerin genellikle yoksul olduğu bilindiğinden kendilerine maddi açıdan sınırsız olanaklar sunacaklarını utanmaz bir şekilde söylemektedirler.

İdarenin bütün bu oyunlarına Yurt Yönetiminde aktif bir şekilde katılmaktadır. Polis öğrencileri gözaltına almaya geldiğinde Müdür yardımcısı Ziya bizzat onlarla odalara gidip öğrencileri tek tek göstermektedir.

Öğrenciler can güvenlikleri olmadığından yalnız başlarına sokağa çıkamaz bir hale gelmişlerdir. Siyasi polis özellikle Yurtsever ve devrimci demokrat öğrencileri adeta 24 saat takip edip fotoğraflarını çekmekte ve Emniyette bu fotoğrafları gösterip biz herşeyi biliriz diye hava atmaktalar.

Bütün bunları kontgerillaların 25'inci cinayeti olarak vahşice katledilip cesedi yakılan MURAT ÖZSAT adlı Yurtsever öğrencide yaşadı. Ama MURAT her zaman onurlu ve kararlı davranmayı bildi. O hiçbir zaman suvunduğu değerlerden ödün vermedi.

MURAT ÖZSAT bir polis çocuğuydu. Babasını 76'da trafik kazasında yitirdi. Ailesi olmadığından Diyarbakır yetiştirme yurtlarında büyüdü. Daha sonra Gaziantep Üniversitesi İNŞAT MÜH. Bölümünü kazandı. Gaziantep Üniversitesine gelir gelmez Polis ve idarenin baskısıyla karşılaştı. Murat defalarca polis tarafından gözaltına alındı. Her defasında kendisine ajanlık yapması teklifinde bulunuldu. Ama o her defasında onurlu bir şekilde bunları reddetti. Bir defasında ise siyasi Polis MURAT'ı alıp Gavur dağlarına götürüyor, kendisine ajanlık yapması için bas-

kı yapıyor. Başına silahı dayayıp eğer söylediklerini yapmazsa öldüreceklerini söyleyip ölümle tehdit ediyorlar. MURAT bütün bu iğrenç teklifleri kararlılıkla reddediyor. Bunun üzerine cebinde hiç parası olmadığı halde MURAT'ı orada bırakıp geri dönüyorlar. Murat otostop yaparak Gaziantep'e kadar geliyor. Siyasi Polis MURAT'ın adına Garanti Bankasında bir hesap açtırıyor. Bilgi verdiği an hesabına istediği kadar para yatırılacağı söyleniyor.

Bu olaylardan hemen sonra Rektör Uğur Buget ve sekreteri Esen, MURAT'ı çağırıp kendileriyle çalışmasını ve muhabirlik yapmasını istiyorlar. Adeta ikinci bir siyasi şubemiş gibi görevlerini yerine getiriyorlar. MURAT'a eğer kendileriyle çalışırsa hiçbir dersten sorunu olmayacağı vaadinde bulunuyorlar. MURAT her zamanki gibi bunları da reddediyor.

MURAT yetiştirme yurdunda büyüdüğü için okula geldikten sonra kendisine bedava yemek fişi veriliyordu. Bu MURAT'ın yasal hakkı ve Murat geldiği ilk dönem bu fişleri almıştı. Daha sonra ise bu teklifleri reddettiği için ortada hiçbir neden yokken yemek fişlerini kestiler. MURAT'ın ailesi olmadığından ve maddi durumu her kürt gibi kötü olduğundan maddi bakımdan özellikle baskı yapılıyordu. Ve Eskişehir'de insanların diri diri tabukluklara konmasına karşı Gaziantep HEP il binasında açlık grevi başlamıştı. MURAT'da bu açlık grevine katıldı. Ve son günlerini özgürlük mahkumlarının diri diri gömülmesini engellemek için açlık grevlerinde geçirdi.

23.11.1991 günü açlık grevinin sona ermesiyle saat: 15.30 sıralarında MURAT yalnız başına ölümün kendisini beklediğinden ha-

bersiz bir şekilde HEP il binasından ayrıldı. Ve bu arkadaşlarının MURAT'ı son görüşü oldu. Çünkü Faşist cellatlar kudurmuş bir vaziyette MURAT'ı beklemektelerdi. Aynı gün saat 20.00 sıralarında G. Antep'in Kavaklık civarında Murat'ın vahşi bir şekilde katledilip daha sonra da kömürleşmiş bir şekilde yakılmış cesedi bulunuyor. Polis gazetelerde kavaklık civarında kendisini yakarak intihar etmiş bir gencin cesedinin bulunduğu açıklamasını yapıyor. Savcılık olaya "el koyup" cesedin otopsisini yaptıktan sonra gömüyor. Ve Murat'ın cesedi kaybolduktan 13 gün sonra arkadaşları tarafından teşhis edildi. Murat'ın esrarengiz bir şekilde ortadan kaybolduğunu öğrenen arkadaşları, polisin gözaltına aldığı tahmin ettiklerinden dayısına ve amcasına haber verdiler. Emniyetin verdiği cevaplar hep aynı "Murat diye biri gözaltına alınmadı". Daha sonra Milletvekilleri Hatip Dicle ve Ali Yiğit devreye girdi. Emniyetin cevabı yine aynıydı. Savcılık ise yanmış bir cesedin bulunup gömüldüğünü bu cesedin aranılan kişiye ait olabileceğini açıklamasında bulundu. Teşhis için savcılığa giden arkadaşlarına kömürleşmiş bir haldeki cesedin fotoğrafları gösteriliyor. Ceset öylesine yakılıp tahrip edilmiş ki fotoğraflardan tam teşhis mümkün olmuyor. Ama arkadaşları, Murat'ın gözlüğünden Marlboro paketine konulmuş sigarasından ve plastik saatinden cesedin Murat'a ait olduğunu teşhis ediyorlar. Otopsi raporuna göre, Murat'ın saati gözlüğü ve sigarası cesedin iki buçuk metre uzağında üstüste konulmuş bir vaziyette bulunuyor. Ve ayrıca görgü tanıklarına göre (yine otopsi raporunda yazılı) çevreden hiç imdat sesi duyulmuyor. Polisin iddaasına göre Murat intihar etmiş. İntihar

eden biri saatini gözlüğünü ve sigarasını çıkarıp üst üste koyarak sessiz bir şekilde intihar ediyor. Ve can verirken bağırıyor. Can verdiği sırada ise eşyalarından yalnızca iki buçuk metre uzaklaşıyor. Ne kadar inandırıcı bir senaryo değil mi? Diyarbakır'dan Murat'ın amcasıyla dayısının gelmesiyle Murat'ın cesedi gömüldüğü yerden çıkarıldı. Ceset G.Ü'den yurtsever ve devrimci-demokrat öğrencilerin katılımıyla Murat'ın memleketi olan Diyarbakır'a götürüldü. Cenaze konvoyunun Diyarbakır'a girişi sırasında polislin ve özellikle özel timin olağanüstü önlemleri gerçekten dikkat çekiciydi. Özel tim özellikle provakasyon ortamı yaratıp kitleleri tarama niyetindeydi. Bunun için elinden gelen bütün çabayı sarf etti. Cenaze konvoyundaki öğrencilere ağıza alınmayacak küfürleri savunarak, özellikle tahrik etmeye çalıştılar. Cenaze konvoyundakiler ise "Muratlar ölmez." "Şehit namırın" (Şehitler ölmez) "Kürdistan faşizme mezar olacak" şeklinde slogan atarak Diyarbakır'a girdiler. Fakat özel tim konvoyun şehir merkezine girmesini engellediği gibi, iki büyük otobüs dışında diğer konvoyunda mezarlığa girmesini engelledi. Bu arada Murat'ın tabutuna sarılan kürt bayrağı ve otobüslere asılan dövizler ise özel tim tarafından parçalandı. Sağlıklı bir organizasyonun olmasına rağmen cenazenin geldiğini öğrenen kalabalık kitleler mezarlığa gelmeye çalıştılar. Fakat özel tim tüm kapıları tutmuş her tarafta çok yoğun önlemler almıştı. 70 yaşındaki insanlar özel tim tarafından dövülerek yaka-paça yerlerde sürüklendiler.

Halkın tüm çabalarına rağmen ancak 500-600 kişi engelleri aşip mezarlığa ulaşabildi. Mezarlıkta da

"Murat'lar ölmez", "şehit namırın"urun şeklinde sloganlar atıldı. Yapılan konuşmalardan ve 1 dakikalık saygı duruşundan sonra Murat toprağa verildi.

Murat'ın insanlık dışı vahşi ve barbarca katledilmesi G.Antep Üniversitesinde tüm ilerici, devrimci-demokrat ve yurtsever öğrenciler tarafından şiddetli bir şekilde protesto edildi. Yurtsever öğrenci Murat Özsat'ın öldürülmesi üzerine G.A. Üniversitesinde dersler boykot edildi. Ders boykotuna tüm öğrenciler katıldı. Sınav dönemi olmasına rağmen boykota katılım % 100 oldu. Bu yüzde yüz katılımdan korkan idare yine her zamanki gibi görevini yerine getirmek için olayı saptırmaya çalıştı. Rektörlük bütün bölümlere, derse girmek isteyen öğrencilerin engellendiği şeklinde gerçek dışı ve uydurulmuş beyanlar astı. Halbuki öğrencilerin yüzde yüzü gönüllü olarak boykota destek verip derslere girmediler. Rektörlüğün olayı saptırmaya çalışması polisle birlikte alınmış bir karardı. Ve bu bizleri şaşırtmadı. Olaydan sonra tüm ilerici, devrimci demokrat ve yurtsever öğrenciler tarafından bir dizi ortak forumlar düzenlendi. Bunlardan bir tanesi de elektrik bölümünün ekafesinde düzenlendi. Bu foruma yaklaşık 600 kişi katıldı. Forumda yapılan konuşmalarda Murat'ın kişiliği, kontrgerillanın gittikçe yoğunlaşan cinayetleri ve gittikçe pervazsızlaşan devlet terörü üzerinde duruldu. Yapılan konuşmalardan sonra Murat Özsat ve tüm devrim şehitleri için 1 dakikalık saygı duruşunda bulunuldu.

Forumdan sonra yine yaklaşık 600 öğrencinin katılımıyla elektrik kantininin önünden yürüyüşe geçildi. Önce yurt müdürlüğünün

önüne yürüdü. Ve yurt müdürlüğünün önüne siyah çelenk bırakıldı. Yurt müdürlüğünün önünde olayla ilgili kısa bir konuşma yapıldı. Daha sonra Murat'ın bölümü olan inş. müh. bölümüne yürüdü. Burada 1 dk. lık saygı duruşundan sonra rektörlüğe yürüdü. Yürüyüş sırasında Murat'ın en önde büyütülmüş bir fotoğrafı ve "Murat'lar ölmez", "şehitler ölmez", "şehit namırın, kahrolsun kontr-gerilla", "polis dışarı, polis idare işbirliğine hayır", "katiller bulunsun hesap sorulsun" şeklinde dövizler taşındı. Rektörlüğün önüne gelindiğinde yapılan konuşmada Rektör Uğur Buget'in Murat'a yaptıkları anlatılarak katil Rektör sloganı atıldı. Daha sonra Rektörlüğün önüne de siyah çelenk bırakılarak dağıldı.

Tüm bu olaylar sırasında basına özellikle telefon edilmesine rağmen gelmedi. Polisin olayı örtbas edip kapatma çabalarına basında, yapılanların çoğunu yazmayarak veya çarpıtıp tam tersini yazarak (cumhuriyet gazetesinin boykotla ilgili haberinde olduğu gibi) aktif bir şekilde katıldı. Boyalı basın polisten aldığı şeyleri yazdığını söyleyerek gerçek yüzünü bir kez daha gösterdi.

Yurtsever öğrenci Murat'a yapılan saldırı tüm ilerici ve devrimcilere yapılan bir saldırdır. Şunu herkes çok iyi bilsin ki tüm bunların hesabını mutlaka ve mutlaka sorulacaktır. Devletin Kontrgerilla eliyle işlediği cinayetlerin hiçbirisi karşılıksız kalmayacaktır.

MURATLAR ÖLMEZ
MURAT ÖZSAT ÖLÜMSÜZDÜR... MÜCADELEMİZDE YAŞATACAĞIZ

Gaziantep Üniversitesinden bir YDG okuru.

Derneklerimizin Güçlenmesi Engellenemez

Bursa Uludağ Üniv. İktisat Fakültesi Öğrenci derneğinin işlev kazanması, hantal bürokratik yapısını atması bir kitle örgütü haline gelmesi için son dönemde çalışmalara hız verildi. Derneğin işleyişindeki politikasındaki hataları saptamak ve doğru bir çizgide inşa etmek ve derneğin tüzel kişiliğine kavuşması konusunu kesinleştirmek için yaklaşık 100 kişilik bir kitle toplantısı düzenlendi. Özerk-demokratik üniversite mücadelesini, insanlık ve bilimin onurunu korumayı, hak alma mücadelesini içine sindiremeyen dekan maskeli faşist Özer Serper temsil ettiği sınıf karakteri gereği dışardaki işgal kuvvetlerini toplantıdaki öğrencilerin üzerine saldı. İFÖD'lüler olarak toplantıya devam edeceğimizi, toplantımızın meşru olduğunu söyleyerek kararlılıkla, anfiyi kuşatan jandarmaya karşı direndik. Kapıyı kırmada başarılı olamayan jandarma, çareyi içeriye sis bombaları atarak bizi dışarıya çıkarmada bulacağını zannetti, ama nafile, bari-katımızı aşamadı. Bu arada Fakültede biriken arkadaşlarımızın her türlü girişimi ve bize ulaşmaları jandarma dipçigi ile engellendi. Adeta rehlin alınmıştık. Dekan ile görüşmeye çalışan dışardaki arkadaşlarımıza, dekanın işaretiyle saldıran jandarma, gerçek terörist yüzünü bir kez daha gösterdi. Bu arada barikatı aşamayınca, alçakça bir planla öğrencilerin fakülteyi boşaltmaları için akşama kadar bekledi ve 4 saat sonra barikatı aşarak, yangın söndürme aletleri ile "köleliğe hayır", "jandarma defol" diyen kitlenin üzerine azgınca saldırarak yaklaşık 10 dakika katliam provası yaptı. Bu arada dışarıda çaresiz kalan arkadaşlar, önce jandarma otosuna taşlarla saldırdılar. Zincirler kırılmıştı artık. Yeni bir özgürleşme süreciydi, saflar netleşmişti. Yurtdışı birbirine karışan slogan ve çılgın sesleri üzerine dışardaki arkadaşlar bu sefer cemseleri hedef aldı. Filistinli çocuklardan, Kürdistanlı çocuklardan gelen isyan mesajı nihayet kavranmıştı. İsyancı ellerdeki taşları artık. İçerdeki arkadaşlar cemselere bindirilene kadar ve bazılarımızda bindirildikten sonra tekrar indirilerek dipçiledik. 69 arkadaşımızın sağlam bir yeri kalmamıştı. En iyi durumda olanlar, kafalarının kırılmalarıyla kurtulanlardı. Ama bu, vahşi, insanlık düşmanı katilleri tatmin etmemiş, dışarıda arkadaşlara vahşice saldıran jandarma şubede de otolarını taş yağmuruna tutanlara karşı öfkelerini 10 akadaş üzerinde dindirmeye çalıştılar. Bu arkadaşlar dövüldükten sonra artık kendilerinden geçmiş durumdaydılar. Buna rağmen göstermelik olarak sadece 3 arkadaşımız hastaneye götürülerek, yoğun bakıma alınması gerekirken sadece kafalarına dikiş atılarak alelacele geri getirildiler. Bu saldırılarda yaklaşık 15 arkadaşımız ağır yaralandı.

Ertesi gün İİBF'de toplanan 300 kişi bu olayı protesto eden bir forumdan sonra, kortej halinde "jandarma defol", "örgütlenme hakkımız engellenemez" sloganlarıyla jandarmanın üzerine yürüdü. Böyle

bir şey beklemeyen jandarma afallayarak olduğu yerde kaldı. Yürüyüş devam edip fakülteye geri dönülünce bu arada faşist dekanın otosu ateşi verildi.

Daha sonraki gün ise yine yaklaşık 200-250 kişiyile jandarmanın bulunduğu yere kadar yürünerek sloganlarla protesto edildi. O ana kadar kendilerine hep boyun eğen, kaçan kitle gitmiş, karşısına militan kararlıkta, hesap soran, direnişçi bir coşkulu sel dikilmişti. Taşın bittiğini zanneden jandarmalar (15 ceme) saklandıkları delikten çıkmaya hazırlanırken, hazırlanan molotof kokteylleri, anlayacakları bir dille kendilerine sunuldu. O an, gençliğin silkiniş, kabarış, kendine güven anıydı. Yılların hesap anıydı. Militan coşkulu bir geleneğin tohumları artık atılmıştı. Bu arada jandarma karakolundaki 69 kişiden 15'i tutuklanarak cezaevine gönderildi.

İdarenin ve jandarmanın gelişip güçlenen derneklerimize İFÖD özgünlüde yöneltiltikleri bu saldırı bu yöndeki çabalarımızı durduramayacak, aksine çabalarımız daha da artarak sürecektir. "Düşmandan öğren" der. Başkan Mao. Düşman derneklerimize, onların kitleselleşmesine, doğru bir çizgide inşasına saldırarak bize doğru yolda olduğumuzu göstermiştir. Şimdi görev bu yöndeki çabalarımıza dört elle sarılmak, jandarma ve idareye karşı daha kitlesel ve aktif eylemlilikleri hayata uygulamaktır.

— Onurlu-demokratik-bilimsel ve iş güvenceli bir eğitim için öğrenciler öğrenci derneklerine!

Maraş Katliamı Protesto Edildi

24 Aralık Çarşamba günü K.Maraş katliamının 13. yıldönümü dolayısıyla İstanbul Üniversitesi Merkez binada ve Edebiyat Fakültesinde iki ayrı forum düzenlendi.

1978 . 24 aralığında devlet beslemesi MHP'li sivil Faşist güçlerin katliamı bir kez daha lanetlendi. Forumlarda konuşma yapan öğrenciler; devrimci halk muhalefetinin arttığı dönemlerde egemen sınıfların gelişen mücadeleyi etkisiz hale getirmek hedefinden saptırarak ve kitlelerin bilincini bulandırmak amacıyla başvurduğu sivil-faşist güçleri saldırtma taktiğinin buradada en vahşice uygulamaya sokulduğu teşhir olan resmi güçlerin saldırılarına zemin yaratmak ve kendisine meşruluk kazandırmak amacıyla sivil faşistlerin sahneye çıkarıldığını belirterek bu katliamın sorumlusunun bizzat devlet olduğunu vurguladılar. Yüzlerce insanın vahşice katledildiği bu iğrenç saldırı protesto edilecek hesabının halk tarafından er ya da geç sorulacağı belirtildi. Edebiyat fakültesinde yüze yakın, merkez binada yüz elli civarında katılımı gerçekleşen forumlarda sık sık "Kahramanmaraş'ın hesabını soracağız" "kahrolsun Faşist Diktatörlük" "Kürdistan Faşizme mezar olacak" "Kahrolsun faşizm yaşasın Mücadelemiz" "Yaşasın Halkların kardeşliği" sloganları atıldı. Forumlar olaysız sona erdi.

Istanbul Üniversitesi YDG

— Derneklerimizi doğru bir çizgide inşa edelim, işlevli kılalım!
— Jandarma-idare işbirliğine karşı kitlesel mücadele için ileri!

Dip-not: *Bu süreçte yaşanan bir olumsuzluk ise bizi derinden yaraladı. Bir kez daha şunu gördük ki mücadele yükseldikçe telaşa kapılan kitleden kopuk bir grup küçük hesapların peşindeydi. O güzelim manzaranın altına imza atmaktan kendini alamayan "genç komünistler" yine sahneydi. Jandarmaya saldırı sırasında küçük hesaplarla başı dönen bu arkadaşlar, hemen eylemi sahiplenecek şekilde en yakındaki duvara kendi imzalı yazılama yaparak "eylem birliğini güçlendirdiler!" O güzel ve anlamlı şahlanışı kitleye ve eylem birliğine maledecek kadar olgunluk göstermeyen bu arkadaşların tavrı sistemleştikçe Uludağ Üniversitesi'nde genel devrimci mücadelenin çıkarları zedelenmektedir. Bir girişimin adı ve niyeti ne olursa olsun, diğer anlayışları istismar ediyorsa, her an neyi nasıl sahipleneceğinin hesabını yapıyorsa, siyasi ve ideolojik eleştiri yerine siyaset dışı araçlarla eleştiri (daha doğrusu karalama) yapıyorsa, olanı devamlı farklı göstermeye çalışıyorsa ve bu da devrimcilik adına yapıyorsa, bunun doğuracağı sonuçların mücadelesine genel çıkarları açısından hiçte olumlu olmayacağı açıktır.*

Bursa Uludağ Ün. YDG.

Eskişehir Süreci ve Maraş Katliamını Protesto Eylemleri Üzerine

Eskişehir'de bugüne değin, Türkiye öğrenci hareketinin de uygulanan yanlış politikaların bir yansıması olarak bir istikrar sağlanamamıştır. Genel olarak öğrenci hareketi bellidönemlerde hız kazanmakta, ardından bir durgunluk dönemine girmektedir. Bunun en çarpıcı örneklerinden biri geçen yıl Eskişehir'de yaşanmıştır. 6 Kasım boykotunda yaşanan polis saldırısından sonra Anadolu Üniversitesi İ.İ.B.F'de büyük bir durgunluk yaşanmıştır. Benzer şekilde Mühendislik Fakültesi'nde geçen yıl ivmelenen hareketlilik 3 Ocak'ta polis-idare işbirliğiyle kırılmaya çalışılmış ve bu fakülte de hareket durgunlaşmıştır.

1990 . 6 Kasım'ından başlayıp genişleyen bu durgunluk, günümüze kadar gelmiş ve geçen zaman içinde Eskişehir'de hiçbir ciddi eylemlilik yaşanmamıştır. Bu dönemde, resmen kurulu bulunan merkezi derneğin (AÜÖD) pek bir varlık gösterememesi ve olaylara müdahale de yetersiz kalması, polis baskısının artarak sürmesiyle birleşerek kitlelerde ve devrimci saflarda moral bozukluğu ve pasif bir ruh halinin ortaya çıkmasına yol açmıştır.

Bu öğrenim yılında Mühendislik Fak.'de izlenen doğru politikalar sonucu buradaki öğrenciler kendilerini hızlı bir şekilde toparlamaya başlamışlardır. 3 Ocak'ta kantinde gitar dinletisi yapılması 18 arkadaşın bir dönem uzaklaştırma, bir arkadaşın okuldan atılma cezalarının faşist idare tarafından derilme-

sine yol açmasına karşın, bugün kantinde rahatça saz-gitar dinletileri yapılabilmekte, marşlar söylenilmektedir. Önceleri kantinde sivil faşistler yoğun olarak bulunurken, bugün kantini devrimci-demokrat insanlar doldurmakta ve öğrenci sorunları kantinlerde tartışılmaktadır. Eskiye oranla daha sık ve daha sağlıklı imza kampanyaları yürütelebilmekte, kuşlamalar, pullamalar yapılmaktadır. Ayrıca Mühendislik Fak.'den eylemlere daha fazla sayıda, daha kararlı bir öğrenci kitlesi katılmaktadır.

Hem Müh. Fak.'de başlayan olumlu gelişmeleri yaygınlaştırmak, hem de genel durgunluk ve dağınkılığa son vermek amacıyla Maraş katliamını protesto eyleminin devrimci öncüler arasında oluşturulan bir platformla gerçekleştirilmesi kararı alındı. Bir birlikteliğin gerçekleşmesi zorda olsa sağlandı ve Devrimci Gençlik dışında varolan tüm anlayışların katıldığı ve alınan kararları benimseyen bir platform oluşturuldu. Alınan karara göre eylem yemekhanede gerçekleştirilecekti. Ancak 24 Aralık sabahı Dev-Genç'li arkadaşlar eylemin kantinde yapılmasını isteyerek ve dayatarak kendilerinin de yer aldığı platformun kararını yok saymaya çalıştılar. Bunlara ulusalcı arkadaşlar da eklendi. Bu noktada bu arkadaşlara eylemin, alınan karar doğrultusunda ve daha çok kitlenin yer aldığı yemekhanede yapılması gerektiği anlatılmaya çalışıldıysa da, arkadaşların dev-

rimci eylem birliğini parçalaması engellenemedi.

Yemekhanede ki faşizmi teşhir eylemi tam anlamıyla amacına ulaştı, geniş bir kitlenin önünde gerçekleştirilen eylemde pankart açıldı, çok sayıda bildiri dağıtıldı ve pullamalar yapıldı. Bir arkadaşın Maraş katliamını lanetleyen, nedenlerini ve sonuçlarını anlatan ortak hazırlanan bir bildiri okudu. Ardından sloganlar atılarak eylem bitirildi. Eylemde platformda yer alan diğer anlayışların katılımlarının oldukça az olduğunu üzümlük tespit ettik.

Eylem birliğini bozan arkadaşlar ise eylemlerini İ.İ.B.F. kentinde yaptılar, fakat sivil-faşistlerin eylemi baltalama girişimleriyle karşılaştılar. Polis bilinçli bir şekilde okuldan çekilmiş ve hem eylemlerimizi engellemek hem de kitlelerin gözünde tarafsız, huzur ve güveni sağlayan bir güç olarak meşruluk kazanmak amacıyla sivil faşistleri sahneye sürmüştü. Bu olayın haberinin alınması üzerine yemekhanede ki eylemin ardından İ.İ.B.F. kantinine gittik. Karşılarda ki kitlenin sayısının ve kararlılığının arttığını gören sivil-faşistleri kantini terketmek zorunda kaldılar.

Eskişehir'de 24 Aralık Eylemleri belirttiğimiz politikaların yaşama geçtiği ve doğrulandığı eylemler olmuştur. Bundan sonra da çizdiğimiz düzergahta mücadelemize devam edeceğiz.

Eskişehir Anadolu Üniversitesi Yeni Demokrat Gençlik

Faşist Saldırıları ve Kütahya

Genel olarak halk hareketiyle birlikte, gelişen ve mücadelesini yükseltmeye çalışan akademik-demokratik nitelikli öğrenci hareketi, Türkiye ve Türkiye Kürdistan'ın her yerinde olduğu gibi genel bir parçası olan Kütahya'da da her çeşit resmi ve sivil faşist saldırılar karşısında yılmadan devam ediyor edecektir.

Saldırıları ilimizdeki meslek yüksek Okulu özgülünde Polis-idare-işbirliği ajanlar üçgeninde devam ederken devrimci-demokrat, yurtsever öğrencilere okul dışında da polis-sivil faşist ittifakı şeklinde pratikte her geçen gün daha da somutlanıyor. En son okulumuzda arkadaşlarımıza yönelen Faşist Saldırıları karşısında tek vücut olan devrimci-demokrat, yurtsever öğrenciler bu kez karşılarında polis-in tehdidini ve idarenin soruşturmasını (tabii bu soruşturma her zamanki gibi polis ve faşist öğrencilerin ajanlığıyla) buldular. Polis dahada ileri giderek bazı arkadaşlarımızı gözaltına alırken iki arkadaşımızı da keyfi bir

şekilde cezaevine gönderme cüretkarlığını göstermiştir. Bundan dolayı arkadaşlarımızın sınavlarına girmeleri engellenmiştir. Bu süreçte gösterilen direnişçi tutumumuzla faşist güçlere, gerilemeyeceğimizi gösterdik.

Bundan sonra da her çeşit faşist saldırılar karşısında daha da bütünleşerek bütün tehdit karşısında mücadelemizi üst boyutlara taşıyacağımızı belirtiyoruz.

Bu olaylardan bir süre sonra insanlık değerlerine yönelen her çeşit hareketlere karşı çıkmasının doğallığını gören ve bundan dolayı; daha önceleri Maraş'ta, Çorum'da, Derim'de vb. ni sayabileceğimiz nice katliamları lanetlemek amacıyla Kütahya İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesinde form düzenlendi. Bu forumun ertesi günü her geçen gün asılan soruşturma listelerine yenilerinin eklenmesiyle (hatta 5 arkadaşına bir dönem uzaklaştırma cezası verilmiştir) bu soruşturmaları kınamak amacıyla yaptığımız bir başka forumda idarenin bekçileri (polisle-

ri) okula davet etmeleri ve bunun sonucunda copla, tartaklayarak, yerlerde sürükleyerek 59 arkadaşımızı gözaltına almışlardır. Gözaltına alınan arkadaşlardan 40'ı aynı gün serbest bırakılırken, 20'side tutuklanmışlardır. Bu 20 arkadaş da 12 gün sonra serbest bırakılmışlardır.

Bu 59 arkadaşın ilerde yargılanmak üzere tutuksuz olmalarının yanı sıra okul yönetiminde misillemede bulunarak tekrar soruşturmaları başlatmıştır.

Faşist feodal eğitim sisteminin bir uzantısı olan idare yönetimi, bu gibi uygulamalarla devrimci-demokrat öğrenci kitlelerinin geriye adım atacaklarını sanıyorlarsa yanılıyorlardır.

— YAŞASIN DEVRİMCI-DEMOKRAT-YURTSEVER ÖĞRENCİLERİN BİRLİĞİ
— KAHROLSUN FAŞİST FEODAL - ŞOVEN EĞİTİM SİSTEMİ

KÜTAHYA YDG

Hüseyin Fidanoğlu Toprağa Verildi

İşkenceci Sivil Polisler tarafından DEMKAD binasının 5'inci katından atılarak ve "hırsızdı" bahanesiyle katledilmesi ört bas edilmeye açılış olan Hüseyin Fidanoğlu adlı devrimcinin Silivrikapıda düzenlenen cenaze törenine yaklaşık 600 kişi katıldı. Cenaze 200 metrelik yol süresince omuzlarda taşındıktan sonra sloganlarla mezarlığa getirildi. "Devrim, Şehitleri ölüm-süzdür." "Faşist katillerden hesap soracağız" sloganlarıyla mezarlığa geldiğinde çevikkuvvet ve sivil polislerin kuşatması daha da sıklaşmıştı. Mezar basında devrim şehitleri için 1 dakikalık saygı duruşundan sonra yapılan konuşmalarda Demokrasi çı-

ğırkanlığının yanında at başı giden işkence ve infazların devletin yüzünü çok iyi gösterdiğini katillerin ortaya çıkarılıp gerekli cezaya çarptırılmadığı sürece, devletin bu cinayetlerin sorumlusu olduğu vurgulandı. Daha sonra devrim andı içildi ve şiirler okundu. Cenaze töreni süresince sık sık "MIT-Kontrgerilla dağıtılsın", "Kahrolsun Faşizm Yaşasın Mücadelemiz", "İşçi-köylü ordusu katillerin peşinde", "İşkenceci polislerden hesap sorduk, soracağız" sloganları atıldı. Cenaze bitiminde herhangi bir olay yaşanmadı.

Bir grup YDG okuru

HÜSEYİN FIDANOĞLU
Polis tarafından bir binanın 8. katından atılarak öldürüldü.

İnönü Üniversitesinde Mücadele Devam Ediyor

Malatya'da özellikle Üniversite gençliği içerisinde mücadele gelişerek, kitleselleşiyor, kitleleri sarıyor. Bundan korkan Komprador patron-ağa devleti ve onun bekçi köpekliğini yapan kolluk güçleri öğrenci gençliğin üzerindeki baskılarını yoğunlaştırıyor. Kimi zaman sivil faşistleri saldırtarak, kimi zaman jandarmayı saldırtarak, kimi zamanda arkadaşlarımıza ajanlık, işbirliği teklif ederek gelişen mücadeleyi önlemeye çalışıyorlar.

Aralık ayında, Özel Statülü Üniversite uygulamasını, mütevelli heyetini, yemeklerdeki kartlı sistemi üniversite girişinde yapılan arama ve taramaları protesto etmek amacıyla bir haftadan fazla süren yemek boykotuna gidildi. Aynı zamanda taleplerimizi rektörlüğe bildirmek için rektörlüğün önünde oturma eylemi yapıldı. Bunun sonucunda rektörle görüşmek yerine jandarma saldırısıyla karşılaşıldı ve 45 arkadaşımız gözaltına alındı.

45 arkadaşımızın gözaltına alınması bizleri yıldırma "Yılgınlık yok direniş var" ilkesin-

den hareketle hem gözaltına alınan arkadaşlarımızın, haksız yere gözaltına alınışını protesto ettik, hem de amaçtan sapılmadan eyleme devam edildi. Eylemliliğimizin kararlılığı bize "Hak verilmez alınır" ilkesinin doğruluğunu pratikte bir kez daha kendini kanıtladı; üniversite idaresi geri adım atarak okul girişindeki jandarma arama-taramasını kaldırdı, yemekte fişli sistem getirildi.

Okulda, gözaltına alınan 45 arkadaşımız hakkında soruşturma açıldı. Fen-Edb. Fakültesi öğrencisi arkadaşlarımıza birer hafta, bir arkadaşına ise bir ay uzaklaştırma cezası verilmiştir.

Eğitim fakültesinde sürdürülen soruşturma sırasında soruşturmayı yürüten azılı gerici faşist Salim Çöğçe ve İsmail Doğan isimli öğretim görevlileri üniversitelerdeki polis-idare işbirliğinin en güzel örneğini sergilemişlerdir; bunlar, polislerin yanında bir arkadaşımıza ajanlık teklif etmişlerdir ve arkadaşımız kimseye söylememesi için uyarılmıştır. Ancak arkadaşımız bu olayı arkadaşlarına anlatmıştır. Bu olay üniversitemizde yapılan Maraş katliamı-

nın kınanması eylemi sırasında kitle önünde teşhir edilmiştir.

Birkaç gün sonra Eğitim Fakültesindeki arkadaşlarımızın soruşturmaları tamamlanmış cezaları açıklanmıştır. Bir çok arkadaşımıza 15 gün - 1 ay arası uzaklaştırma cezası verilmiştir. Bu cezalar özellikle final dönemlerine rast getirilmesi ise tesadüfi değildir ve bunu da hiç utanmadan arsızca arkadaşlarımızın yüzüne karşı söylemişlerdir.

Bu tür keyfi uzaklaştırmalar yine de bizleri yıldırma. Bu durumu protesto etmek için forum ve afişlemeler yapıldı, rektörlüğe toplu dilekçe verildi. Ceza alan arkadaşlar okul yönetimini mahkemeye verdi. İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesindeki soruşturma ise henüz duyurulmadı.

Kahrolsun Polis-İdare İşbirliği

Kahrolsun gerici-şoven, faşist feodal eğt. sis.

Yaşasın özerk-demokratik Ünv. Mücadelemiz

Malatya İnönü Üniversitesinden bir Grup Y.D.G.'li

Trakya Üniversitesinde Forum

Sınıflı toplumun ortaya çıkışından beri, zalim üst sınıflar, alt sınıfları yaşamlarını sürdürmek, onları daha çok sömürebilmek için katliamlara devam etmişlerdir. Spartaküs ve köle katliamı, Şeyh Bedrettin ayaklanması ve katliamı, Kanlı Pazar, Hitlerin Katliamları, Vietnam katliamı, 1977 1 Mayıs katliamı, ... vs. Ve 21-25 Aralık 1978 Maraş katliamı.

Katliamlar ve soykırımlar sınıfsal temelde incelenmesi gereken olaylardır. Tarihi incelediğimizde sınıfsal niteliği kendini ortaya koymaktadır. Egemen sınıfların halk muhalefeti yükseldiğinde, toplumda bunalmaların arttığı dönemlerde ilk baş vurdukları etkili yöntemlerden biridir.

Bunların en iyi örneklerinden biri de henüz hafızalarda taptaze duran Maraş Katliamıdır. Maraş katliamı MİT-Kontrgerilla işbirliği ile teşahlanmış ve uygulanmıştır. Sınıfsal niteliğini gizlemek içinde alevi-sünni çatışması gibi lanse edilmiş, Maraş bölgesinde bulunan alevi-sünni halk arasında bilinçli olarak din ile propaganda yaparak katliamın zemini önceden hazırlanmıştır. Emperyalizm ve yerli işbirlikçileri var olduğu sürece katliamlar, soykırımlar devam edecektir.

24 Aralık günü Trakya Üniversitesi okul bahçesinde 150 kişi civarında devrimci-demokrat bir kitle Maraş Katliamını protesto etti. Eylem Maraş'ta katledilen, devrim bağımsızlık sosyalizm mücadelesinde şehit düşmüş devrimciler için 1 dk. saygı duruşu ile başladı. Katliamın başlayışını, gelişmesini anlatan aynı zamanda sınıfsal niteli-

Bu eylem yanında aynı gün YDG'li öğrenciler Maraş katliamının protestosunu YDG imzalı duvar gazetesi ile de gerçekleştirdiler. Kantin duvarına asılan duvar gazetesi Maraş katliamı özelinde tüm katliamları ve soy kırımları kınadı. T.C Kürdistan'ındaki soykırım, Halepçe katliamı, Vietnam ve Faşist T.C'nin bizzat yaptığı diğer katliamlar infazlar.

Duvar gazetesinde "Komprador burjuvazinin katlettiği komünist önder İsmail Oral mücadelemizde yaşıyor". "Kahrolsun Maraş katliamının sorumlusu Patron-Ağa Devleti, Yaşasın ML-MZD ışığında Altınçağ Mücadelemiz" "Dünya devrimine hizmet için Halk Savasını yükseltelim" "Baskı ve katliamlara maruz kalan Kürt Halkı kardeş halklarla birlikte Emperyalistlere ve onların yerli işbirlikçilerine gereken cevabı verecektir. "Ya-

şasın Halkların kardeşliği" "Kahrolsun Faşist Diktatörlük, Yaşasın Yeni Demokratik Türkiye" "Zulmün Dağlarını ve insanlığın kölelik zincirlerini eritmek için Yeni Demokratik Halk Devrimine" vs. sloganlar yanında, katliam ve infazları anlatan fotoğraflar ve yazılar yer alıyordu.

Katliamlar bizi yıldırılmaz. Yaşasın Yeni Demokratik Türkiye Mücadelemiz!

EDİRNE YDG

gini ortaya koyan konuşma yapıldı. Kitle tarafından "Katliamlar bizi pıldırılmaz", "İnsanlık Onuru işkenceyi yenecek", "Devrim şehitleri ölümsüzdür" "Devlet terörüne son" ... sloganları atıldı. Okul bahçesinde yapılan bu eylemin sonunda kantin camına "Faşist Devlet terörüne son" yazılı pankart asıldı. Pankart yaklaşık 1 saat asılı kaldıktan sonra sivil polisler tarafından indirildi. Pankartı indirirken, taşıdıkları kin ve öfkeyi yansıtmaktan hiç çekinmiyorlardı.

Alibeyköy Lisesinde Eğitim Öbür Adı: DAYAK

12 Eylül faşist askeri cunta'sıyla yeniden organize edilen eğitim kurumlarında demokratik-ilerici kesim tasfiye edilirken, aşırı dinci Türk-İslam sentezi ile biçimlenen faşist öğretmenlerin ve idarenin okullarda askeri kışla disiplini ile yürüttüğü eğitim, planlı ve sistemli olarak sürdürüle gelmiştir. Günümüzde öğrenciler hiç yok sebepten dayak yiyorlar, okuldan atılıyorlar.

Gelelim Alibeyköy Lisesi'ne okulda öğrenci ve öğretmenlerin ayrı ayrı kullandıkları iki merdiven vardır. Biri öğretmenlerin kullandığı merdiven, diğeri öğrencilerin kullandığı merdiven. Öğrenciler öğretmenlerin kullandığı merdivenlerden çıktıkları için dayak yiyorlar, idare tarafından cezalandırılıyorlar. Öğrenciler okul kaloriferlerinin üzerinde oturup dışarıya

seyretmesi sonucunda müdür yardımcısı odasına çağırıp demir çubukla dövüyor. Tenefüslerde asayiş sağlamaya yönelik öğretmenler ve müdür muavinleri koridorlarda ve okul bahçesinde sopalara dolaşıyorlar. Bunların hepsi Alibeyköy Lisesinde öğrenciler üzerinde uygulanan baskılardır.

Okulda okul kıyafeti dışında başka bir kıyafetle gelmesine izin verilmiyor, gömleğinin yakkabının renginin değişik olması bile okulda ceza almaya yetiyor. Okula eğitim için, okula bilim için gelen öğrenciler dayak ve gerici söven eğitimi karşılarında görüyorlar. Eğitimin ne kadar yetersiz olduğu, bir sınıfta sınava giren öğrencilerden (96 kişiden) 8'in üniversite sınavını kazanması ve bunların 3'ünün açık öğretime girmesiyle ortaya çıkıyor. 24-

12-1991 Hürriyet Gazetesi'nin İstanbul'daki Liseler ekinde Alibeyköy Lisesi'nin genel görünümünü idareye mi yoksa öğrencilere mi sorularak yazıldı. Okulumuzun bu kadar güllük, gülüstanlık olduğunu biz göremiyoruz. Yukarıdaki olaylardan Hürriyet Gazetesi'nin haberi var mı? Bir burjuva Gazetesinin tabii ki okuldaki baskıcı, gerici, söven eğitimi görmezlikten gelmesi düzenin bir parçası olduğunun en somut kanıtıdır.

Faşist feodal söven eğitime ve tüm baskılara karşı Yeni Demokrat Liseliler olarak mücadelemiz sürüyor sürecek.

KAHROLSUN FAŞİST-FEODAL ŞOVEN EĞİTİM!

YAŞASIN YENİ DEMOKRATİK EĞİTİM SİSTEMİ!

Alibeyköy Lisesi Y.D.G.

Kışla Disiplinine Son!

Kartal lisesinde dönem başından bu yana bir çok toplu eylem yapılmıştır.

Dönem başında, yapılan basın açıklaması, yaklaşık 30 kişilik lise öğrenci topluluğu ile kaymakamlık önünde basın ve milletvekili adayları ile birlikte (20 Ekim'den önce) gerici faşist eğitim, paralı eğitim not baskısı ve yönetmelik yazılı bulunan bir takım haklardan öğrencilerinin yararlandırılmaması protesto edildi. "Kışla eğitimine son" "Gerici faşist eğitime son" "Not baskısına hayır" gibi dövizlerinde açıldığı eylem daha sonra liselerin kaymakamlığa dilekçe verilerek dağıldı. (yapılan dövizlerin DG'li arkadaşlar tarafından önceden sloganları ortak tespit edilmeden, kendilerinin hazırlamaları yanlış ve grupçu bir tavır olarak belirlendi) Bu eylemden sonra okul idaresi ve

öğretmenlerde yumuşama yaşandığı gözlemlendi.

Bu olaydan yaklaşık iki-üç hafta sonra toplanmaya başlanan 10.000 TL spor parası protesto edilerek 50 kişilik bir grupla Beden öğretmeninin odası basılarak açılama yapılması istendi. Her yıl toplanan paraların ne olduğu ve nerelelere harcandığı hakkında bilgi istendi ve yıllardan beri toplanan paraya rağmen, öğrencilerin her yıl aynı spor malzemeleriyle eğitim görmelerinin hesabının verilmesi istendi. Hoca iki arkadaşı temsilci olarak içeri aldı ve fatura makbuzu gösterdi. Ancak faturalardaki rakamlarla toplanan paranın birbirini tutmadığı görüldü ve hoca bu paraların henüz harcanmadığı ve kendilerine hesabın ancak yıl sonunda sorulabileceği söylendi. Bunun peşinin bırakılmayacağı söylenerek olay yerinden ayrıldık. Yine bu

olaydan sonra da sonraki beden derslerinde daha önce kullanılmayan malzemelerin kullanıldığı görüldü.

Bu olaydan da yaklaşık üç hafta sonra okuldan ceket giymediği için atılmak istenen bir arkadaşın okula alınması için okul idaresine ve ilçe eğitim müdürlüğüne dilekçe verildi, okul çıkışı yaklaşık 100 kişilik liseli öğrenci grubuyla müdürün odası işgal edildi. Yaklaşık iki saat boyunca müdürü ve disiplin kurulu başkanını sorguya çeken öğrenci ve veli grubu, öğrencinin, okula alınmasını isteyen dilekçesi okula bırakılarak toplu halde ilçe milli eğitim müdürlüğüne yürüyerek ilçeye de dilekçe bırakıldı. Yürüyüşte arkadaşın okula alınması ile ilgili, idari baskıları ve gerici eğitimi kınayan sloganlar atıldı.

KARTAL LİSESİNDEN BİR GRUP YDG'LI

«Sınıf mücadelesi olgusu, burjuva aile içinde, erkeğin burjuvaziyi, kadının proleteriyayı temsil etmesi şeklinde yansır.»

YDG — Geçen bölümde aile içi ilişkilerden, insanlar arası sosyal ilişkilerden, iletişimsizlikten vb. den söz etmiştik. Şimdide özel olarak kadın-erkek ilişkilerine, aile ve toplum içerisindeki kadın-erkek ilişkilerine, hatta bunun yanında aile kurumu olgusuna denebilir miyiz? Bu konudaki görüşlerinizi belirtir misiniz?

SEZA — Yani küçükten büyüğe doğru bir çözümleme yapmamızı istiyorsunuz.

MEMİK — Fakat genellemeyi özet tutup sorunu devrimciler arasındaki boyutuyla genişçe irdelemek bence daha yararlı olur.

Burjuva aile kurumunda bilindiği gibi kadının ve erkeğin rolü önceden belirlenmiştir. Ruhî şekillenmeleri belli bir anlayış çerçevesinde oluşturulmuş ve bu bir yerde kanıksanmıştır da. Küçük bir dünyaları olduğu, kadının ikinci sınıf konumda ve sadece çocuk bakımında ev içi işleriyle sınırlandırıldığı açıktır. Bunlar üzerinde daha detaylı durmak sanırım gerekli değil.

SEZA — Kadın-erkek ilişkisini açıklayabilmek için toplumu kavramak zorundayız. Toplumal yapılanmayı, onun tarihsel gelişimini, yasalarını bilmeden, kadın-erkek ilişkilerini açıklamakta gerçekten zorluk çekeriz.

Geçmişteki toplumlarda (kölecî toplumdaki başlangıç kapitalist topluma gelene kadar) kadın ikinci sınıf bir insan olarak görülmüş, ezilmiş ve horlanmıştır.

YDG — Kadın-erkek ilişkileri, gençliği direk ilgilendiren, yaşamında önemli bir yer alan sorundur. Dediğiniz gibi 80 öncesi ve sonrası olumlu ve olumsuz yanlar, nedenleri üzerinde genel bir analiz yapar mısınız?

MEMİK — Ailenin toplumun en küçük birimi olduğu şekilde genel bir

burjuva kanı var. Bu yönüyle değil ama toplumun bir çok değer yargısını, sınıf mücadelesinin yansımalarını yani toplumdaki çelişki ve ilişkilerin bir izdüşümünü aile kurumunda bulabiliriz. Sınıf mücadelesi olgusu, burjuva aile içinde, erkeğin burjuvaziyi, kadının proleteriyayı temsil etmesi şeklinde yansır. Geneldeki değer yargısı neyse bu aileye de yansıyor, aile toplumun prototipi oluyor.

Açıktır ki, biz böyle bir aileyi, böyle bir kurumlaşmayı reddediyoruz. Bu, aile kavramını reddettiğimiz anlamına gelmez, sorun kavram değil, içeriktir. Çünkü bu içerik burjuvazinin toplumsal yaşamının izdüşümüdür. Bu anlamda burjuva toplumunu, burjuva değer yargılarını reddettiğimize göre böyle bir kurumlaşmayı ve rol dağılımını da reddediyoruz.

Ancak şu bir gerçektir ki, insanlar topluluk halinde yaşıyorlar ve karşı cinsle birlikte bulunuyorlar. Ve gerek kadın, gerekse de erkek açısından hem fiziksel hem de ruhsal açıdan kadın ve erkeğin yaşayacağı farklı birlik-telikler gündeme geliyor. İnsanlar belli bir yaşa geldiklerinde bu ihtiyaç kendini dayatıyor. Bunu gündeme getiren doğal yaşamdır. Bu aslında fiziksel boyutuyla tüm canlılar için geçerlidir. Bu ihtiyaçtır giderilmelidir.

Giderilmelidir, ama nasıl? Bunun onlarca yolu bulunabilir ama bizim açımızdan sorun, sadece içgüdüsel yanıyla ihtiyacı giderilmesi değil, buna bilinç olgusunun ve duyguların katılmasıdır. Yani, bir sevgi olayının aşk dediğimiz özel olarak yoğunlaşmış bir sevginin olması ki, bunun gönüllü ve hiçbir çıkarıcı anlayışı barındırmaması gereklidir. Böyle bir ilişkiyi bugün yine evlilik, birlikte yaşama ya da aile kavramıyla ifade edebiliyoruz, bu onca önemli değil. Çünkü içerik olarak burjuva değer yargılarına değil, sosyalist değer yargılarına ve uygulanmasına sa-

hip olunması önemlidir, sosyalist aile olması önemlidir. Nasıl burjuva aileye burjuva toplumun izdüşümü diyorsak, sosyalist ailede sosyalist toplumun izdüşümüdür. Bu içerikteki bir birlikteliğe, aileye, evliliğe taraftar olmak gerekir.

YDG — Demin evlilik ve aileden söz ederken sosyalist evlilikten ve bunun sosyalizmin izdüşümü olduğundan söz ettiniz. Bu çerçevede de evliliğe karşı değiliz dedin. Evlilik! Yani nasıl oluyor? Evlilik derken kast edilen nedir?

MEMİK — Sosyalizmde evlilik olmayacak mı? Olacak. İsim belki evlilik ama içerik nedir? Örneğin, ulustan söz ediyoruz. Şimdi sosyalizmde de ulustan söz ettiğimiz de, o bilinen - şu anda var olan - içinde burjuvaziye, sömürüyü taşıyan ve esasta burjuvazinin damgasını taşıyan ulustan mı söz etmiş oluyoruz? Hayır. Belki kavram olarak "bilmem ne ulusu" diye söz ediyoruz ama bu, biçimsel olarak ulustur, içerik olarak sosyalisttir. Yani sosyalist ulus var. Evliliğide buna benzetebiliriz. Kavram olarak evliliği kullansakta burj. Evlilik ve sosyalist evlilik vardır. Eğer içerik sosyalist ise diğeri önemli değildir. Yine de daha iyi bir kavram üretilirse oda kullanılır, sorun değil.

YDG — Oradaki iş bölümü, görev dağılımı, toplumdaki yer, konum açısından ele aldığımızda durum nedir?

MEMİK — Birincisi burjuva evlilikte kadın ve erkeğin rolleri istinasız bellidir. İkincisi burjuva evliliğin özünde sevgi/aşk, ve gönüllülük yatmaz. Çünkü "severken" "aşık" olurken bile karşıdakinin toplumdaki hiyerarşik yerine, kariyerine, ekonomik durumuna vb. dikkat edersek, gelecekteki yaşamına bir rahatlık kazandırmayı hedef alarak, erkek açısından da "cinsel meta" anlayışıyla hareket edilmektedir. Bu anlamda da burjuva evliliklerin özünde

bireycilik, çıkarıcılık yatar. Biz kural dağıtımını, böyle bir "sevgi" anlayışını reddediyoruz.

Ama sosyalist anlamıyla içerik nedir? İnsanların eşit olduğudur. Özel roller yoktur. Yaşam her yönüyle paylaşılacaktır. Severken aşık olurken hiçbir çıkarıcılık yoktur. Yaşam felsefesine, kişiliğine, üretkenliğine, paylaşım-cılığına, uyum sağlama yeteneğine yani birbirinden özel olarak etkilenme yönlerine, gönül akışının o yöne olmasına baktığımızda sevgi/aşk kendi mecrasında ilerler. Ve böyle bir evlilik yaşamı daha da ilerletmenin ve güzelleştirmenin bir aracı haline gelir. Hem taraflar hem de toplum için güzel, anlamlı ve ilerleticidir. Böyle bir evliliğe taraftarız. Bu içeriği daha iyi ifade edebilecek başka bir kavram olduğunda rahatlıkla onu kullanabiliriz.

YDG — Neye hizmet edecek bu evlilik?

SEZA — Birincisi karşı cinsle fiziksel ve düşünsel olarak birlikte yaşamın mutluluğuna varacaktır. Bu birliktelik insanı hem ruhsal hem de biyolojik açıdan daha dingin kılar, karşı cinsi dolaysız tanıyabilmenin, onunla sağlıklı iletişim kurabilmenin olanağını verir. İkincisi bilinç üzerine oturan ve çıkara dayanmayan uyumlu bir birlik-telik insanın yetkinleşmesinin ve toplumsal sorunlara daha duyarlı olunmasının da yolunu açar. Hangi toplumda olursa olsun kadın ve erkek, birlikte olabilmek için ihtiyaç hissedecektir. Bunu ortadan kaldırmak doğanın diyalektiğidir. Bu nedenle bu birlikteliği, evliliği, ya da ne ad verirsek verelim onu hem taraflar, hem de toplum bazında daha anlamlı, daha güzel ve daha yararlı kulmanın mücadelesini vermek gerekir. Güzel olan herşey gibi bu da en çok emek vermeye mümkün olur.

Sosyalist bir toplumda evliliği yeni anlamıyla biçimlendiren yasalar olmak zorundadır. Bunlar neler olacaktır? Gönüllü birliktelik, istendiğinde ayrılma ve kadının haklarının yasal olarak gerçek anlamda uygulanmasının hukukunun oluşturulması. Bunu aynı zamanda toplumun eğitilmesi, dönüştürülmesi açısından da bir adım olarak ele almak gerekir. Fakat, burada sorunu, salt yasaların değiştirilmesi, düzenlenmesi olarak ele aldığımız anlaşılmasın. Yasalar

ancak toplumsal alt yapıları, yaşanabilecek koşulları olduğunda anlamlıdır. Yoksa kağıt üzerine yazılmış boş şeyler olarak kalacaklardır. İşte burada bu noktada sosyalizmde bir yanda yaşanabilirlik koşulları oluşturulurken bir yandan da yasalar oluşturulur. Ve dönüşüm bu ikisinin birlikteliğiyle sağlanır, ikisi birbirini bütündür.

MEMİK — Bu bir geçiş sürecidir. İleride komünizmde bu tür yasalara gerek kalmayacaktır. İnsanlık toplumu, kadın-erkek ilişkisinin her boyutunda dahil kendileri için en güzel, verimli ilişki nasılsa öyle yaşanacaktır. Ve bu yüzden onu bir beyin cinnastığı olarak tartışmanın hem anlamı hem de yararı olmayacaktır.

SEZA — Burjuva toplumunda, aileye nasıl "toplumun bir izdüşümüdür" diyorsak sosyalizmde de -isimlendirme konusunda pek bir araştırmam yok, önceden önemli değil- sosyalist değer yargılarının, sosyalist yaşam anlayışının yaşandığı sosyalizmi ifade eden bir ilişkidir. Yani sosyalizmin bir izdüşümüdür.

Sosyalizm nasıl kolektivizmin hakim olduğu, insanların eşit olduğu, insan emeğinin en yüce değer olduğu toplumsal yapılanmaysa, bu aynı zamanda aileye de yansıtacaktır. Yani orada da aile olacaktır, başka bir isim konsada. Oradada insanlar birlikte yaşayacaklardır, artı bunların çocukları olacaktır. Kadına orada da anne,erkeğe baba denecektir. Çocuğu dünyaya getiren iki kişi olacaktır.

Burada, ailede, nasıl Toplumsal yapının izdüşümü olan bireysellik ön plandaysa her türlü yozlaşma rezillik aileye de yansıtırsa sosyalizmdeki her türlü güzellikte aileye yansıtacaktır. Ama şurasıda bir gerçek ki ailedeki dönüşüm daha zordur. Çünkü aile ilişkileri yüzyılların verdiği kalıplaşmış gelenek-göreneklerle donatılmıştır. Bunu değiştirmek o kadar kolay olmuyor. Örneğin bu düzende çocuğa çok duygusal bir yaklaşım, onu kendi mülkiyeti ya da geleceğinin garantisini görme güdüsü ve anlayışı vardır. Sosyalist topluma geçildiğinde bu şak diye kesilmeyecektir. Bu eğilim bir süre daha devam edecektir. Ancak sosyalist dönüşüm sağlandıkça ve bu bilinç üzerine çıkarıldıkça herşey yerli yerine oturacaktır.

caktır o zaman çocuğu kendi mülkiyeti gibi değil toplumun bir ferdi, toplumun yetiştireceği iyi bir insan gibi görecektir. Orada çocuk, kreşlerde, sosyal ortamlarda yetişecek, aile çalışacak, yani illede benim denetimimde olsun diye bir duygu taşınmayacaktır.

Genelin düzelmesi belirleyici olduğundan, toplumsal dönüşüme çok önem verilecektir. Bugünkü toplumda ise özel şeyler öne çıkarılıyor. Onda bir kurtuluş arayışı. Onda bir düzeltme yapılmaya çalışılıyor. O da mümkün değildir. Toplumun kendi bozuksa, parçalarında sağlıklı bir yapının sürmesi olanaklı değildir...

Bu düzende aile kurumu çok tutucu olduğu ve insanın -özellikle de kadınların önüne- binbir gelenek görenek değer yargısını engel olarak çıkardığı için aile sözü bile çok itici geliyor. Oysa sosyalist toplumda itici geleceğini sanmıyorum.

YDG — Sosyalist toplumda aileyi yasaklayan bir yasa çıkmayacaktır değil mi? Sosyalist toplum önderliğinin toplumsal düzenlemeler açısından aileyi biz yasakladık, kapısına kilit vurduk, bitti gibi bir şey şeklinde değil de, ailenin o eski yapısını çözücü, toplumsal uygulamalarıyla iş bölümüne dayalı, ilişkide kadını kısıtlayan, önünü kapatan olgulardan çok, gelişmesinin önünü açıcı yaşamını pratik uygulamalar yaşamaya geçirecektir. Yine çocukların aileye mülkiyet/yük olması yönündeki problemlerde çözecektir. Herkesin çalışıp üretken olacağı, bir anlamda ev ekonomisinin daraltıp yok edileceği, yemek, çocuk bakımı vb. bir dizi şeyin toplumsal işbölümü haline geldiği ortamda ailenin eski işlevi yavaş yavaş yok olacaktır. Kaldı ki kişilerdeki ideolojik şekillenme bununla birlikte olacaktır, eski düşünceler yaşamın gerçekleri karşısında tutunamayacaktır.

SEZA — Zaten, herşey yasa çerçevesinde çözüldüğünde bu yasaların hemen topluma mal olacağı, içselleştirileceği anlayışına kapılmamak gerekir. Diyelim ki çok güzel yasalar çıkarsa, çok güzel programlar oluşturarsa, bu hemen birden bire yaşam biçimi haline gelmeyecektir. Yaşam biçimi halini almayan yani içselleştiremeyen yasaların önceden önemi yoktur.

YDG — Devrimci yönelim içinde olan ya da devrimci olan insanlar ara-

sında kadın-erkek ilişkileri ve yaratılmakta olunan yeni kültür açısından incelenmesi, birde genel toplumsal yapının devrimci insanlarda yaratmış olduğu etkiler yani zaaf lar konusunda neler söyleyebilirsiniz?

SEZA — Bu konuda ülkemiz açısından çok daha acılı bir süreç yaşanıyor. Zira ülkemiz çok karmaşık bir yapıya sahip, geçiş aşamasında olan bir toplumdur. Yani ne tam feodalizm ne tam kapitalizm vardır. Her iki toplumun özelliklerini, kültürünü bağrında taşıdığı için çok daha karmaşık bir ilişki ağı vardır. Bu anlamda da sosyalistlere çok daha fazla görev düşmektedir. Yani toplumun yapısını ve bu yapının insanlar üzerindeki etkilerini çok iyi değerlendirmeleri gerekmektedir. Feodal burjuva etkilenmelerin neler olduğunu ya da küçük-burjuva etkilenmeyi yerli yerine oturtmazsak gerçekten bu ilişkileri çözümlenmekte zorluk çekeriz. Böylesi bir toplumu çözümlenmede de bu mantıkla hareket edemeyiz -ki her türlü çözümlenme için diyalektik düşünmek zorundayız.

Toplumsal yapılanmamızdan ötürü aynı kişi üzerinde birçok etkilenmeyi görmek mümkündür. Kişi hem feodal hem burj. hem de küçük burj. etkilenmelere açık oluyor ve bu onun kişiliğini çok daha karmaşık hale getiriyor, daha tutarsız olabiliyor. Bu durum onun gelişmesinin önündedaha büyük bir ayak bağı oluyor. İnsanların neden, ne ölçüde etkilendiğini iyi gözlemleyebilirsek inanyorum ki kadın-erkek ilişkilerini çözümlenmede ve hatalarda neşteri nereye vuracağımız konusunda daha kolay ve daha sağlıklı adımlar atabiliriz.

Toplumumuzda genel olarak kadın-erkek ilişkilerinde burj-feodal ilişkiler daha yoğun yaşanmaktadır. Evin yükünü daha çok kadınlar çekmekte, edilgen durumda kalmakta ve ikinci sınıf insan olarak görülmektedir. Alınıp satılan bir meta konumundadır. Bu anlamda da gerçekten toplumsal dönüşümde kadınları ön plana çıkarmak, onların sorunlarıyla ilgilenmek özellikle ülkemiz açısından büyük bir önem arz etmektedir. Zira Marks'ın dediği gibi "kadınların özgürleşme düzeyi, toplumun özgürleşme düzeyininde göstergesidir." Toplum olarak özgürleşmek istiyorsak -ki

tüm çabamız buna yöneliktir- bu anlayışın önemini bilince çıkarmak ve onun yaşam bulmasına çalışmalıyız.

Toplumda var olan zaaf lar daha inceltmiş olarak devrimci çevrelerde de yansımaları bulmaktadır. Çünkü onlarda toplumdaki soyutlamayız. Her ne kadar zaaf ları görülüp değerlendiriliyorsa da hemen birebir aşmak mümkün olmuyor. Öncelikle bu zaaf ları tesbit etmek sonra da bunları aşmanın yol ve yöntemini yaşama uygulamak gerekir.

YDG — Şöyle yapabilir miyiz? Demin dediğimiz gibi 70'li ve 80'li yıllar itibarıyla ve tabii genel toplumsal gelişimle birlikte, devrimciler arasındaki kadın-erkek ilişkileri açısından değişim ve etkilenmeler, olumlu ve olumsuz yanlarıyla nasıl ele alınabilir?

SEZA — Öncelikle her toplumsal ilişkide olduğu gibi kadın-erkek ilişkisinde de 80 öncesi ve sonrasında nitel bir farklılık aramak abartılı bir durum olacaktır. Ama 80 öncesi yaşanan bazı şeyler çok daha açık, çok daha zordu diyebiliriz. Özellikle kadınların politikaya atılması noktasında büyük zorluklar vardı. Kadınlar zaten eve kapanmış durumdaydılar. Ayrıca çalışmalarında tek başına birşey ifade etmiyordu, politikaya aktif olarak katılmalarına neden olmuyordu. Çalışma yaşamına, ev, ekonomisine yardımcı olmanın dışında bir de bilinç katılırsa yani "sosyal yaşamda sosyal mücadelede benimde yerim olmalıdır" anlayışıyla hareket edilirse, çalışmanın değişim ve dönüşümdeki yararından söz edebiliriz. Böylesi bir bilincin düşük olmasının çeşitli obj. ve subj. nedenleri vardır. Konuyu tartışmamak için şimdilik girmeyelim.

80 öncesi yıllarda politika erkek işi olarak görülüyordu ki bugünde belli ölçüde kırılırsa yine aynı kanı yaygındır. Hele de devrimci politika militanlık-kavga isteyen politika daha da çok erkek işi olarak görülüyordu. Politikaya ilgi duyan kadınlar başta aileleri olmak üzere toplumun büyük tepkisiyle karşılaşlıyordu. "Kadın başına bu şeylere niçin katılıyorsun, adımız kötüye çıkacak" diye engel olunmaya çalışılıyordu. Politikaya katılma noktasında geçmişten herhangi bir mirasta kalmadığı için yeni olan bu olgu, eskinin tepki ve dayatıcılığıyla karşılaşlıyordu. Bunlar halk tarafından gösterilen tepkilerdi. Burjuvaziden gelen tepkiler ise çok daha iğrenç, çok daha acımasız ve çok

daha katıydı, sınıfsal kinle saldırıyorlardı. Politikaya katılan kadınlara hemen fahişe, aşk uğruna teröre karıştı vb. bir dizi karalamalarla saldırıyorlardı. Halkın bu noktada gerici ve ilkel duygularını kendilerine kalkan olarak kullanyorlardı. Kadınların kompleksli olduğundan, kendilerini beğendirmek istediklerinden aile içinde mutsuz olduklarından, koca bulmak için bu tür şeylere katıldıklarından, kadın-erkek ilişkilerinde kimin elinin kimin cebinde olduğunun bilinmediğinden söz ediyorlardı (oysa bu tamda zaten şu anda burjuvazinin yaşadığı bir olgudur:) politikaya katılan kadınları, çarşaf çarşaf düzmece semeryolarla karalama politikasını güdüyorlardı. Zira bu kadınların, toplumun ileri kesimi olduğunu, hak-sizliklere karşı bayrak açtıklarını kabul etmek işlerine gelmiyordu. Kadınların mücadeleye katılması, ısrarla savundukları köhnemiş, iğrenç düzenlerinin çatırdaması anlamına da geliyordu ve onlarda biliyor ki kadınların mücadeleye katıldıkları yerde kitleler çok daha yoğun katılacaklardır. Güneşin balçıkla sıvanamacağı gibi kadınların haklı mücadelesi hem halk hem de burjuvazi nezdinde kendini dayatmış ve belli ölçülerde de olsa kabul ettirmiştir.

Süreç içerisinde politikaya ilgi duyan kadınların sayısı arttı. 12 eylül sürecinde birçok kadın içeriye girdi. Bir yakının devrimci olması, devrimcilerin evinde barındırması ya da kıyısından köşesinden mücadeleye katılan kadınlar cezaevleriyle tanıştılar. Mücadelede yetkin olan kadınların sayısı ise parmakla sayılacak kadar azdı.

Cezaevleriyle tanışmak kadınların eğitimini beraberinde getirdi. Yaşanarlardan farkı boyutlarda etkilenenler oldu. Bu süreçten bir kısım insan olumlu etkilenirken bir kısmında yılmılığa kapılıp geri çekildi. Kadınların bir kısmı şubelerde olsun, cezaevlerinde olsun dışarıdaki mücadelede olsun erkek omuzdaşlarıyla bu mücadeleyi göğüsleyeceklerini kanıtadılar. Devrimciliği kadınlarında yapabileceği fikrinin kök salmasına yardımcı oldular.

Toplumun olumsuz değer yargıları 80 öğrenci devrimcilerinde de yansımaları bulmuştu. Her ne kadar "kadınlar katılmadan devrim olmaz, devrim olmadan kadınlar kurtulmaz" dense de ya da kadın ve erkeğin eşit

olduğu sosyalist değer yargısı savunulmasında bu pratikte yeterince uygulanmadı. Kadınlar pratikte daha edilgen oldular, daha pasif işlerde görevlendirildiler. Bu da kadınların çok yönlü olmalarını ve gelişmelerinin önünde engel oldu. Bu yaklaşım erkeklerin yaptığı her işi kadınlarında yapabileceği doğru düşüncesinin yaşam bulmasının önünde zorluklar çıkardı. Bu hem devrimci mücadelede alınan görevler açısından hem de evdeki işlerin yapılması açısından böyle oldu. Gelişmenin önü açılmayınca da ev işleriyle yoğunlaşmış, politik mücadelenin kıyısından köşesinden tutan ya da erkeğin kamufleri noktasında kalan bir duruma düştü. 80'den sonra bunun acısı derinden hissedildi. Bu duruma tepki olarak bir kısım kadında feminist düşüncelere yönelim baş gösterdi. Yiğınla erkek devrimcinin yanında parmakla sayılacak kadar azkadın devrimci oldu.

Ayrım noktalarını gelince 12 eylülün önce katılan sektör bakılan kadın-erkek aile ilişkisinde sol çıkışlarla yapılan ilişkiler, sağlıklı değerlendirilip aşılmadığı için "aşırıyor." adı altında bir uçtan diğer uca çözüldü. Soldan sağa savruldu. Laçkalık, örgütsüzlük, gündeme geldi "özgür aşk" savunucuları ortaya çıktı.

MEMİK — 80 önce sinde gerçekten katı olmanın, sorunu kavramamanın yanında objektif nedenleri de vardı. Toplumda büyük bir hareketlilik yaşanmıyordu. Ve bu hareketlilik kısa bir zaman diliminde alevlendi. Devrimci mücadele geliyordu. Devrim ha oldu ha olacak gibi bir hava ve bunun yaratıldığı duygular vardı. Doğru ildir ki bunun sadece kadın erkek ilişkilerine değil hemen her soruna etkileri yansımaları oldu. Düşünün ki insanlar kendilerinin "tali" görülen bir mücadele alanında çalışmaya layık görmüyor, böyle bir görev verildiğinde benimsenmiyordu. İnsanların kendileri bu alanda ruhları başka alanda oluyordu. Böylesi bir durumda çalışmalardan ne kadar verim alınacağıda bellidir. Ruh başka yerde olan beden aldığı görevleri başarıyla yapamaz. Çünkü sorun yarın devrim olacak "geri" işlerde uğraşmanın ne gereği var! noktalarında değerlendiriliyordu. Çünkü insanlar devrimin bütünselliğinin her alanın devrimdeki yerinin

ne olduğu ve iktidarı almanın ne anlama geldiğinin yeterince bilincinde ve ayrımında değillerdi.

İkincisi bu konuda feodal değer yargısı çok etkin ve yaygın. Ve bizim insanların, bizlerin geldiği yerler genelde bu feodal çevreler -(ki bir avuç büyük burjuvazi ve özentili küçük burjuvalar dışında feodal ahlak anlayışlarının egemenliğini sürdürdüğü bir toplumda yaşıyoruz-) oluyor.

Feodal anlayışta vardır. Kan davalarında kadınlar öldürülmez. Tabii kadınlar genelde öldürmezde. Yani bu davanın etkin insanları değildirler. Öyle ki bir saldırdan kaçmak için bile olsa bir kadının arkasına saklanan erkek, erkekliğinden gururundan vazgeçmiş olur. Ayrılar, sağlaşılar. Bu anlamda ölmeye öldürme kadınların yer almadığı bir savaştır. Bunun etkilerinden de söz edebiliriz.

Ayrıca "devrim ha oldu ha olacak, sevsen, sevilsen, evlensen ya da evlenmesen ne olur, kadınlar katılsa ne olur, katılmasa ne olur!" Bu duygularla, bu koşuşturmaya ve bu konuda güdülen bilinçli bir çıkış çabasıyla gelindi 12 eylülde. Bu keskin tutum alma aslında şu yönüyle sağlıklı olmadı. Bir yerde açıklık yoksa gizlilik mutlaka vardır, "gizli aşk" yaşayan bir dizi insan çıktı ortaya, endişelerini, korkularını sorunlarını açıklıkla dile getiremeyenler, kendini aşamayanlar ya da bu ortamı bulamayanlar 12 eylülün balyoz darbesi altında sapır sapır döküldü.

YDG — Genel olarak toplumsal değer yargılarından dolayı zaten bir gizlilik oluşuyor. Devrimci çevrelerde de böyle bir şey mi oldu?

MEMİK — Elbette. Açıklık yoksa gizlilik olacaktır. Çünkü ortada bir ihtiyaç bir sorun vardır. Sen bunu yok sayıyorsan, açıkça yaşanmasının koşulların yaratmıyorsa o zaman ne olacaktır? Düşünün bir, belli çevrelerde sevgili olmak, aşık olmak ya da dokunmak. Bunlar, genel anlamda söylüyorum "günah"tı. Günah derken "afaroz" edilecek bir davranış olduğunu söylüyorum. Nitekim birçok insan bu nedenlerden dolayı "afaroz" edilmiştir. Acı çekilmiştir. Bir dizi insan bu nedenden

dolayı mücadelenin dışına itilmiş ya da kendileri çıkmıştır. "Bu sorun bizim sorunumuz değildir", denilen yerde bunlar sorun olmuştur. Oysa yok sayılsa da bu sorun vardır ve var olacaktır. Bu nedenle yok sayma değilde sağlıklı çözümlenmesi noktasında kafa yorulmalı yol ve yöntem belirlenmelidir. İşte o günkü keskinliklerin ve dar bakış açısının yaşadığı süreç böyle bir obj. koşullarda gündeme geldi.

Daha sonra ise toplumun üzerinden 12 eylül gibi bir buldozer geçti. Ve tıklatırsa emperyalizmin kültür politikası, insanlardaki dejenerasyon 12 eylül sürecinde müthiş bir hız kazandı. Genelde insani değer yargıları, devrimci-demokrat değer yargıları ezildi. İnsanlar artık değişik şeylere kanalize oldular. Demin bir espiri yapıyorduk 12 eylül öncesinde devrimci olan bir arkadaş 12 eylülün sonra sağlaşıyor, düzene "en iyi" hizmeti veriyor. Ama bunu başarı olarak savunuyor. "Ben kendimi gözledim ezdirmedim!" Oysa açıklık ki teslim olmuş sağlaşılmıştır. Çalıştığı iş yerinde tam da devletin istediği gibi sağcı-cuntacı bir davranış göstermiştir. Sorunu kişiselleştirip bunu ken di mi gizlediğini, ezdirmediği gibi kavrayıp "başarı" olarak değerlendirebiliyor. Bu anlamda 12 eylül çok şeyi yok etti ezdi. Bunun yerine gelişen şey neydi? Emperyalizmin kapitalizmin ve hele hele bizim gibi toplumlardaki o feodal değer yargılarıyla kaynaşmış bir dizi insanlık dışı değer yargıları, bu etki ve özantının sonucu olarak devrimciler arasında da o "özgür aşk" a varan sapmalar; bu obj. koşullarda kendisini gösterdi.

Mücadalelerin geliştiği, devrimci dalganın halk kitleleri nezdinde yaygınlık kazandığı ve diyelim ki 12 eylül öncesi seviyeye geldiğinde bu gibi akımlar kendiliğinden ortadan kalkacak ya da asgariye inecektir. (Bu kez yeniden sektör tutum anlayışların zemini güçlenecektir. Ama böylesi bir durumla yeniden diğer uca savrulmak için geçmişte dersler çıkararak doğrunun yaşam bulması için ısrarlı olunması devrimcilerin en büyük sorumluluğu olmalıdır.) Bunlar temelsiz akımlardır. Yenilgi sürecinin, yılmılık tohumlarının geliştiği sürecin akımlardır. Ni tekim 12 eylül sonrasında en çok konuşulan şey feminizmdir. Şimdi neredeler? Mini marjinal bir-iki grupçunun dışında feminizmi tartışan var mı? O

dönemin obj. koşullarında güçlenen bir akımdı. Devrimci mücadelenin gelişme yönünde ivmelenmesiyle birlikte etkinliğini yitirdi.

"Özgür aşk" olayıda obj. koşullarda kendini gösterebiliyor ve devrimci saflarda tartışılabilir.

Yılmaz Güney'in arkadaş filminde vardı. Hani "karısı güzel olan karımı, baldızı güzel olan baldızımı öpebilir, çünkü ben de onlarınkini öpüyorum" diyordu bir burj. İşte "özgür aşk" denilen olayda budur. Ve bunu burjuvazi zaten yaşıyor. Kim kimi isterse gidip yatıyor eğleniyor. Sevgidir, gönüllü-lüktür, vs. bunlara hiç gerek yok. Sadece o anda ihtiyacı giderme ve hoş vakit geçirme bağlanımda soruna yaklaşılıyorlar. İhtiyacımda çirkin bir adamla gidereceğime yakışıklı bir adamla ya da çirkin bir kadınla değilde güzel bir kadınla gidereyim bağlanımda bir yaklaşımdır.

Marks'ın şöyle bir yaklaşımı vardır: "Burjuvalar bizi kadınları ortaklaşa kullanmayı istemekle itham ediyorlar. Eğer biz öyle düşünsedydik bunu değiştirmeye kalkmazdık zira burjuvazi zaten bugün onu yapıyor".

Burjuvazi kadında meta olarak gördüğünden bir üretilen ve yaratılan değerlerin, üretim aletlerinin ortaklaşılığında söz ettiğimizde, kadında ortak kullanmak istediğimiz şekilde suçluyorlar.

"Özgür aşk" denilen şey demin sözünü ettiğim verili koşullarda devrimci safları etkileye gelmiştir. Bunun yanında tabii ki M-L yi kavrayamamanında payımı saymak gerekir.

SEZA — Ayrıca 12 eylül öncesi yaşananlara ve dar bakış açısına tepkiyi de saymak gerekir. Yani bir tepkiselikte vardır.

O dönemde insanlar bilinçsizlik ve tecrübesizliklerinden ötürü doğrunun öyle olduğunu düşündüklerinden öyle davrandılar. Yoksa kimse kendi ya da başkaları acı çeksin diye bilinçli olarak kaçı ya da sekter davranmadı. Doğrunun o olduğu ve esas olarak sınıf mücadelesine katılmak gerektiğini düşünenek çoğuyla katıldılar. İnsanlar gece-gündüz çalıştılar. Çabaladılar yoğun

özverilerde bulundular. (Ki tüm bunlar devrimci olmanın bir gereğidir ve takdire değer davranışlardır.) Bu olumlulukları kesinlikle inkar etmemek gerekir. İşte 12 eylül insanlardaki tamda bu özellikleri silip süpürdü. İnsanlarda coşku ve özveri azaldı. Geçmişteki çabalar enayilik olarak lanse edilmeye ve bireycilik savunulmaya başlandı.

İnsanlar yaşanmışları yaşayalım paniğine düştüler. Evliliklerini, ailelerini, çocuklarını, mülkiyetlerini herşeyin üstünde tutmaya başladılar. "Artık evli bir insanım çocuğumu, çocuğumu ailemi, kariyerimi, mülkiyetimi düşünmek zorundayım." dediler. Yığınla "teorik" savunulara sığındılar. Bir çocuğa sahip olunca acı çeken milyonlarca çocuğu unuttular, ya da kıyısından köşesinden küçük bir mülkiyete sahip olunca mülksüz olan, işsiz olan yoksul olan milyonlarca insana sırtlarını döndüler, görmemezlikten geldiler. Kurtlar sofrasında mülkiyetimi nasıl koruyabilirim ya da nasıl çoğaltabilirim düşüncesiyle gece-gündüz para konuşur hale geldiler. Tüm ilişkilerini paraya göre uyarladılar, insani değerlere sırt çevirmeyi akıllanma olarak lanse ettiler vb. vb.

Oysa insanların kariyerlerinin, çocuklarının, ailelerinin ya da evliliğinin olması onların devrimci mücadeleden kopmasını asla haklı çıkarmaz. Zira devrimcilik bir yaşam biçimidir. Bunlara rağmen ve bunları kaybetmeye göze alarak girişilen bir çabadır. Devrim kitlelerin eseri olacaktır diyorsak; aile, eş, çocuk, kariyer vb. den soyut kitlelerin olamayacağıda açıktır. Tüm mesele özveride bulunup bulunmamakta, onurlu yaşamı seçip seçmemekte yattıor.

Geçmişin olumluluklarını teslim ettikten sonra tekrar olumsuzluklarına dönersek; sınıf mücadelesine coşkuyla katılan bu insanlar, bunu yaparken işte aileymiş, sevgiliymiş, çocukmuş bunları düşünmenin çok yanlış olduğunu, çok yoz düşünceler olduğunu düşündükleri için gerçekten insanın doğası gereği yaşanması gereken şeylere bile o an için set çektiler. İnsanın doğasında olan birşeye belki bir yıl, iki yıl, üç yıl set çekersin ama o sürekli kafanın içinde seni meşgul eder, ilgilendirir, sonsu-

za kadar bir kenara atamazsın. Buna gerekte yok zaten. Mücadelenin seyri gereği bazı şeyleri bazen yaşayamayabilirsin bu mümkündür ve doğal karşılanması gerekir. Yanlış olan; baştan yanlışta yaşanmasına gerek yoktur diye katı kuralların dayatılmasıdır. İnsanlarda sıkıntıya ve tepkiye neden olan işte bu anlayıştır. Yoksa devrimci mücadeleye katılmak zaten bir çok zorluğa baştan göze almak demektir.

Geçmişin katılığında, çekilen sıkıntısında cehaletin, tecrübesizliğin etkisi oldukça büyüktü. Ondan sonra insanlar niçin bu kadar acı çektik, niye böyle yaptık diye bir yönüyle (ki asıl neden devrimci kişiliğin oturmamış olmasından kaynaklanıyor) ona tepki olarak gerçekten daha uç noktaya gittiler. İsteyen istediğiyle yaşasın, isteyen istediği gibi yapsın savunusuna girdiler. Ve bunuda birşey sandılar. Toplumun tutucu-feodal değer yargılarına karşı bir bayrak açma, onarı aşma, onları mahkum etme olarak lanse etmeye çalıştılar. Tabii ki katı feodal geleneksel şeylere karşı çıkmak elbette iyidir. Ama ona karşı çıkmak böyle mi olmalıdır? Yani bir bataklıktan çıkarken bir başka bataklağı gömülme mi olmalıdır?

Bunu teorik olarak savunanlar ya da pratikte belli ölçüde yaşamaya çalışsanlar o savundukları şeylerin hiçte cennet olduğunu, rahat olduğunu, mutluluk getirdiğini görmediler. İnanyorum ki bu tür bir yaşamda da rahatsızlıklar, mutsuzluklar, kıskançlıklar, yetersizlikler oldu. İnsanlar çok karmaşık bir ruh haline girdiler ve birçok değer yargıları sarsıldı. Bugün "ben özgür aşk yaşıyorum" deyip mutlu olana kişi olarak gerçekten rastlamadım. Çünkü böyle bir yaşam bir çok karmaşıklıkta beraberinde getiriyor. Çoğuda teorik düzlemde savunduğu şeyi pratikte yapamadı ya da yaptığında çok zor durumda kaldı, ruhsal dünyası allak-bullak oldu kişiliği parçalandı mutsuz oldu. Bazılarıda "komünist toplumda böyle olacaktır" değerlendirmesinden hareketle soruna yaklaştılar -ki oda bir ütopyadır- ne olacağına kararı o dönemde insanlar verecektir. Kaldı ki öyle olacak olsa bile o gün için varsayılan ilişkiyi günümüzde yaşamının anlamı ne?

SÜRECEK

EKİM'E DAİR

Safa FERSAL

Doğa çekip çeviriyor, deviniyor, değişiyor ve tüm bu eytişim içinde yer alan varlıkları, insanları dönüştürüyor. Daha dün güneşli, sıcak yaz günlerinde altın sarısı buğday tarlaları arasında elinin tersiyle alındaki teri siliyordu bir ırgat... Ya da bir işçi, -yakası kirli işliğiyle, makina yağı kokan, sağına soluna demir tozu-talaş veya kömür karası serpilmiş mavi işliğiyle- evine dönüyordu. Öğrenciler bir masa başında oturmuş tartışıyorlardı.

Deniz enine-boyuna dolgun, sessiz, kımıltısız ve pırıltılıdır. Dağlarda kekikler, ıtırılar, ışıklar, şölen çiçekleri, yabani menekşeler, çoban ısıkları, düğünler, halaylar ve gerillalar... Aylı, dolun geceler... Ağustos böceklerinin gevezeliklerini sonsuza vardıkları; Kırkağaç kavunu, Diyarbakır karpuzu kokan efil efil rüzgarlı, mavi-sarı yıldızlı yanına gebe geceler.

Ya şimdi? Bu soğuk, bu yağmurlu ve fırtınalı günler. İnsanlar paltolarına sarılmış kaygıyla koşuşturuyorlar veya duraklarda, iskelelerde, kuyruklarda titreyerek bekliyorlar. İNSAN. Bu sözcüğü en güzel işleyen sanatçı bence Sait FAİK "İnsansız hiçbir şeyin güzelliği yok. Herşey onun sayesinde onunla güzel. Bu dakikada, bugünün güzelliği, gökte ay, uzakta güneşin billur bahçe gibi pırıltısı, hiçbir şey değil... Bütün bunlar kötü resimler gibi..." "...İçim kalabalık çekiyor, insanlar çekiyor. Yandan çarklı durdu. Bir iskeleye insan boşalıtı. İnsan aldı, insan!..." İnsan...! Herşeyin yoksul elbiseleri gibi lime lime, nem almış sıvalar gibi parça parça döküldüğü zaman yalnız sen varsın insan. Yalnız sen varsın. Yalnızlığımın, yaşlılığımın, sevimliliğimin, egoizmimin ortasında daha dün şehvetle sarıldığım, korkusundan haz ettiğim; yıldızları, yandan çarklıyı derin suları, heykelleri, gotik binaları, ağaçlık ıssız yolları, pek sevdiğim yeşil yeşil, kırmızı kırmızı, turuncu turuncu yanan işaret fenerlerini geride bırakıp, sana yalnız sana aşırım"

İnsansız neyin güzelliği olur? Masa başında keyifle parasını sayan kompradördan, cepleri biraz daha şişsin diye ezilen halkları birbirine kırdıran sömürgeciden söz etmiyorum ben. Sait Faik de öyle... Elleri taze ekmek kokan, alınları kırışmış, yorgun, umarsız sömürülen insanlardan söz ediyoruz.

*"Herşeydir bir insan, herşeydir
Yalandır kısalığı yaşamın ve özellikle insan
dediğimiz şey
İnançlı bir insan soyunun parçasıysa"*
Edip Cansever

O, köleci devlet yapısından bu günümüze değin kanını emdirse de yarasalara, teninde inci taneleri gibi parlayan teriyle, içten gülüşüyle, direnciyle, utkusuyla, yenilgisiyle, ağıtıyla, şöleniy-le inaçlı bir sınıfın, emekçi sınıfının parçasıdır. Ve günümüzde, çeşitli demagojiler, yalanlar, hilelerle kandırılıyor, eziliyor bu inaçlı soylu, uysal sınıf...

Sabah iş, akşam ev... TV... Göstermelik sah-te politikacıların palavralarını dinleyip, kapitalizmin çürüdükçe kendini güzel, çekici gösterme isteğiyle sergilediği baldırbacağı gözünü dört açarak izledikten sonra uykuya... Umutlu düşle-re...

Bu niye böyle? Kulaklar sağır, gözler kör... Ürettiği halde yönetmekte kararsız veya çekingen. Oysa direnmeli, örgütlemeli, savaşmalı... Yaşam gün geçtikçe onu daha çok eziliyor, patronu ona daha çok hükmediyor...

Oysa kendi dışında devinen, değişen bir do-ğa var. Dün güneşli sıcak yaz, bugün yağmurlu karlı soğuk kara-kışa devindi. Emekçi de dönüş-meli. Doğaların ve yasaların dönüştüğünün farkı-na varmalı... Okumalı, öğrenmeli. Bilinçlendikçe gelişmelerin uzlaşmazlığını kavrayacak gerçek ve onurlu yaşama ellerini uzatacağı... Sımsıkı avuçladığı gerçekliğin sınıf kavgası olduğunu

anlayınca, kavgayı yurtsayacaktır. Ne görkemli bir uğraş!..

Seçim, sandıklarını çiğneyip geçmiş, yürekleri yalın yalın sınıf ateşiyle volkan, ellerinde silah kendi iktidarına yürüyen işçiköylü yığınlarını görüyoruz. Şan olsun Proleterya Partisi'ne.

ŞİİRE ÇAĞRI

Şiirlerden bir hayat yaratmaktansa, hayatın kendisini şiire dönüştürmek daha iyi olmaz mı? diye soruyor Octavio PAZ ... Yanıtı içimizde gizli... İçimizden fıstırmaya çalışan, açığa çıkmayı bekleyen bir giz. Öyleyse ne duruyoruz?

"Siz evet siz / Hiç kavrayabilir misiniz / Niçin / Bunca alay ve küfür sağnağı altında dingin / Bir tabağa koyup da ruhumu / Gelecek yüzyılların şölenine sunduğumu? / Büyük meydanların sakalı uzamış çehresinden / Hiçbir işe yaramaz bir göz yaşı halinde akıp giden / Ben / Belki de son şairim / ... İşte ben / Sıyrılp her türlü dehşetten / Gün ışığının nefretini çağdan çağa taşıyan ben / Demirden kirişler halinde gerilmiş ruhla ben; İmparatoru lambaların / Gelin / Hepingiz için yerim var! / Sessizliği paramparça eden kim / Benim. / Ve benim, güneşen boğucu kementlerine başkaldırıp haykıran / Şimdi de sözcüklerle / Hani o basit / Hani o öküz böğürmelerini andı ran / Sözcüklerle ben / Yeni ruhlarımızı ortaya sereceğim / Arı vızıltılarıyla ruhlarımızın yaylarını titreten ruhlarımızı. / Parmaklarımızla şöyle bir dokunacağım başlarınıza / O kadar / Ve dudaklar bitecek dokunduğum her yerden / En büyük öpüşlere uygun dudaklar / ve dil fişkiracak / Tüm halklara geçerli bir dil / Yürekten...

VLADİMİR MAYAKOVSKI

Bu dil, ezilen dünya insanların ortak bir dili olacak ve altınçağ şölenlerinin çığlıklarında, evrensel bir şiirle, özgürlüğün-eşitliğin kutsal, görküllü şiiriyle komünal yaşamlara doğru coşkun nehirlerle karışıp akacaktır. Onun için zaten özümüzde bir ateş parçası gibi duran şiirselliği, tezgah başlarında alınterlerimizle, tarlada ürünümlüze, yapılarla harcimizla-grevimiz, hincimizla-direnşimiz, mermimizle şiire dönüştürelim. Şiirselliği değil şiiri yaşayalım. Bunun için çabaya gerek var. Bu güç bir iş ama onurlu bir uğraş. Çünkü gözünüzü her diktiğiniz yerdedir o... Önemli olan görmek... Görüp, ona soyunmak...

Çınlıçplak... Yeter ki bir şafak rüzgarı eşliğinde teninizi yalayıp geçsin. O zaman baştan -ayağa ürperir, sonra hoş bir imgeler dünyasına dolarısınız. Sanki hiç uyanmamış gibi. Değişik bir evrende bulursunuz kendinizi. Dışarıda ellerinde özgürlük meşaleleriyle emekçi yığınlar... Dışarıda utkulu marş adımlarıyla "dorukları ele geçirmiş" ülke insanları...

"Küçüksü çayırını, şantiye yapmışlar / İşçiler beton döküyor, demir eğiyor, zift kaynatıyor / Vakit öğleyi geçti çoktan, yemeklerini yemiş olmalılar / coca-colaya doğrayıp ekmeklerini / İşçilerimiz, yarını kuracak olan işçilerimiz / Ben görür müyüm bilmem / Ama kuracaklar mutlaka / coşkuyla çakacaklar her çiviye, türkülerle dökcekler betonu...

Edip CANSEVER

Yarınların sahipleri... Ekmeğe sevdalı, buğulu öpüşlerin kök saldığı, kızıl yarınlar. Sevdalımızın süt-akı teninde mırıldandığımız inci inci dizeleler... Engin denizleri, duygularımızın mavi içsuyu olarak erimimize sardığımız, o güzelim insanları bağrımıza sımıcak sardığımız, dünyayı kucakladığımız; kötülüğü, sömürüyü, yalanı kuşatıp yüreğimizdeki mağmayla erittiğimiz günlerin adı "YARIN"lardır.

Öyle yarınlara şiirler yakışır. O yarınlar şiirlerin kavgaları kucaklayan mermilli dizeleriyle örülmüştür çünkü... Her sözcüğün de bir gerilla yüzü, her harfinde silah yarası vardır.

Hayır!.. Açma gözlerini... Şimdiye değin açık tuttuğun bu gözler hiçbir şeyi görmedi. İçselliğinin devriminde şiiri düşün. Algıla. O ki seni kendi gerçekliğiyle birlikte, birdenbire hayallerden silkip dış dünyaya ulaştıracak, bir yanardağın duman tüten ağzına bırakacaktır. Sen bu havayı soluyacaksın.

Korkma. Bu teninin yanık ter kokusudur. Tanı. Ve alış... Bunca şiir bunca ezgi, bu kokuyla isyana dönüşmedi mi zaten çağlarca!..

Kilimine desen, ölümüne ağıt, utkuna şölen, gözyaşına diren, kahrına sabir, sevdana düğün, coşkuna halay olmadın mı?

Üret proleter aşkını / verimli yüreğinin yamacında / gerilirken sancıyla bilinç damarların / yarınların savaşçı çocuklarına gebe kal / sabırla diren / ve inatla besle bilgeliği / ki çığlık çığlığa doğsun isyanın / kitlelerin yüreğine. Seni bir güle armağan ettim.

S. FERSAL

Evet... yaşamının proleter çiçekleri kök verdikçe verimli ülke topraklarına ve imgeler, sonsuzluk amacına üredikçe; sınıfsız toplum bütün suskunluğuyla dağ menekşeleri adına konuşacaktır. Emek konuşacaktır, konuşmaktan öte coşkun nehirlerin söğüt ağaçlı kıyılarında alizelerle ezgilenecektir. Alınteri türkü olacaktır, gü-lümsemeler çoban ateşlerinin kıyısında şölensi devinim.

Yeter ki bu kavgayı paylaş. Tarlada, atelyede... Ellere bir bak, törpülenmiş yüreğine, yaşamdan beklediklerine. Nasıl umutsuzluğa düşüyorsun? Ama yersiz...

Kendini sorguladın ve umuda çıktı bütün yollar... O arabesk kederler yok arttır, iyi şiirler okuyan, iyi kavgalar veren ebemkuşakları açan bilincinde...

Bak ölüm haberleri geliyor dağlardan. Dağ dediğin nedir ki? Külsü-karanlık bulutun bir anlık gölgelediği, ama bir anlık coğrafya slüeti. Gerilla, bir solukta dağıtır o bulutu... Bir mermide, binlerce sloganda. Geriye salt, barut kokusu, bir çığlık ve ay ışığı kalır. Güne bakanlar, kar taneleri, laleler, sevdalı şafak nöbetleri, bir resim kalır... Bir de onurlu yaşam...

Ağzından kan tadın da ekme parçası. Kanan deniz soluğu, mayıs gelinciği, uçurum diplerinde pusular; bir ses, yaraya sarılmış mendil ve KAN

MENDİLİMDE KAN SESLERİ

Her yere yetişilir / Hiçbir şeye geç kalınmaz ama / Çocuğum beni başışla / Ahmet Abi sen de başışla. / Boynu bükük duruyorsam eğer / İçimden öyle geldiği için değil / Ama hiç değil / Ah güzel Ahmet Abim benim / İnsan yaşadığı yere benzer / O yerin suyuna, o yerin toprağına benzer / Suyunda yüzen balığa / Toprağına iten çiçeğe / Dağlarının, tepelerinin dumanlı eğimine / Konya'nın beyaz / Antep'in kırmızı düzlüğüne benzer / Göğüne benzer ki gözyaşları mavidir / Denizine benzer ki dalgalıdır bakışları ... / Camcının cam kesmesine / Dülgerin rende tutmasına / öyle bir cigara yakımına / Birinin gazoz açmasına / Minibüslerine, gecekondularına / Hasretine, yalanına benzer / Anısı ıssızlıktır / Acısı bilincidir / Bıcağı gözyaşlarıdır kurumakta olan / Gülemiyorsun ya, gülmek / Bir halk gülüyorsa gülmektir / Ne kadar benziyoruz Türkiye'ye Ahmet Abi / Cigara paketinde yazılar resimler /

Resimler: cezaevleri / Resimler: özlem / Resimler: eskiden beri / Ve bir kaşın yukarı kalkık / Sevmen acele / Dostluğun çabuk... / Ve zaman dediğimiz nedir ki Ahmet Abi / Biz eskiden seninle / İstasyonları dolaşırdık bir bir / O zamanlar Malatya kokardı istasyonlar / Nazilli kokardı / Ve yağmurdan islandıkça Edirne postası / Kılı gibi ince İstanbul yağmurunun altında / Esmer bir kadın sevmiş gibi olurdun sen / Kadının ütülü patiskalardan bir teni / Upuzun boynu / Kırpikleri / Ve sana Ahmet Abi / Uzaktan uzaktan domates peynir keserdi sanki / Sofranı kurardı / Elini bir suya koyar gibi kalbinden akanı koyardı / Cezaevlerine düşsen cigaralar getirirdi / Çocuklar doğururdu / VE O ÇOCUKLARIN DÜNYAYI DÜZELTECEK ELLERİNİ İŞLERDİ BİR DANTEL GİBİ / O Çocuklar büyüyecek / O çocuklar büyüyecek / O çocuklar... / Bilmezlikten gelme Ahmet Abi / Umudu dürt / Umutsuzluğu yatıştır / Onlar ki, hepsi / Bir tutsak ağaç gibi yanlış yerlere büyüyenler / Ah güzel Ahmet Abim benim / Gördün mü bak / Dağılmış pazar yerlerine benziyor şimdi istasyonlar / Ve dağılmış pazar yerlerine, memleket / Gelmiyor içimizden hüzünlenmek bile / Gelse de / Öyle sürekli değil... / Ahmet Abi, güzelim, bir mendil niye kanar / Diş değil, tırnak değil, bir mendil niye kanar / Mendilimde kan sesleri...

Edip CANSEVER

Mendiller kan sesleri "Ahmet Abilerin" göz yaşlarında sosyalizme, altınçağa bir sungudur. Ama, birşeylerin hep gerisinde durmakta, ölüme teslim olmaktır. Haykırmak gerek, alımlı bir deniz akşamına bakar gibi. Dalgaları hizmalı, kumsalları altın toz taneli, kavga veren yüzlere benzeyen deniz akşamlarına... Kesin bir kararla silahını omuzuna vuran delikanlıya... Perçeminde kuzey yıldızı açan partizan kıza...

Dize dize fırtınalı şiirlere. Hayatı şiire dönüştürerek. Şiiri savaşa. Birinin eli makina yağı kuyuyor. Giysisi, şanlı işçi tulumu. Yakasındaki karanfile iştirilmiş mavi gülüş. Diğerinin avuçlarında çelik bileyen nasır. Alın kırış kırış hasat mevsimi. Teni buğday tozu.

Şiire davet ediyor bizi... Karanfil yakalarının başak demetlerinin emeğe saltanat kurmuş isyancı şiirine...

Haydi YAŞAMI ŞİİRLEŞTİRMEYE, ŞİİRİ SAVAŞTIRMAYA!

EVRİM ÜZERİNE II

EVRİM KURAMLARI

Evrim konusunda Lamark (1744 - 1829) ve Darwin (1809 - 1882) kuramları uzun yıllar gündemde kaldı. Geçerliliklerini bütün olarak koruyamasalar bile bu konuda klasikler olarak önemlerini hala korumaktadırlar. Bu kuramlar yayımlandıkları sıralarda, biyoloji bilimi bu kadar ilerlemiş değildi. Kalıtımın ve dış etkenlerin rolü hakkında hemen hemen hiçbir bilgi yoktu.

Bu bilgilerin gündeme getirdiği kuramlar kendi adlarıyla anıldılar. Bilimin ufkunun gelişmesiyle, bu kuramlar yeniden yorumlanıp, biçimlendirildi. Neo-lamarkizm ve Neo-Darwinizm olarak yeniden gündeme geldiler.

LAMARKİZM

1908'de Fransız doğa bilimcisi "Philosophie Zoologique" adlı bir yapıt yayımlandı. Lamark bu kitapta, kazanılan karakterlerin kalıtımı özüne dayalı bir evrim açıklamasında bulundu. "kazanılan karakterLER" bir bitki veya hayvanın yaşamı boyunca çevresel etkilere uyması bakımından ortaya çıkan *modifikasyonlardı*. (değişimlerdi.)

Bireyin gelişmesi sırasında kazandığı herhangi bir özelliğin, kendinden sonra gelen döllere geçmesi ve bunun kuşaklar Boyu birikici bir biçimde devam etmesidir.

Lamark, bu saptamalarla iki varsayım öne sürdü. Birincisi "Kullanma ve Kullanmama" yasası.

Bu varsayımına göre, vücudun fazla kullanılan bölümünün gelişeceğini, kullanılmayan bölümlerin ise tersine, körleneceğini, hatta kaybolacağını kabul etti.

İkinci varsayımına Lamark - "kazanılan özelliklerin kalıtımı ya-

sası" adını verdi. Bununla da, herhangi bir hayvanın kullanılma ile gelişen ve kullanılmama ile körlenen özelliklerin, kalıtsal yolla yavrularına geçebileceğini kabul etmiş oldu. Evrimin neden ve nasıl olabileceğine ilişkin görüşünü bu iki varsayımına dayanarak şöyle özetledi: "Döller boyunca yeni özelliklerin kazanılması veya kaybolması sonucu yeni türler gelişir."

Lamark - görüşünü desteklemek için doğadan bir çok örnek seçti ve kendine göre yorumladı.

O'na göre; "Zürafalar hemen hemer her zaman kuru ve otsuz bölgeler de yaşarlar. Ağaç yapraklarıyla beslenmek gereksinimi, onları sürekli olarak yukarıya doğru uzanmaya zorladı. Uzun bir süre türün bütün bireyleri tarafından sürdürülen bu alışkanlık, ön ayakların arka ayaklardan daha uzun olması ve boyunun, ön ayakların yerde kalmak koşuluyla altı metre yüksekliğe erişecek bir uzunluk kazanmasıyla sonuçlandı."

Lamark - yetiştirme ortamının doğrudan etkisiyle de bitkilerin değişeceğine inandı. Bir bölgede iklimin kuraklaşması, bitkilerde depo etme gereksinimini doğuracaktır. Bölge uzun yıllar içinde çölleşecek, bitkiler de su saklama özelliğini kazanmış olacaklardı.

Canlıların içinde yaşadıkları ortamın Fiziksel, kimsayal ve biyolojik koşullarına çok iyi uyacakları düşünülürse LAMARK KURAMI doğru bir kuram gibi düşünülür. Ancak yapılan deneyler de, bir canlının yaşamında kazandığı yeteneklerin yavrularına geçtiği görülmemiştir.

Çinliler yüzyıllarca, ayaklarının küçük kalması için çocukluk yaşlarında demir ayakkabılar kullandılar, ama ayakları bugün normal boydadır. Müslüman ve Yahudiler de yüzyıllardır sünnet olmuşlardır ama bugüne kadar sünnetli bir çocuk dünyaya gelmemiştir.

Fakat bununla birlikte bazı araştırmacılar, özellikle canlıların ortama ve koşullarına çok iyi uyduklarını gözönünde tutarak LAMARKİZMİ tamamen yadsımanın doğru olmadığına inanmaktadır.

Bugün bakterilerin birçok bakterisidlere ve böceklerin insektisidlere karşı bağışıklık kazandıkları görülmektedir. İlk bakışta bu olay Lamarkizmi destekleyen bir olaydır. Çünkü ortam, koşullarına karşı bakteri veya böceklerin kendisini koruyabilecek şekilde değişmiştir. Ancak yapılan araştırmalarda bütün bakterilerin veya bütün böceklerin belli bir ilaca karşı derhal bağışıklık kazanamadıklarını, ancak birkaç döl sonra bir iki bakteri veya böceğin bağışıklık kazandığı ve bunların döllерinin çoğaldığı görülmektedir. Bu durum bir çeşit mutasyon olayı olarak kabul edilebilir.

Dış şartların belli bir canlının gelişmesi üzerinde olan etkisini gösteren ve canlının ortama daha iyi uymasını sağlayan pek çok örnekler vardır. Ancak bu örneklerin hiçbiri Lamark'ın düşündüğü şekilde bir canlının gelişmesi esnasında kazandığı yeteneklerin yavrularına geçtiğini göstermemektedir. Sadece bir canlının gelişmesinde dış faktörlerin de etken olduğunu ortaya çıkarmaktadır. Lamarkizm'i fenogenez biliminin buluşlarıyla

bağdaştırmaya çalışan hipoteze Neolamarkizm adı verilir. Fenogenez bir canlının oluşumunu inceleyen bilim dalıdır. Bir canlının gelişmesinde dış şartlarında rol oynadığını ortaya çıkarmıştır. Fenogenez bilimine göre canlının oluşmasında ana-babasından aldığı kalıtım faktörleri, gelişme esnasında içinde bulunduğu dış faktörler ile birlikte etken olurlar.)

DARWINİZM

Darwin; canlının evrimini daha çok doğal seçmeye bağladı ve kuramını bu yönde geliştirdi.

Darwin'in temel görüşleri: Herhangi bir popülasyon, bulunduğu bölgede yetişebileceğinden çok daha fazla genç bireyler meydana getirir. Bu bakımdan hayatta kalmak için bireyler arasında yarış kaçınılmaz olur.

Yaşam kavgasında, özel değişiklikleri nedeniyle mevcut koşullara iyi uyan bireyler ancak yaşayabilir. Böylece bireyler arasında doğal seçilme olur; ortama uyan kalır, uyamayanlar elenirler.

Doğal seçmede etkin olan değişimler, yani seçilmeye neden olan varyasyonlar, kalıtsal yolla dölden döle geçebilir. Böylece değişik özelliklerin birikimi ile yavaş yavaş yeni türler ortaya çıkar.

Darwin'in bu sonuca varmak istediği yöntem üç kısımda incelenebilir.

Varyasyon (değişim) - Darwin bitki ve hayvanlarda doğal olarak meydana gelmekte olan değişimleri farkettiler. Bu konuda uzun süre kayıptı. Aynı türün tüm bireyleri, dar bir alanda yaşadıkları zaman dahi birbirlerinden farklı oluyordular. Hatta aynı ana-babadan gelen iki birey, hiçbir zaman birbirinin tam benzeri değildi.

Darwin, bazı varyasyonların dölden döle kalıtıldığını; bazıların ise bir sonraki döle geçmediğini

ni gözledi. Fakat kalıtım bilgisi çok eksik olduğundan, farklı iki değişim (varyasyon) tipi olduğunu bilemedi. Bu yüzden kalıtsal değişim hakkında fazla birşey söyleyememiştir.

Varolma Savaşı - Çoğu tür, kendi popülasyonunu elde tutmaya yeterden fazla döl verir. Birey sayısında artış oranı geometriktir. (2, 4, 8, 16 gibi) Herhangi bir türün bütün yavruları yaşasaydı ve tekrar üreyebilseydi, ve bu olay bir kaç nesil sürebilseydi tüm dünyayı kaplardı. Örneğin tek yıllık bir bitki, her yıl 100 tohum verseydi. Bu 100 tohum, bir sonraki yetiştirme mevsiminde 100 bitki meydana getirir ve her bitkide 100 yeni tohum verirdi. Birbirini izleyen 8 büyüme mevsiminin sonunda yüz bin milyar olgun bitki ortaya çıkacaktır. İlk bitkinin torunu olan bu bitkiler, mısır olsaydı ve normal ekim aralığında ekilseydi, dünyanın tüm tarım alanını kaplardı. Yaşam kavgası, çevrenin tüm etmenlerine karşı yürütülen bir savaştır. Başka bir deyişle, bir zaman aralığında olgunluğa erişen ve üreyebilen birey sayısı, dengede kalır veya ölen birey sayısını aşarsa, bu takdirde türün hayatta kalması güven altına alınmış olur. Aksi halde o tür, er geç ortadan kalkacaktır.

Doğal Seçme - Canlılar doğal koşullarda yaşam kavgası verdiklerinden, belli koşullar takımına en iyi uyabilen bireylerin daha çok yaşama şansı olacaktır. Türlerin içindeki veya türler arasındaki değişmelerin çoğu, canlı için önemli olur: Çünkü bunların bazıları yararlı bazıları zararlıdır. Çiçek rengi, meyva iriliği, yaprak şekli gibi varyasyonlar (değişmeler), başlangıçta bitki için önemli olmayabilir. Ama klorofil eksik fideler, az besin yapacaklar ve diğerlerinden daha yavaş gelişeceklerdir. Böyleleri, diğerleri tarafından bastırılırlar ve bir

süre sonra gelişmeyip yok olurlar. Komşularına kıyasla % 1 daha az yararlanmaya sebep olan özellikler bile öldürücü olabilir.

Doğal seçme, daha fazla yavru verme bakımından da etkin olur. Popülasyon içinde üstünlük gösteren bireylerin yavrusu, bir sonraki nesilde daha fazla olacak ve iyi uyum göstermeyen diğer bireylerin yerini alacaktır. Böylece, küçük fakat yararlı olan kalıtsal değişimlerin nesilden nesile birikmesi, canlıların yaşadıkları ortama gittikçe daha çok uymalarına yol açmış olur.

Kısaca Darwin'in doğal seçme olarak adlandırdığı olay, canlıların yetiştiği ortam, faydalı değişimlere (varyasyonlara) sahip biçimleri (formları) seçmeye, zararlı yönde olanları elemeye yöneliktir.

Evrimin pek çok kanıtı gösterilmiş ve evrim düşüncesini doğrulanmıştır. Ancak evrimin kaynağını oluşturan değişimin, çevresel ve kalıtsal olmak üzere iki çeşit olduğunu, her iki araştırmacıda bilememiştir. Her ikisinde değişimin temel nedenlerini açıklayamadılar.

Çevresel değişimlerde, yetiştirme ortamındaki farklılıklar tarafından yapılan varyasyonlar (değişim) ortam normale döndüğünde, organizma normal görünüşünü tekrar kazanmaktadır.

Organizmalarda görülen değişimler her zaman kalıcı olmamaktadır. Bu bakımdan "varyasyon vardır" deyip geçmek ve bunların evrime yol açtığını söylemek bir yerde yanlış olur. Lamark bu yüzden eleştirilebilir. Darwin'de bu görüşü geniş çapta benimsemiştir. Lamark'ın kazanılan karakterlerin kalıtımı esaslı üzerinde yeni hayat formlarının kökenini açıklayan varsayımı çağdaş biyologlar tarafından terkedilmiştir.

Lamark'a karşı çıkmak için daha önce verdiğimiz örnekler çoğal-

ulabilinir. Görüşler doğrudur. Ama canlılara doğa bizim yaptığımız işlemleri uygulamaz.

ÇAĞDAŞ EVRİM GÖRÜŞÜ

Kalıtım bilgisi 20 yy başlarında Mendel'in buluşlarıyla hızla gelişti. Böylece evrimin birinci ve önemli kademesi olan değişimlerin (variasyonların) meydana gelme şekli açıklığa kavuşmuş oldu. Bundan sonra doğal seçme (seleksiyon) ve ayrılmayı (izolasyon) anlamak kolaylaştı.

Canlıların evrimindeki üç kademeye, değişim, seçme ve ayrılma-ya değinelim.

Değişim - Canlılarda çevresel ve kalıtsal (genotip) değişimler olabilir, evrim bakımından kalıtsal olanlar önemlidir. Bu kısımda kalıtsal değişimden bahsedeceğiz. En küçük kalıtsal birim gendir. Genler karmaşık kimyasal bileşikler olarak ele alınabilir. Her gen çifti kimyasal bakımdan birbirinden farklıdır. Bir çiftin eşleri daha bir-biriyle aynı olmayabilir.

Bir organizmanın herhangi bir özelliği için bir veya birçok gen sorumlu olabilir. Genler çeşitli etkenlerle değişmektedir. Bu değişiklik ve organizmanın değişik bir görünüş alması bir mutasyon olayıdır. Değişimin iyi anlaşılabilmesi için organizmaların görünüş biçimlerini de gözönüne almamız gerekir. Görünüş biçimi (Fenotip), bir organizmanın biçimsel ve fizyolojik özelliklerinin tümünü kapsar ve organizmanın görünüş biçimi, yetiştirme ortamının o canlının kalıtsal biçimini (genotip) etkilemesi ile ortaya çıkar.

Mutasyonlar, normal olarak bütün türlerde meydana gelir ve bazen mutasyon (değişkenme) oranlarını ölçme olasılığı vardır. Değişkenme oranı, türlere ve de farklı özellikleri belirleyen farklı genlere göre değişir. Ortalama olarak, veri-

len bir özellik bakımından, 100.000 bireyde bir değişkenme görülür. Isı, ışın, çeşitli kimyasal maddeler yardımıyla değişkenme oranı artabilir.

Verilen herhangi bir gen, pek sık olmamakla beraber, doğal olarak mutasyona uğrar. Mısır bitkisinde, su (şekerli) geni bir milyon gamette 2.4 oranında değişir.

Mısırdaki gen mutasyonlarının sıklığı

Genler

R (renk faktörü)
I (renk önleyici)
Pr mor
Y sarı
Sli kırışık

Saptanan gamet (1*)

554.786

265.391

647.102

1.745.280

2.469.285

Gözlenen mutasyon sayısı

273

28

7

4

3

Mutasyon oranı

492

106

11

2.2

1.2

Yukarıdaki tabloda görüleceği gibi bir gen; kimyasal yapısını kolay kolay yitirmemektedir. Yani hata olmaksızın kendini tam olarak birçok defa çoğaltabilmektedir. Fakat belli bir gamette binlerce gen bulunabilir. Örneğin verilen türde 5000 gen var ise ve değişkenme oranı 1/100.000 kadar bulunuyorsa, her 20 gametten biri değişkenmeye uğramış bir gen taşıyor demektir. Ayrıca değişkenme oranını artıracak doğal durumlarda vardır. Uzun süre beklemek veya zayıf tohumlar mutasyon oranını artırır. Gelişmeleri iyi olmayan (zayıf) tohumlardaki değişkenme oranının yüksekliği şu

anlama gelebilir. Bir organizma, bulunduğu ortama çeşitli nedenlerle iyi uyum göstermiyorsa, söz konusu özellik veya özellikler, zayıf durumda bulunacak ve bu nedenle o özelliği belirleyen gen veya genlerde değişkenme oranı artacaktır. Değişkenme oranının artması ise; o canlının verilen ortama uyması için yeni bir olanağın doğması demektir.

100.000 gen de bir değişkenme oranı, evrimsel değeri olmayacak kadar düşük gözükür. Fakat bu hiçte küçümsenemeyecek bir orandır. Aynı türde milyonlarca canlı olduğu ve yine her canlının kural olarak binlerce geni bulunduğu gözönüne alınırsa, doğal mutasyonların ne kadar sık olduğu kolayca anlaşılır. Ayrıca, jeolojik devirler de düşük gibi görünen değişkenme oranı ile yeni biçimlerin gelişmesine olanak sağlayacak kadar uzundur. Ayrıca yüksek ve düşük değişkenme oranlı türler vardır, yüksek değişkenme oranları olanlar, evrim yönünden, daha etkin ve doğurgandırlar. Böyle türlere plastik (esnek) türler denir.

Evrim, çoğunlukla oldukça yavaş ve derece derece ilerleyen ve devamlı bir akış içinde gibi gözükür. Fakat bunu organizmaların kalıtsal biçimindeki küçük değişimler sağlamaktadır. Mutasyonların, organizma üzerinde yararlı bir etkiye bulunmak için meydana geldiğini söylemek zordur. Değişkenmelerin yönlendirilememesi önemli bir kanıttır. Kurak iklime veya sulu hayat şekline uyarlanmalar, kuşkusuz, bitkilerin yaşamalarına uygun yapısal ve diğer değişimlere gereksinme duydıklarından olmalı; özel bir ortama cevap vermek için meydana gelmedi. Başka deyişle bitkiler, kendi kendilerini amaçlı olarak çevreye uydurmadılar. Doğal mutasyonlar ve yeni gen düzenlemeleri, özel yaşam koşullarına tesadüfen uyduklar ve içinde buldukları organizmaların nesillerini sürdürmelerine olanak sağladılar.

Canlılar alemine bakarsak organizmaların kromozom (2*) durumları özden geçirilirse en ilkel canlılarda bugünkü anlamda bir kromozom bulunmadığı; oysa gelişmiş canlılarda, kromozom sayısı bakımından geniş bir dağılım olduğu farkedilir: (~ 2-308'e kadar) Farklı familya ve cinslere bağlı canlılarda farklı kromozom sayısı vardır. Aynı cinsin farklı türlerindeki bireylerinde de farklı kromozom sayısı vardır. Bazen tür içinde de kromozom sayısı değişikliği görülebilir. Kromozom sayısındaki farklılıklar kural olarak poliploidi olayı sonunda meydana gelmiş olabilir. Poliploidi olayı kalıtsal biçim değişimleri yaratmasada önde gelen etmenlerden biridir. Yüksek canlılar arasındaki geniş çeşitliliğin önemli etmenidir.

Evrim görüşü açısından, poliploidinin üç şekli vardır: Otopoliploid, allopoliploidi ve anöploidi. Otopoliploidi bir organizmanın kromozom sayısının iki veya daha fazla katına çıkarılmasıdır. Otopoliploidi ile meydana getirilen kalıtsal biçime ilişkin değişikliğin esası kromozondan, iki yerine 3, 4, 6 kromozom bulunacak şekilde kromozom sayısının artmasıdır. Örneğin çiçek rengini C₁, C₂, C₃: C₁ C₂ C₃ gibi genler belirleyecektir. Teorik olarak kalıtsal içerik değiştirilmeksizin sayısal artış sağlanmış olur.

Anöploidi; bir organizmanın temel kromozom sayısından olan sapsmaları kapsar. Bu sayede bazı gen-

lerin grup halinde kaybı veya artışı söz konusudur.

Allopoliploidi de, otopoliploideki gibi bir sayı artışı söz konusudur. Ama bu artış, otopoliploidi de olduğu gibi aynı takımın misillenmesi şeklinde değil. Farklı genomların (3*) birbirine eklenmesi şeklindedir. AA genomlu bitki, BB genomlu bitkiyle melezlenir veya ikilenmesi olursa kalıtsal biçimi (genotipi) AABB olan yeni bir tür ortaya çıkar. Böyle bireylere (veya türlere) allopoliploid veya amlidiploid denir. Canlıların evriminde eşimli üremenin önemi, doğal seçme ile ilgili olarak değişimin önemi düşünüldüğü zaman eşimli üreme sadece iki çeşit gametin birleşmesini kapsamaz; kökenden kromozonların serbestçe ayrılmasını genlerin açılma ve tekrar düzenlemelerini (rekombinasyon) de içerir.

Başka deyişle eşimli üreme için farklı eşem (cinsiyet) organlarında farklı eşem hücreleri oluşmak zorundadır. Bu esnada kromozon ve gen düzenlemeleri, merospor veya kalıtsal yapıda meydana gelmiş olan gametlerin birbiriyle serbestçe birleşme olasılıkları vardır ki bu, geniş bir değişim sağlayacaktır. Bunların hepsi, çağdaş anlamda mendel kalıtımının esaslarını kapsar. İşte eşimli üreme, farklı bireylerden olan genlerin yeni bireylerde tekrar düzenlenmesine (rekombinasyonlarına) olanak sağlar ve bu nedenle yeni dölde farklı kalıtsal yapıda olan birey sayısını artırır. Bu farklı kalıtsal yapıdaki ve çok sayıda birey yaşam kavgasına ka-

tılır ve doğal seçme, ortama en iyi uyanları korur. Oysa eşemsiz üreyen canlılarda böyle kalıtsal yapı düzenlemeleri, ancak uzun zaman boyunca meydana gelecek değişkenmelerle (mutasyon) ile olabilir. Ama hiçbir zaman eşimli üremedeki kadar geniş değişimler görülmez.

Hayvanlarda pek geçerli olmayan, bitkilerde ise oldukça fazla rastlanan kendine döllenme vardır. Bu durumlarda değişebilirlik ancak önceden var olan veya yakınlarında değişkenme (mutasyon) ile ortaya çıkan genlerin açılması ve yeni düzenlemelerinden kaynaklanır. Sıkı bir kendine döllenme gösteren türlerde tek değişebilirlik kaynağı yeni mutasyonlar gibi gözükür. Fakat en sık kendine döllenme bitkilerde dahi belli oranda yabancı döllenme olasılığı vardır.

Kendine döllenme bitkilerde, karışık iki kuvvet çalışıyor gibi gözükür. Çok seyrek olan yabancı döllenme ile heterozigotluk (4*) meydana gelir, ancak devamlı kendilenme sonucu, heterozigotluk oranı her nesil yarılanarak homozigotlaşma (5*) artar. Bir süre sonra kural olarak artık bireyler homozigottur denir. Böylece populasyon, homozigotlaşmış ve yeknesak (uniform) bireylerden oluşur. Fakat doğal değişkenme (mutasyon) süregelmekte; az da olsa yabancı döllenme devam etmek tedir. Sonuç olarak, kendine döllenme türlerde sınırlı olsa da, değişebilirlik ve dolayısıyla ortamsal değişimlere uyarlanma olasılığı sağlanmış olur.

(1*) — Gamet: Olgun bir üreme veya eşem hücresi (erkekte sperm, dişide yumurta). Sporlu bitkilerde eşimli birleşmeye katılan üreme hücresi.

(2*) — Kromozom: Hücre bölünmesi esnasında çekirdek içinde gözlenebilen, türlere göre herbiri belli şekilde ve sayıda olan, özel boyalarla boyanabilen cisim. Üzerlerinde kalıtsal etmenleri (genleri) taşıdıkları için önemlidirler.

(3*) — Genom: Döllenmesi iki gametin kaynaşmasını sağlayan kimyasal madde.

(4*) — Homozigot: Verilen bir özellik için benzer genleri içeren iki eşem hücresinin kaynaşmasıyla oluşan birey.

(5*) — Heterozigot: Verilen bir özellik için benzer olmayan genleri içeren iki eşem hücresinin birleşmesiyle ortaya çıkan birey.

(*) — Meiosis: Bitkilerde mikrospor ve makrospor; hayvanlarda sperm ve yumurta oluşması için kromozom sayılarının yarıya inmesi ile sonuçlanan hücre bölünmesi.

CİNSEL ÖZGÜRLÜK - II

Geçen sayımızda "cinsel özgürlük" anlayışlarının proletaryayı ve ileriye temsil etmediğini, tam tersine burjuva cinsel yaklaşımın daha cesaretili ve açık bir savunusunu ifade ettiğini sergilemeye çalıştık. Olayın sınıfsal ekonomik temellerinden kaynaklı ideolojik tezahürünü sergileyerek, kadın ve erkeği "metalaştırmaktan kurtarmak" iddiasındaki bu sapmanın özünde; kadın ve erkeği ihtiyacını giderecek bir mekanizma seviyesine indiren kaba "materyalist" savunusu çürütme çalıştık.

Ancak, cinsel sorunun sağlıklı çözümlemesi; aşkın iki kişi arasında şekillenen doygunluğu ya da boşluğu altında yatan nedenleri, insanı boyutta irdeleyerek olanaklı olacaktır. Böylelikle, soruna sağlıklı yaklaşımlara ilişkin daha net bir tablo çizmenin yanında; "cinsel özgürlük" adlı sapmanın sarıdığı "insani" temellerin daha yalın ve açık bir boyutta çürütülmesi de sağlanacaktır.

Aşkta sağlıklı ve insanca olanı yakalayıp, gerçek mutluluğu kuran ve bu anlamda yaşamlarında bir üçüncü ya da dördüncü kişiye ihtiyaç duymayan insanların varlığı aşıkardır. Ve gerçekte de, salt ahlaki kurallar zinciri içinde "yanlıştır" "ayıptır" dayatması altında olmadan, kendi özgür irade ve seçimleriyle tek eşliliği sürdüren insanların bir olgu haline gelen duygusal yaşamlarını kimse inkar edemez; yok sayamaz; görmezden gelemez. Ve de bunlar, burjuva değerler sistemi içinde her türlü yozlaştırıcı etki altında yaşamlarını sürdüren ve karşı örnekleriyle iç içe bir toplumda

gözlemlediğimiz olgulardır. Artı olarak bu insanlar komünist olduklarından ya da komünizme eğilimli olduklarından değil; "cinsel özgürlük" adlı çürümenin iddia ettiği gibi tam da insani boyutta meseleyi ele alan, olağan insanlardır. Bu anlamda da, gerçek aşkı ya da aşktaki güzelliği yakalamak ve yaşamak salt komünistlere özgü bir nitelik olmadığı gibi; soruna salt insani boyutta yaklaşıldığında da varacağımız nokta "cinsel özgürlük" değil tek eşlilik olacaktır. (Bizim tek eşlilikten kastımızın; oradaki sevgi tüketip, tarafları da tüketmeye başladığında bu evliliğin ne pahasına olursa olsun sürdürülmesi şeklinde ele almadığımızı geçen sayımızda belirtmiştik. Burada ve bundan sonra tek eşlilik kavramının ele alındığı yerlerde, bu içerik gözönünde bulundurulmalıdır.) Gerçekten de cinselliği sevgiden yalıtıp ele alanlara baktığımızda yaşamlarında sürekli bir boşluğun varlığını gözlemledik. Zaten onları petek petek dolaşmaya itende içlerinde bulunan boşluğun ara çözümlerle, enstantenelerle doldurulması! çabasıdır. Ama insan bir noktaya geldiğinde aradığı şeyin cinsellik değil; sevgiyle bezenmiş bir cinsellik olduğunu görür. Çünkü iki kişi arasında özel kılınmış, duygusal doygunluk sağlayan, yaşam sevincini körükleyen bir iletişimle biçimlenen cinsel yaşam, insanın ihtiyaç duyduğu gerçek huzur ve doygunluğu sağlayan anahtardır.

İnsanlar burjuva toplumun ahlaki, ekonomik, siyasi vb. baskısı altında elde edemedikleri bu mutluluğu; toplumsal konumlarını ve

kazanımlarını tehlikeye atmanın verdiği kabullenmişlikle el altından ararlar. Buna ulaşamayacaklarını ya da elde edemeyeceklerini hissettiklerinde de cinsel kaçamaklarla, anlık heyecanlarla bunalımlı duygusal dünyalarında "mutlu anlar" ararlar. Süreç içinde bunalımlı dünyalarında bu tür tavırlar sistemleşerek yozluk ve fuhuş bir akım haline; bir yaşam tarzına dönüşür. Burjuva değerler sistemi içinde yozlaşmış bir yaşam tarzı haline gelen bu durum; burjuva toplumun ideolojik kuşatmasına dayanmayan sosyalist kamptaki küçük burjuva bireyleri de etkileyerek, "aşk özgürlüğü" safsatması altında; kendine toplumda bir yer açmak telaşıyla, artık bir çizgi, sistemler zinciri halini alır.

"Mutluluk diye bir şey yoktur; mutlu olduğumuz anlar vardır" burjuva özdeyişi burjuva-feodal toplumun insan ve aşk ilişkilerinde yarattığı bunalımın tipik bir ifadesini ve çözüm yolu konusunda da içinde bulunduğu açmazı çok net bir şekilde simgelemektedir.

"Aşk özgürlüğünün" mayasında yatan; tam da bu burjuva özdeyişin ruhudur. Bu anlayışa göre, mutluluk kurulamaz. İki insan arasında bunu şekillendirmek olanaksız olduğuna göre, geriye bir tek yasamı "renklendirecek"; geçici ve sahte durgunluklar! sağlayacak "fırsatlar" başka bir şey kalmamaktadır.

Çok ileriye, bugün için somut görünene gitmeye hiç gerek yok: Kerem ile Aslı'nın, Ferhat ile Şirin'in dağları delen aşkına değinmek bile, en kolayından kokmuş tezlerin çürütülmesi için yeter de, artar bile... Ancak bizler için kol-

yna kaçmayacağız. Sevginin ne olduğundan yola çıkıp, onu yaşatan ve öldüren temellere işaret edip; proleter aşkın ve birlikteliğin tablosunu elimizden geldiği ölçüde çizmeye çalışacağız.

İNSANİ BOYUTTA AŞK VE CİNSELLİK

Aşk iki insan arasında duygusal bir iletişim olmasıyla bireysel bir yan taşır. Ancak, insanın toplumsal bir varlık olmasıyla birlikte düşünülürse, aşk, aynı zamanda toplumdan ve toplumsal yaşamdan kopamayan, onun içinde ve onunla birlikte yaşayan bir bireyselliği ifade eder. Bu yönüyle de 2 insan arasında şekillenen aşk, toplumsal bir bağlantı ve öz de taşır. İşte sevgiyle, cinsellik arasındaki ayrım burada ortaya çıkar. Hangi değer yargıları ve kültürel örgü içinde olursa olsun 2 insanı aynı yatağa çekebilen cinsel iletişim; sürekliliğini sağlayabilmesi ve sosyal yaşamda kurabilmesi noktasında yatağın dışına taşabilecek yaşamı kucaklayabilecek, insanın sosyal yanıyla birlikte varlığını koruyabilecek bir uzantıda tanımak zorundadır. Bu uzantı ve bağlantıyı kuramayan bir ilişki yatak ilişkisinden öteye geçemez. Yatakta sağlanan iletişim, yatağın dışına çıkıldığında yerini tekrar bir yalnızlığa ve arayışa bırakır. Cinsel yaşam ve sosyal yaşam arasındaki uyum ve uygunluğun kurulamaması, beraberinde sürekli bir yalnızlığı, yalnızlık ve doyumsuzluk hissini varlığını getirir. Neticede cinsellik, 2 insan arasındaki duygusal bir iletişim ve bütünleşme insani boyutundan çıkarak, salt zevklere hitap eden bir eyleme dönüşerek burjuvalaşır, yozlaşır. Cinsellik salt bir boşalma mekanizmasına dönüşür. Ve böylesi bir ilişki, 2 insanın, birbirinin sosyal ve bireysel saygınlığına bir saldırı, bir

aşağılama, bir meta-değeri sahiplenme konumuna gelir.

Burjuva cinsellikte zevk ve bedensel boşalım bir sonuç değil, amaçtır. Cinsel eylemin temel mantığı ve ruhudur. Cinsel eyleme bu yönlü bir bakış; bireyin sosyopsikolojik formasyonlarını dışlamasıyla ve cinsel eyleme bedensel boşalım ve zevk kavramlarının dar açısıyla yaklaşmasıyla; cinselliği 2 insan arasındaki sürekliliğinden kopartacak bir duruma getirmektedir. Kadın ve erkeği bir araya getiren tek etmen cinsel ilişki olunca, doğal olarak bu ilişki de başlangıçta yakalanan, yakalandığı sanılan ya da yakalanacağına inanılan psikolojik ve bedensel doyum yerini sıradanlığa, bıkkınlığa ve alışkanlığa bırakacaktır. Ve bu durumun çözümlemeleri, analizleri sağlıklı bir şekilde ele alınamayınca da, yerini; "mutluluğun olamayacağı, ancak mutlu anların olabileceği" tezi ne bırakmakta cinsellik, cinsel heyecan enstantenelerine dönerek; "cinsel özgürlük" tek doğru seçenek olmaktadır. (!)

Proleter ve insani açıdan cinsellikte ise, zevk ve fiziksel boşalım; bireyin sosyal-kültürel-estetik-siyasi vb. değer yargılarıyla sağlanan doyumdan ve bireyin sosyal eyleminden kopuk değildir. Tam tersine toplumsal eylemde, üretimde ve toplumsal yaşamda iki cinsin yakaladığı güzellik ve zevkler, bireylerin cinsel dünyalarında ki mutluluğun ve sürekliliğin temelini oluşturmaktadır.

Cinselliğin böylesi bir zihniyetle ele alınması; yani insanın sosyal bir varlık olması temel tezi yerinde

ve bireyin sosyal-kültürel-estetik-siyasi-psikolojik dünyasının; insanı insan yapan bu temel gerçeğin görülmesi ve gözetilmesiyle, ona (cinsel yaşama) salt insani bir boyut ve önerme sunmakla kalmayıp; cinsel yaşamın gerçek doygunluğunu ve kendini yeniden üreten heyecan ve mutluluğun anahtarını da sunmaktadır.

Sorunumuz insanın elde ettiğiyle yetinmesi; kaderine küsmesi ya da cinsel doygunluk ve mutluluğu bireysel dünyasından kaldırıp atması değildir. Sorun, iki insan arasında şekillenen aşkın sağlıklı temellerinin ne olması gereğidir. Ya da "cinsel özgürlük" anlayışında savunulduğu gibi; 2 insan arasında sürekliliğini sağlayabilecek, kendini yeniden üretebilecek bir cinsel eylemin olanaklı olup olmadığıdır.

Bizler, "cinsel özgürlük"çülerin aksine böyle bir temel, insanın sosyal ve bireysel dünyasında yakalanabileceğini savunuyoruz. Bunun olanaksızlığına inanıldığı bir durumda elbette 3'ler, 5'ler, 10'lar serisi yaşanacaktır. Çünkü "cinsel özgürlüğün" mayasını bu bütünlüğün üretken olamayacağı tezi oluşturmaktadır. Cinsel eylemin bedensel boşalım ve salt zevk kategorisine sokulmasının mantığı burda yatmaktadır. Öyle ya, düşünsel dünyası, burjuva "zevkler dünyasıyla" zehirlenmemiş bir kişi, eğer sosyal ve bireysel dünyasında cinselliği sağlıklı bir temele oturtmuş ve kendini cinsel eylemde de üretken kılmışsa; özel yaşamında bir ikinci, üçüncü vb. ne gerek duyulmayacağı açıktır. Çünkü sözkonusu olan sosyal ve bireysel olarak düşünsel-duygusal-fiziksel-psikolojik doyum ve yeterlilikler. Sosyal, kültürel, estetik vb. ölçülerde aradığını bulan ve ilişkisini bireyin sosyal yaşamından kopartmayan ama en önemlisi kendini ve ilişkisini üretken kılabilen bir birliktelik insanın

aradığı huzur ve doyunluğu sağlayacak tek anahtardır.

Bireylerin cinsel yaşamları, sosyal yaşamlarının bir aynasıdır. Sosyal yaşamda bir yeri ve saygınlığı olmayanın cinsel yaşamda da yeri pek farklı olmayacaktır. Sosyal yaşamda kendini üretken kılıp geliştiremeyen, süreci kederle yaşayan birisi, aşk yaşamında da üretken ve doyunluk veren olamayacak, sıradanlaşacaktır. İki cinsi yatağa sokan, bireysel dünyalarda ve insanın psikolojik atmosferindeki arayıştır. Bu yüzdendir ki, cinsel ilişki ilk başta bir heyecan ve duyarlılık taşımasına rağmen, bir ikinci, üçüncü vs. yatağa yerini isteksizlik ve bıkkınlığa bırakmaktadır. Başlangıçta zevk olan, süreçte bir göreve, alışkanlığa dönüşmekte ve hatta bir yük haline alabilmektedir. Çünkü söz konusu olan; "cinsel özgürlükçülerin" tezinde olduğu gibi yemek, içmek gibi "fiziksel bir ihtiyaç" değildir. Bu, cinselliği etlerin birbirine teması olarak yorumlayan ufku çok dar ve yoz bir mantıktır. Ve kendi içinde de tutarlı değildir. Eğer öyleyse niçin yeni yeni "sevgililere" (!) gerek duyulmaktadır?.. Öyle ya, etler zaten temas halindedir! Demek ki, bireyin cinsel yaşamı ve dünyası salt bir fizik kanunu sadeliği ve anlaşılabilirliği kadar basit ve düz değildir. Cinsel eylemi bir fizik kanunu olarak ele alan bir mantık, salt yoz bir mantık değildir. Bu aynı zamanda kompleks ve bireyin sosyal-kültürel-psikolojik-estetik-ideolojik vb. formasyonları içinde bir anlam ve gerçeklik kazanan bir sorunu bu kadar dar ele alarak ufkunun ne denli küçük ve basit bir silsile içinde devindiğinin de itirafıdır.

Sorunun temelini sevgi oluşturmaktadır. Ve sevgi soyut bir kavram, cinsel bir dürtü olmadığı gibi; toplumsal yaşamda gerçek sevgi vardır ve yakalanabilir. Çünkü

sevgi emektir, üretimdir. Emek ve üretim ise salt insanı insan yapan bir öge olmakla sınırlı bir olgu değildir. İnsanın ve toplumsal yaşamın ilkçağdan bugüne ve sonsuza dek ayakta durabilmesinin; genişleyen ve daha kompleks ve kaliteli bir şekle dönüşen insan ihtiyaçlarının ve yaşamının karşılanmasının temel dinamiğidir. Öyleyse insanı yeni yeni yataklara iten temel mantığı burada saklıdır. Emek güzelliği ve insanlıktır. Ortak emeğin ve ortak üretimin, ortak sosyal eylemin ortaya çıkardığı değerlerin sahiplenmesinin ortaklığıda güzeldir. Ve bu güzelliğin kendini yeniden üretebilmesi, ölmeyip gelişebilmesi mümkün olmakla kalmayıp; aynı zamanda bir gerekliliktir. Yeter ki kapitazmin bireyi bireyselleştirmesine ve bireysel dünyalar kurarak yalnızlaştırmasına ve böylelikle insanın temel esprisi olan sosyal bir varlık olma gereğinden koparak; bunalımlı insan tipine dönüşülmesin. Çünkü bu durumda bireyler ve bireysel zevklerin dışında geriye pek bir şey kalmamaktadır. Gerçekte de, çevremize şöyle bir baktığımızda, kapitalizmin yalnızlaştırdığı, her gün unufak ederek ezdiği milyonlarca insan, hergün yeni bir sevinç ve heyecanla güne başlayamamakta; bunalım kapitalizmin temel esprisi olmaktadır. Kendini sevmeyen, ürettiğine yabancılaşan insanlar içinde sevgi ya çok uzak, erişilmez bir kavram ya da imkansız bir ütopya olmaktadır. Bu durumda da "küçük mutluluklarla" yaşamaya çalışmak yalnızca bir "hak" olarak kalmamakta, aynı zamanda bir zorunluluğa dönüşmektedir. ancak kapitalizmin bireyi sosyal yaşamdan ve üretken yaşamdan koparmasına izin vermiyip, sömürü çemberinin dışına ufkunu açabilmiş insanlar için, bu durum aşılması zor bir cendere değildir.

"Cinsel özgürlük" kapitalizmin bir "kanunu" ve sonucudur. O salt insanı bir meta olarak gören ve ne kadarına sahip olursa, o denli kendini "mutlu kılan" bir sapkınlık değildir. "Cinsel özgürlük" her yeni arayışında, aradığını bulamayan ve içine düştüğü boşluğu enstantanelerle doldurmaya çalışan zavallı insan profilidir. Ne aradığını bilemeyen, elde edemeyen, ancak kapitalist yalnızlaşma ve yabancılaşma iliklerine kadar hisseden ve bu cenderenin altında boğulan insanın, kapitalizme entegre olmuş, çığıltıdır, "cinsel özgürlük"!

Gerçek ve üretken sevginin yaratılabilmesinin, evlilik ve aşk yaşamında proleter çizginin oturtulmasının ilk şartı; soruna kapitalizm dışında ve onun yarattığı olgularla-toplumda sıkışıp kalmayan bir zihniyetle yaklaşılmaktadır. Mevcut sistemin ve bu sistemin değer yargılarının dışına çıkamamanın ve de en önemlisi kapitalist değerlerin kapitalist ekonomisinin bir uyartısı ve sonucu olduğunu kavrayamamış bir bakış açısının meseleyi çözümlenebilmesi mümkün değildir. Çünkü bu gruba girenler için tek çözüm vardır, "cinsel özgürlük"! Bu ise bir çözüm değil, mevcudun onaylanması ve çözümsüzlüktür. Burjuva değerlere teslimiyettir.

Cinselliğin salt bir fizik kanunu ve bedensel boşalımı olmadığı, tam tersine psikolojik-duygusal bir bütünlük arayışının doğal bir sonucu ve temel boyutu olduğu kavranırsa ve de insanın bir Robinson Crouse değil, sosyal bir varlık olduğu ve cinsel kültür ve mutluluğunda sosyal bir anlam ve bütünlüğü taşıdığı, taşıyacağı görülebilirse sorunu daha sağlıklı bir zeminde tartışmak olanaklı olacaktır.

Cinsel-fiziksel eylem; psikolojik-ruhsal eylemin maddileşmesinin ifadesidir. İnsanın manevi, psikolojik değerlerini biçimlendiren,

bireyin sosyal varlığı ve konumu olduğu düşünülürse, bireylerin aşk yaşamında ortaya çıkan, değerlerin bundan bağımsız olamayacağı daha iyi anlaşılır. İki insan arasındaki sevginin oluşabilmesi ve varlığını sürdürebilmesi, cinslerin birbirlerinde bulabildikleri bir değerler bütününe mevcudiyetine bağlıdır ve bu değerler salt estetik değerler değildir. Estetik değerler, bu değerler bütünü içinde sadece bir parçadır ve diğer değerlerle bir çatışma olursa, aynı zamanda önemsizdir. Estetik değerler kapitalizm için temel espi görünümündedir. Ve hiçte hacmi sınırlı ve kısıtlı olmadığından; arıyı, her gördüğü yeni çiçeğe taşıyan bir merkez olma özelliği gösterir. Ancak bu bile, burjuva değerler sistemi içinde bile estetik değerlerin talilini gösterir. Çünkü yakalanan estetik değer, süreçte önemini ve cazibesini yitirmektedir. Burjuva değerler sistemi içinde ki temel çekim, şehvettir. Yani zincirlerinden boşalmış ve hayvani kalıpları zorlayan bir cinsel elde etme ve aşağılama kompleksidir. Ama aynı zamanda kendi kendini aşağılayan bir kompleks! Estetik değerler, başlangıçta bir cinsel çekim oluştursada ve bu ilişki salt cinsel zevkler üstüne oturmuş dahi olsa, süreçte bir sıradanlaşmayı beraberinde getirecektir. Bu ilişkinin bir de "cinsel zevk" kavramı dışında ele alındığı ve estetik değerler temeli üzerinde yükselen, ancak ciddi bir ilişki zihniyetiyle yürütülmeye çalışıldığını düşünürsek (ki bu iki tarafada sosyal yaşamda ortak bir beraberlik anlamına gelmektedir.) sonucun olumsuz olacağı yine açıktır. Çünkü burada söz konusu olan bir estetik değere sahiplenmedir. Ancak bu değerlerin vitrinde sergilenen bir konumda olmadığı, tersine, organik ve sosyal yaşamda varlığını devam ettirmek durumunda olduğu düşü-

nülürse; süreçte "aradığı bulunulan" şeyin, "büyük aşkın" nasıl da kendini vuran, günlük çekişme ve monotonlukla, hem bireyleri hem de o ilişkiyi boğan bir duruma dönüşeceği daha iyi anlaşılacaktır. Estetik değer bir yanlısamadır ve diğer değerlerle bir arada bulunursa bir önem ve anlamı vardır.

İnsanın sosyal yaşamında ve bu yaşamda şekillenen manevi psikolojik, kültürel değerlerden kopuk bir estetik değer; insanın ihtiyaç duyduğu manevi, psikolojik doyuma cevap vermeyen ve bu anlamıyla da gerçek bütünleşmeyi (salt bedensel değil, her yönlü) ifade etmeyen vitrinlik ve kalıcılığını, cazibesini koruyamayan geçici bir doyunluğun yansımasıdır.

Estetik değerlerin tartıldığı ve öne çıktığı bir ilişkide, sosyal-kültürel-manevi uyumsuzluğu ve iletişimsizliğin ve böylelikle bir yalnızlaşmanın, kopukluğun olduğu tespiti rahatlıkla yapabiliriz. Çünkü "semer aynı seker, eşek aynı eşektir". Değişen, başlangıçta bireyin sosyal-kültürel-manevi dünyasının şekildirdiği duygusal-sosyal bir bütünleşmenin sağlanması ya da sağlanabileceğinin ipuçlarının karşı cinsten yakalanması umudunun süreçte yok olmasıdır. Bu durumun yarattığı hayal kırıklığı ve yalnızlaşma hissi, başlangıçta bu umudun canlı olmasının verdiği heyecan ve yaşama sevincinin tersyüz olmasıyla doğal bir karşı tepkiyi psikolojik olarak örgütlemektedir. Böylesi bir durumda ise başlangıçta görülme-ye, daha doğrusu önemsiz-tali görülen bir takım formasyonlar, karşı tepkinin volkanında önemli ve ön-

celikli olarak öne çıkmaktadır. Tabii bu tablonun ortaya çıkışı bazen sessiz, bazen fırtınalı ama bir çatışmanın süreklilik ortamında daha açık deyimle kısır çatışma ve çekişmeler zinciri içinde iletişim kanallarının tıkanmasıyla belirmektedir. Başlangıçta sağlanan doyumun ve hiç sona ermeyecek sanılan "büyük aşkların" bitmesinin ardında bu gerçek vardır.

İki insan arasında cinsel doyum ve mutluluk sürdürüldüğü sürece bir üçüncü, dördüncü seygiliye gerek yoktur. (Elbette burjuva "zevleri dünyasıyla" kafalar yozlaşmamışsa) Ancak bu gereklilik ahlaki anlamda değildir. Daha doğru bir deyimle ihtiyaç yoktur. Cinsel doyum ve mutluluğun sırrı ise estetik değerler ve cinsel temas (fizik kanunu!) değildir. "Büyük aşk"ların yıkılmasının temeli burada saklıdır.

Sosyal-kültürel vb. yaşam ve değerlerde bir uyum sağlanamazsa, cinsel yaşamda da bir uyum ve mutluluk sağlanamaz. Sosyal-kültürel-ideolojik planda, yaşam tarzı ve gündemler noktasında birbirinden kopuk iki insanın yatak ilişkisi ve psikolojik dünyaları da kopuk olacaktır. Cinsel kopukluğun altında, cinslerin karşılıklı dünyalarındaki gündem ve ilgi yoğunluğu çatışması yatar.

Bu noktada sağlıklı bir aşk ilişkisinin ilk şartı; iki cinsin yataкта olduğu gibi sosyal hayatta da ortak bir dünyada yaşamalarıdır. Çünkü aşk etlerin değil, iki cinsin sosyopsikolojik ve duygusal birlikteliği, temasıdır. Yetenekleri, ilgi alanları, gündemleri, değer yargıları, yaşama bakış açıları, yaşamın anlamı ve ondan beklenenler ve tüm bunlar ışığında bireyin sosyal eylemi; onun entellektüel, sosyal, siyasal, manevi dünyasının köşe taşları olduğuna göre; bu plan ve yaşam içinde birbiriyle paylaşacak bir takım değerlerin - hiç olmazsa bütün-

olmasa bile, esasa ilişkin olması, aşka yatağın dışında bir anlam ve süreklilik katacaktır. Ancak bu da yeterli değildir. Paylaşım ancak ortada paylaşılabilir bir şey varsa olanaklıdır. "Hazıra dağ dayanmayacağına" göre, belli bir süre sonra paylaşılacak, geriye fazla bir şey kalmayabilir. 5-10 yıllık güzel birlikliklerin yıkılmasının açıklaması burda saklıdır. Demek ki bu değerler bütünü içinde sağlanan uyumun yanında, iki cinsin karşılıklı olarak kendilerini üretken kılmaları, yaşamı üretken kılmaları gerekmektedir. Bu sağlanamazsa; bireyler, yaşamda kendilerine yaşama sevinci katan, yaşamlarının anlamı olan yenileşme ve ilerlemeyi sağlayamazlar. Bu ise ilk başta, bireylerin kendi kendilerine olan bir çatışmasını, kendine duyduğu saygı ve sevgiyi yitirmesini doğuracak. Öz saygı ve sevginin yok olduğu bir insan ve ilişki içinde ortada duran şeyin adı bunalım ve yok olmadır. Ya bunalım aşılacak, uygun çözüm ve yöntemlerle üretken yaşama dönülecek ya da ilişki bitecektir.

Bu söylediklerimiz genel bir kategoridir. Bu genelleme, sorunun en geniş çerçevesini çizer. Daha ayrıntılarda ise bireylerin kişilik özellikleri noktasında; yaşama ve olgulara yaklaşım biçim ve yöntemlerinde de bir uyum gereklidir. Örneğin; aynı sosyal-siyasal-manevi dünya içinde yaşamlarına rağmen, kişisel olarak sakin, olgun, durgun bir kişilikle; tez canlı, sıcak, sığacıya yaşamayı seven, sosyal ilişkileri çok zengin ve hareketli olan bir kişilik arasında genel çerçevede bir uyum sağlamış olsa da yine de sorunlar çıkabilmektedir. Yine örneğin düzenli, programlı yaşayan biriyle, dağınık yaşayan bir insan arasında genel düşünce ve davranış mantığında bir paralellik olsa da günlük yaşamın ayrıntılarında karşılaşılan bu çelişik durum-

lar problem yaratabilmekte ve kişileri birbirinden koparabilmektedir. İşte sosyal-siyasal yaşamın dışında, günlük yaşamda ortaya çıkan içine girilmediğinde pek farkında olunmayan ya da ilk başlarda önemsiz gibi görünen kimi kişilik ayrımlarında ve fantazilerde de bir uyum sağlıklı bir evlilik için gerekli bir koşul olabilmektedir.

Kişisel özellik olarak niteleyeceğimiz (örneğin sakin ya da tez canlı olmak gibi) ancak doğrusu budur ya da sudur diyemeyeceğimiz durumlarda kişilik uyumsuzluktan doğan problemlerde, sorun; karşısındaki kişilikle dengeler yaratabilmekte düşümlenmektedir. Bu dengeler yaratılmadığında karşısındaki kişisel formasyonlara zorunlu uyum göstermek durumu cinslerin bir tarafını sıkıntıya ve kendi kimliğine - kişiliğine yabancılaşmayı doğurmaktadır. Bu ise sağlıklı bir duygusal - cinsel yaşamı dumura uğratabilmektedir. Aşk aynı sosyal-pratik yaşam içinde kendi kimliklerini yakalayabilen ve eşlerin her birinin kendi kimliklerini kaybetmeden ve bu noktada zorunlu bir tavize maruz kalmadan sürdürüldüğünde gerçek işlevini korumuş olacaktır. Kendi kimlikleri üzerinde oturan sağlıklı iki bireyin yaşamlarındaki dengeyi oturtmalarıyla paralel olarak; duygusal dünyalarındaki ihtiyaç duydukları sevinci, coşkuyu, hüznü, sıcaklığı birbirleriyle paylaşabilmeleri ve bu noktada birbirlerine yabancılaşmalarının önüne geçebilmeleri mümkün olabilmektedir.

Denge denilince de zorunlu olarak, iki taraf içinde geçerli olan bir fedakarlık kavramı devreye girmektedir. Fedakarlığın hep bir tarafın üzerine binmesi, o tarafın kişisel formasyonlarını terketmeye ve bu noktada taviz vermeye götürür

ki; bu da sonuçta, eşlerin sözkonusu tarafı için duygusal bir bunalımın ifadesi demektir. Bir ilişki "kim daha çok fedakarlık yaptı; karşısındakine kim daha çok bir şeyler verdi" tartışmasına geldiğinde, rahatlıkla aradaki köprülerin sallanmaya başladığını söyleyebiliriz. Burada dikkat edilmesi gereken, fedakarlık sınırlarının ilişkinin bir tarafını boğma ve onu kendi kendine yabancılaşma sınırına getirmeden, kendi iç dengelerini sağlamasıdır. Öte yandan yine kişilikle ilgili olan ancak bir sınıfın etiketini taşıyan bir takım ayrıntılarda ise sorun doğru yanlış mantığıyla ele alınmalıdır. Örneğin duyarsız, dağınık, pislikle barış içinde yaşayan bir kişilikle; düzenli, temiz, programlı yaşamayı seven bir kişilik arasındaki uyumsuzluğun çözümü yukarıdaki insani boyutlu bir kişilik korunması mantığı dışında ele alınmalıdır. Çünkü bu tip formasyonlar, kişisel özellikten ziyade bir sınıfın bireyler nezdinde bilirlen karakteristlik özellikleridir. Bu noktada da sorun doğru ve yanlış arasında bir denge tutturmakla değil; bir devrimcinin yaşam tarzının ne olması gerektiği üzerinde ortaya konulan anlayış birliği içerisinde hep birlikte o doğruyu yakalamak ve onu yaşamak olmalıdır.

Duyarsız, programsız, üretimsiz günü birlik yaşam k. burjuva bir yaşam tarzıdır. Bu proleter ile k. burjuva arasındaki fark, kişiliklerin temelden çatışması demektir. Bunda yapılması gereken bu çatışmada üretken bir sosyal yaşam içine, (bireyle birlikte) ilişkinin çekilmesidir. Bu noktada yapılacak fedakarlık ise kişilikten bir taviz değil; söz konusu kişiliğin proleter bir mantıkla yeniden kalıba dökülmesidir. Bu ise salt bir aşk için değil, tüm bir toplum için geçerli olan bir anlayıştır.

İşçi Gençlikten Bir Mektup

Küçük burjuva kökenli bir insan olarak hep işçi olmayı istemişimdir. Bir fabrikaya girip işçileri bilinçlendirerek yönlendireceğimi, bunun da kısa sürede olabileceğini düşünüyordum. Şimdi işçilerle bir tek şey gün gibi ortada. Bulduğum fabrikadaki her değişim, her gelişim Marx'ın, Lenin'in teorileriyle aydınlanmayı bekliyor. Çünkü her olay ML'nin teorilerinde kendini buluyor ve ML'nin işçilerin eylem klavuzu, işçi sınıfının bilimi olduğu somut olarak görülebiliyor.

"İşçi için bütün gün ürettiği şey alacağı ücrettir. Yaşam, yaptığı iş bitince yataktaki, kahvede, masa başta" diyor. Marx. Bulduğum fabrikada (ve diğer fabrikalarda) her yeni makine daha çok kölelik, daha çok sömürü anlamını taşıyor. 8 yıl önce kurulan bu fabrika işe 2 makine ve çok az sayıda işçiyile başlamış. Bir işçi, 3 işçinin yapacağı işi yapıyor. Ancak fabrika içerisinde insan ilişkileri en iyi şekilde sürüyor, dayanışmanın en iyi örnekleri görülebiliyor. Makinelerden biri arızalanınca, işçilerin çoğu "yemekhaneye çıkıp eğlenilecek vakti bulabiliyorlarmış" (Eski işçiler, eskiyi bu şekilde anıyorlar) Şimdi bugün bu işçilerin sırtından elde edilmiş 8 makine daha var. Yan makine sayısı 10'a yükseldi. Ayrıca fabrikanın üstüne bir kat daha çıkıldı ve yeni bir imalathanenin temelleri de atıldı. Patrona kazandırlar bu karların fabrika içerisindeki sorunsallarını şöyle: Çok değil bir ay öncesine kadar çalışma düzeni rahat denebilecek bir düzeydeydi. İşçiler arasındaki etkileşim bu tür işyerlerinin bir özelliği olarak sıcak ilişkiler şeklindeydi. Geç gelmelerde işçiler mazaret bildirerek çalışmaya devam ediyorlardı.

Bu bir ay içinde fabrikaya yeni bir makine daha teşrif etti. Artık 2-3 makinenin arzısı bile hiçbir şey ifade etmiyor. Yeni makine gece gündüz çalıştırılıyor ve diğer makinelerin "zararını" telafi ediyor. Tabi

işçilerin üzerindeki baskı da buna bağlı olarak artmış durumda. Formenlerin ve ustabaşlarının işçilerle ilişkileri yasaklandı, fabrikaya 1 saat geç gelenlerin 2 günlük ücretler bırakılıyor. İşçiler mecburi mesailere bırakılıyorlar. Diğer bölümlerde konuşma yasaklandı.

Marx'ın bir cümlede belirttiği şey ne kadar geniş kapsamlı. Evet işçiler makineye esir olmuşlar tabi bunu yeni gelen bir makineyle açıklamak yeterli değil. Bütün yaşanan ve işçilerin daha fazla sömürsüne dayanan bu olaylar, fabrikanın gelişim süreciyle de ilgili. Makineleri durdurmak ise operatörlere pahalıya patlıyor. Bir makine büyük arıza olmadıkça durdurulmuyor. Ufak geçersiz sebeplerden dolayı (tabii patrona göre) makinenin durdurulması operatörün 1 saat azar işitmesine, tehditler almasına yetiyor. Tabii makinenin durmaması işçilerin ölesiye çalışması anlamını taşıyor.

Fabrikaya 3-4 yıl önce büyük çabalarla işçilerle patron arasındaki çelişkinin doruğa ulaştığı bir andan faydalanılarak sendika getirilmiş. Bununla birlikte işbirlikçi sendikaların 4 yıl önce 35 işçinin atılımını önlemesi, bugün hiçbir şey ifade etmiyor... Sürekli sözleşmeli işçi giriş çıkışları sözkonusu, bir işçi 3 aylık sözleşme imzalıyor ve 3 ay sonunda tekme yiyor. Bu kadrolular pek fazla ilgilendirmiyor. Ancak yeni bir yıla girerken fabrikalarda yeni işçilerin yüzlerini görme olasılığı daha da artıyor. Yıl içerisinde de işçi çıkarımları sözkonusuyken, yeni yılda patronlar, toplu sözleşmelerin işçilere sağlayacağı yeni ücret artışları vermeyi uygun buluyorlar. Bu eski işçileri birazda olsa kıpırtıyor. Bir kişinin ücretiyle, kadrosuz 3 işçi çalıştırmak dururken, daha fazla kârı tepmek görülmüş mü? Bugün 1,5 yıldır çalışıpda kadrosuz olan işçiler bile var bu fabrikada. Toplu sözleşmeye göre sözleşme 6 aya kadar uzatılabiliyor. Patron işçiyi 6 ay çalıştırıyor, 10 gün izin veriyor, 10 gün sonra yine sözleşme imzalıyor. Tabii bu işçi fazla enerjik ve asgari ücrete dahi muhtaçsa. Bu yöntemlerin patrona sağladığı

çok büyük faydalara gelince, kârı elde etmesi zaten Allah'ın emri. O sürekli işçi çıkarıp yasaklar koymakla işçilerin örgütlenmelerini, geliştirip dayanışma içerisinde kardeşçe direnmelerini de önüyor.

Bu olaylardan sözleşmeli olarak yeni giren ve kısa bir süre sonra çıkacak işçiler de fazlasıyla nasiplerini alıyorlar. Sürekli aralarında rekabet var. Bu rekabetler faydalanan eski işçiler de yozlaşmış ilişkilerden dolayı, yenileri ezme için ellerinden geleni yapıyorlar. Rekabetin sebebi ise, daha çok iş yapıp, adeta canını ortaya koyup, patronun gözüne girerek kadrolu olabilmek. Oysa torpillilerin dışında bu şans kimsenin yüzüne gülmeyecek.

İnsanlar makine değil ki istediğimiz gibi yönlendirelim. Çoğu köylü, küçük burjuva kökeni işçilerden oluşan bu fabrikada en verimli en tepkili kısım gençlik tabii. Bu koşullarda örgütlenmek çok ama çok zorken, işçilerin oldukça geri olmaları da zorluğa zorluk katıyor. Yaklaşık 60 kişiye 5 ajan düşüyor. Her bölüme, hatta iki bölüme bir ajan yetiyordaki artıyor bile. İşçiler dertlerini açmaya bile korkuyorlar. İşçi temsilcilerinin kendilerinden başka kimseye hayırları yok. Tek avantajları yemekhanede biz yarım saat kalabilirken, onlar 2 saat kalıp sözde denetleme yapıyorlar. Bunun dışında işçilere zararları var. Geçenlerde sendikacılar fabrikaya teşrif ettiler. İşçiler sorunlarını belirtirken (Hoş sadece yemek ve hava durumuyla ilgili sorunlarını belirtebiliyorlar ya) işçi temsilcisi bu sorunların olmadığını vurgulayıp işçilere köstek oldu. İşçilerin sorunlarını patronlara iletmek dururken, patronlara yaçılık etmek asıl görevleri.

Birakalım siyasi istemleri; ekonomik talepleri bile eylemlilikle gösteremeyen bu tür fabrikalarda iyi bir örgütlenme sağlanabilirse mücadeleleri yükseltebiliriz. Evet işçilerin kurtuluşu kendi ellerinde. Bizim görevimizse onlara sınıfsal bilinci taşımak.

YDG okuru bir işçi

Sevgili Yeni Demokrat Gençlik:

Yayın hayatına başlayışını kızıl coşkularla kutluyoruz. Kızıl bayrağı, göklere dikme yarışında büyük bir yer doldurduğundan emin olabilirsiniz. Sana MLMZD'nin genç savunucusu diyoruz.

Sana sesleniyoruz, senin genç sesine, ışıklı yüzüne.

Bizde varız diyoruz. Coşkuların, heyecanların ve gerçekliğin bitip tükenmez kavgasında seninle beraberiz. Karanlıkların aydınlığa çevirmede, halkların üzerindeki ölü toprağı atıp, yerine direnç toprağını serpmeye kararlıyız.

Çünkü, biliyoruz ki "Tarihte son sözü hep direnenler söyler"

Çünkü, biliyoruz ki MLMZD'nin sönmeyen, sönmeyecek ışığı bize güç verecek, yeni sesler katacak seslerimize ve sonunda o büyük günleri getirecek. Kızıl gelecek uzak değil.

Bağımsızlık, halk demokrasisi ve sosyalizm mücadelesi doğrultusunda sana başarılar diliyoruz.

Nice, güzel günlere.

KESTEL/YDG

Selam Yeni Demokrat Gençlik:

Nihayet haftalardır beklediğimiz dergimiz sonunda çıktı. Coşkulu duygularla ve dergiye kavuşmanın sevinciyle yazıyoruz size.

Biz Akhisar YDG olarak Yeni Demokrat Gençliği coşkuyla selamlıyoruz. Ve biz YDG ilerin dayanışması, ortaklaşa katkıları ile daha olumlu yerlere geleceğine inanıyoruz.

Akhisar'da tüm zorluklara rağmen kiteselleşmemiz gün geçtikçe artıyor, bu kiteselleşmede pratiğimize yansıyor. Değişik dönemlerde olanaklarımız ile sürece katılmaya çalıştık. Potansiyelimizin gitgide sağlıklılaştığı ve geliştiği günlerde Türkiye Seçim sürecine girmişti. Gücümüz oranında Faşist Diktatörlüğün seçim aldatmacasını halkımıza teşhir etmeye çalıştık.

Emekçi mahallelerinde bir çok yere yazılamalar yapıldı. Şehir merkezinde bir inşaata Pankart asıldı. Pankartta "Seçim aldatmacasını, boykot et! Demokratik Halk devrimi mücadelesine katıl!" yazıyordu. YDG imzalı bu pankart 8 saate yakın asılı kaldı ve kitleler bu pankartı ilgi ile izledi.

"Seçim aldatmacasını boykot et" sürecimizin ilçemiz özgülünde ne ölçüde başarılı olduğunu net bir şekilde bilemiyoruz. Ama şehrimiz de pratik göstermeye çalışan küçük burjuva devrimcilerin seçim tavrının etkisizliğiyle birlikte yer yer boykot eden çevreler olduğunu duyduk, gördük.

YDG ilerki süreçte bünyesindeki eksiklikleri hataları gidererek daha da güçlenecektir ve hedeflerimiz doğrultusunda emin adımlarla yol alacağız.

AKSHİHAR YDG

Yeni Demokrat Gençlik'i Selamlıyoruz

Mevzileri güçlendir mücadeleyi yükselt. şiarınıza bizde burdan bir nefes, bir güç olarak, maddi manevi, hangi şart altında olursa olsun, Yeni Demokrat Gençliğin çıkmasına ve ücra köşedeki gençliğe kadar gitmesine elimizden geldiği ölçüde her türlü yardımımızı esirgemesiyeceğimizi, siz Yeni Demokrat Gençlik sorumlularına Fransa'da

yaşayan Devrimci Demokrat Gençlik olarak her türlü çabayı göstereceğiz.

Yeni Demokrat Gençlik'in çıkmasıyla birlikte, bizlerin eksik olan yanlarını (siyasi, kültürel) gidermesi açısından iyi olacağı düşüncesindeyiz. Böyle bir derginin çıkması şimdiye kadar çıkmamış olmasının boşluğunu doldurmak açısından sevindiricidir. Bağımsızlık, Halk Demokrasisi ve Sosyalizm mücadelesi doğrultusunda gençliğin sesi olmak amacıyla çıkarmış olduğumuz Yeni Demokrat Gençlik'i bizlerde burada geçmişteki bir siyasi-kültürel boşluğun giderilmesi açısından iyi bulduğumuzu söylüyoruz.

Bugünkü görevimizin alabildiğine kitlesel, dinamik ve demokratik bir gençlik örgütünün yaratılması açısından, gençliğin ekonomik, akademik sorunlarının çözülmesini isteyen herkes, Demokrasi ve Bağımsızlık mücadelesine katılmak isteyen herkes, bu gençlik örgütü içinde yer almalıdır. Demokratik bir gençlik örgütü demokrasinin uygulanmasında olduğu gibi merkeziyetçiliğin de uygulamasında titiz olmalıdır.

Gençliğimizin otuz yıllık geçmişi bir hayli güzeldir. Bu geçmiş ve mevcut durum, onu bekleyen yılların bir hayli çetin ve güzel olacağını gösteriyor. Bütün ezen ve ezilen sınıflar kendi ideolojik ve politik hatlarını gençliğe benimsetmenin kavgasını ısrarla sürdürmüşlerdir ve sürdürüyorlar. Ama gençlik doğası gereği, genellikle radikal ve militan çizginin saflarında yer almıştır. Otuz yıllık geçmişimizin söylediği şudur: Ben geriye ve darlığa değil; ileriye ve enginliğe aşığım. Haydi görev başına Yeni Demokrat Gençliği kurmaya.

Tüm dergi çalışanlarına ve yüreği mücadele ateşiyle yanan tüm arkadaşlara kucak dolusu selamlar.

**FRANSA
YENİ DEMOKRAT
GENÇLİK OKURLARI**

"Savaşlar şölen istiyor..."

Eskinin kendini koruma çabası ile yeninin, onu yok edip gerçekliğe egemen olma çabası sınıfsal çelişkilerin uzlaşmalığının bir göstergesidir. İlkel komünal toplumun pınarından doğan ve köleci toplumun -yani ilk sınıfsal çelişkilerin- varolmasıyla bu lanmaya başlayan; Emperyalizmle iyice kirlenen bir nehirmiş gibi ele alırsak süreci; "altın-çağ" a, sınırsızlığa/sonsuzluğa akan bu suyun, kavgacı insanların onurlu savaşlarıyla anılanmaya, durulanmaya başladığını görürüz.

İşte bu çamurlu, kirli tabakayı temsil eden, köhneyen ve eskiyen ama hala düzenini sürdürmeye çalışan sömürücü sınıfın karşısına dikilen; devinen ve onuruyla yaşamayı amaç edinen, adım adım özgürlüğe yaklaşan; suyun temiz ve berrak yanı; yani emekçi sınıfı...

Nehir durmadan akmaktadır... Ve diğer nehirlerle buluşup bir okyanus olacak; bentleri, sınırları o coşkun hızıyla yıkacaktır.

Dünyada olduğu gibi ülkemizde de sınıf mücadeleleri durmaksızın sürmektedir. **Mustafa Suphi**'lerle başlayan proleteryanın haklı kavgası, o nehirin çamurunu arındırma uğraşında gün gelmiş utkular kazanmış, gün gelmiş yenilmiştir. Ancak her yenilgi ve yitim ileriye gitmenin, dönüşmenin yeni yeni başlangıçları olmuştur.

Bu onurlu savaş sırasında toprağa düşen can dostların anılarını bilincimizde yaşatmak yeterli değildir bizler için. Onlar sonsuzluk ülkelerine marşlar ve devrimci antlarla uğurlanmışlardır. Geride kalanlar özgürlük uğraşının kadife bayraklarını, barut kokan rüzgarların güçlü esintileriyle dalgalandırıp, "altın çağın" şölen meşalelerinin yanına kadar taşıyacaklardır.

İşte bu mücadelede önemli bir konuma sahip olan gençlik, onurlu kavganın kendine yüklediği sorumluluğun bilincinde; çatışmalarda, okul eylemliliklerinde, kitle gösterilerinde, işkencelerde yani yaşamın her alanında sıcak mücadelenin içinde yer almış, yitimler vermiştir.

ML gençlik, kısa geçmişine karşın hep mücadelenin ön saflarında yer almış, savaşçı yapısı ile kitlelere umut saçmıştır.

Kendisini bu haklı kavgaya feda ederek işkencelerde baş eğmemenin simgesi olan **Hasan Altıntaş**, bir karakol başkınında şehit düşen **Ahmet Şahin**, Demokratik Halk Devriminin yılmaz savunucusu **Ayhan Altuntaş**, Munzur'dan Dersime bir destan yazan direnişin sembolü **Nâki Talayhan**, **Halil Erciyas**, **Refik Yaşar** ML gençliğin ölümsüz yiğitleri, haklı kavgayı zafere ulaştırmanın bedelidir onlar.

Gençlik karanlık ülkemize aydınlığın yayılması için yürüttüğü mücadelede **Murtaza Kaya**'ları, **Seher Şahin**'leri, **Hüseyin Toraman**'ları **Engin Egeli**'leri sonsuzluğa uğurlamış, anılarını bilinçlerine gömmüştür.

Halkı için savaşırken yitenler, utkulu türkülerle ilerlediğimiz şölen alanlarının göklerinde ışılan sevecen yıldızlardır. Ve onların miniminnacık göz kırpan ışıkları birleştiğinde nehirleri parlatacak, ateşten bir top olup sömürücüyü yakıp yok edecektir.

Ölüm bizim sözlüğümüzde, salt diyalektik yasaların işleyiş gerçeğidir. **Ölümsüzlük**, ise onurlu mücadelesiyle toprağa düşenlerin başlarına halkın taktığı çiçek tacıdır, payedir... Ve bu ölümler "Taydağından da Yücedirler."

Bize düşen ağıtlar yakmak değildir. Sonucu şölen olan savaşa koşmaktır. Anar-ken savaşmak, savaşırken sürecin ilerlemesine hız vermek, çoğalmak ve karanlığı dört bir yandan kuşatıp tutsak etmektir.

ANILARI BİLİNCİMİZ, KAVGALARI ERİNCİMİZDİR.

